

Васил Пекунов

СЕДЕМ НОЩИ В СВЕТИНАТА

Ето как се роди тази правдива книга. В началото пак бе словото – в случая удивителният разказ на едно петгодишно момче. А аз бях благословен да пресъздам приключенията му така, както ги чувах и както виждах чувото във въображението си. Стремях се никъде да не се отклонявам от истината, ала въображението ми тук-там може и да ме е подвело. Надявам се – не прекалено.

Ех, момчето с удоволствие сам-самичко би написало много по-правдива и многократно по-красива книга за своите невероятни преживелици къде ли не по широкия свят! Ама нали още не може да пише. Слава Богу, всички деца на пет години задължително не могат да пишат, за да имат време за изумителни приключения. Така че детето разправяше, разправяше и пак разправяше, а на мен остана да предам, доколкото и както мога, смайващата му история.

Горещото желание на нашия малък герой бе да сътворим книга за деца. Бог ми е свидетел, опитах се. Дълбоко се съмнявам, че се е получила само за деца, но нека кажат най-вече възрастните, които направят избора да я прочетат. Мен ако питат – това ще е добър избор. Може би книгата е подходяща за онези възрастни, които понякога тайничко си мечтаят да бъдат пак деца. Или пък тайничко съжаляват, че не са си останали деца. Има, има такива възрастни.

Постарах се това да е възможно най-краткият вариант на истинските и така възхитителни приключения на този петгодишен малък мъж. Толкова кратък вариант, че на нито едно дете да не му омръзне, а и на възрастните да не дотегне, защото възрастните, Господ ги знае защо, вече не обичат да четат дълги истории.

Накрая съм длъжен да отбележа, че тази книга вижда бял свят най-малко по две важни причини.

Първата и безкрайно по-важната причина е, че Господ Бог Иисус Христос рече: „Това всичко беше самата Божя истина.“ Рече го в една свята нощ, истинно свята нощ, малко преди да настъпи полупролетно-полулятно то вълшебен утрото. Рече го, след като майката и таткото на нашето момче току-що бяха изслушали фантастичния задъхан разказ на сина си. И този фантастичен разказ най-вероятно щеше да си остане мила семейна тайна, поредното мило свидетелство за твърде буйната фантазия на детето, ако Господ Бог Иисус Христос не беше се обадил. Ала той се обади. Оттук насетне мама и татко нямаха друг избор, освен да повярват.

Втората причина, разбира се, е добрата воля на нашия сърцат герой. Тъкмо заради добрата си воля той реши да сподели с всички деца и възрастни, които имат желание да четат за истинските чудеса, какво може да се случи на всяко дете – ама наистина на всяко дете, ако нощем, наред най-сладките му сънища, чичо Христос пристъпи в стаята му.

Ето какво може да се случи.

Глава I

Момчето бе на цели-целенички пет години без съвсем мъничко. Притежаваше спокойния здрав сън на почти петгодишните мъже и по правило се будеше извънредно трудно. Особено пък когато трябваше да ходи на детска градина, а то постоянно трябваше, на мама и татко често се налагаше да го изриват едва ли не от леглото с любимия му камион булдозер с огромната кофа отпред. Такова дете си беше – типично дете, обикновено.

Тази странна, фантастична нощ срещу понеделник момчето пак си спеше много дълбоко, когато в стаята му се появи Господ Бог Иисус Христос. То се събуди само за миг, още един миг му бе необходим, за да се разсъни напълно и да се втренчи с широко отворени по детски очи в застаналия до леглото му Спасител.

Господ Бог хем приличаше досущ на себе си от релефната икона на стената отатък в хола, хем бе съвършено различен. Първото, което изуми детето, бе липсата на трънения венец. А веднага след това то потъна в очите на Христа, които му се усмихваха, галеха го, топлеха го, привличаха го, обичаха го. О, очите на този среднощен чичо Христос изобщо не напомняха за скръбните очи на оня чичо Христос от иконата.

Малкият не бе уплашен, никак даже. Бог знае как осъзнаваше, че няма от какво да се плаши. Може би заради тези топли, ласкави очи не се плашеше. Ала бе доста озадачен. Ходеше от две години на детска градина и се възприемаше – с пълно основание – за самостоятелен голям мъж. Имаше самочувствието на малък голям мъж, който сравнително рядко и сравнително трудно се озадачава. (Какво като не знаеше значението на думата озадачавам!) Тези разлики обаче го смутиха. Разликите във външния облик на чичо Христос. Ако се бе сетил да се вгледа по-внимателно в красивото младежко лице, обрамчено с вълнистите дълги коси, със сигурност щеше да забележи много и много други разлики, но тези двете – тръненият венец и очите – веднага грабнаха ума му и той не се сети да се вгледа по-внимателно. Съвсем обяснимо беше защо не се сети.

Най-напред, макар и самостоятелен малък голям мъж, той си бе още дете на пет години без съвсем мъничко, което мъничко хич не се броеше. Но имаше и друга причина, голяма причина, да не се сети да се вгледа по-внимателно в останалите разлики. Ето я голямата причина. Момчето отдавна бе научило, че релефната икона на стената в хола изобразява разпятието. Още от мъничък, още като проходи, то обичаше да застава под иконата на разпятието и да я съзерцава. Нямаше дори идея какво означава съзерцание (както впрочем нямаше идея и за значението на много още думи, между които, както споменах вече, и значението на думата озадачавам), но тъкмо това правеше – съзерцаваше я. Като попорасна, но преди детската градина, караше възрастните да го вдигат на ръце, за да гали чичо Христос по лицето и отгоре точно по трънения венец, чиито зелени керамични връхчета приятно го боцкаха. И все се питаше оттогава – какво правиш, чичо, къде живееш, какво е това зеленото на главата ти, защо гледаш така... В началото не назоваваше Господ по име, понеже не му знаеше името. Сетне взе да пита и гласно, да разпитва едно-друго за чичото. Бе едва на три години и половина, когато бе наясно и как се казва чичото, и че чичо Христос е фактически Господ Бог Иисус Христос, и за разпятието научи, и какво е трънен венец научи, а оттам и защо са му такива тъжни очите на Господ Бог поне на иконата. Да, много знаеше за своите почти пет години за чичо Христос, но две неща никога не му бяха правили впечатление: че на другите икони из дома им Господ е без трънен венец, а очите му, макар и там да не се усмихваше, не бяха нажалени и печални, сякаш някой го бе изоставил, както мама и татко всяка сутрин го изоставяха него в детската градина, а бяха по-скоро замислени, мъдри, божествени очи.

А сега тези очи се усмихваха гальовно и някак весело дори, някак закачливо дори. А отгоре им не надвисваше оня зелен трънен венец с острите връхчета.

Момчето бе почти на пет години и макар всички да го смятаха за типично, обикновено дете, все пак бе много умно за годините си. Така че то лежеше в уютното си топло легло с ококорени очи и бавно възвръщаше самооблада-

нието си. Продължаваше да не се бои, никак даже. Просто бавно възвръщаше самообладанието си. Каза си, че ако не спре да се озадачава (каза си го с по-различни думи, понеже нали не знаеше какво означава да се озадачава), няма да може да съобразява смисъла на фантастичните неща, които му се случваха в момента. И спря да се озадачава, за да съобразява чудесата пред очите си. А ги усещаше чудесата, усещаше ги с всяка фибра на душата си!

В този момент Господ Бог му се усмихна още по-сърдечно, още по-благо. И то тутакси съобрази, че чудесно вижда как чичо Христос му се усмихва, въпреки че беше нощ и стаята му бе съвсем тъмна. Веднага след това съобрази и още нещо извънредно странно и твърде важно, както му се стори. Не знаеше защо е твърде важно, но бе убеден, че е важно. Съобрази, че до този момент много лесно бе свързвал чичо Христос като детенце с възрастния чичо Христос. Момчето много харесваше няколкото икони в дома си, където момченцето чичо Христос седеше или в скута на майка си леля Мария, или тя го държеше на ръце досущ както мама държеше него, малкия ни герой. Досущ както го гушкаше. Та харесваше тези икони и за него бе съвсем леко да вярва и да приема, че леля Мария (той така си я наричаше, макар да знаеше и другото ѝ, важното ѝ, възрастното ѝ име – Богородица) е отгледала чичо Христос още от бебе, после той е пораснал и е станал голям Господ Бог. Точно по същия начин и той щеше да порасне и да стане голям, въпреки че не бе Господ Бог. Ето така. Ала досега никога, никога, никога не бе свързвал разпятието с малкия Иисус. Тази нощ обаче съобрази и ги свърза. Съобрази, свърза ги и осъзнаваше, че това е твърде важно.

Съобрази, че е важно дори и в съня му.

Ала сън ли беше всичко наоколо? И това съобрази да се запита.

– Не – обади се за първи път Господ Бог Иисус Христос.

Пристъпи към леглото, протегна ръката си с дългите изваяни пръсти и помилва детето по косицата, по челото, по очите. Дланта му бе приятно хладна, приятно топла и извънредно приятно мека.

– Не е сън, нали? – проговори щастливо момчето.

– Казах вече, не е.
– Ръката ти е много мека.
– А ти все още се съмняваш, че е сън.
– Мъничко още.
– Ставай да вървим! – внезапно отметна завивките чичо Христос.

– Къде?
– На един остров.
– Остров!
– Голям красив остров. Далечен остров.
– Уха! А мама и татко?
– Да, мама и татко. Притеснява ли те нещо?
– Ще се уплашат, като разберат, че ме няма! Ще ми се карат, като се върна! Много ще ми се карат! Ще ме накажат!

Малкият възбудено шепнеше, ала бе седнал вече в леглото си. Не сваляше искрящите си очи от прекрасното лице на чичо Христос, който пак се бе усмихнал весело и даже шеговито.

– А така хубаво съобразяваше допреди малко – рече с обич Господ.

Детето се взря дълбоко в очите му, сведе своите.

– Виждаш ли колко е лесно – насърчи го всеблагият.
– Аха – продума то. – Ти няма да позволиш те да се притесняват.

– За нищо на света.
– Те няма да разберат, че сме излезли!
– Няма.
– А ще им кажем ли после за острова?
– Ти какво предлагаш?
– Да им кажем.
– Мъдро предложение. Съгласен съм.
– Те няма да се тревожат, като научат, че съм бил с тебе.

Та даже и на далечен красив остров.

– Мъдро заключение. И аз така мисля. Досега не съм срещал разумен човек, който да се тревожи, когато е с мене. Нито разумен човек, който да се тревожи, когато някой друг е с мене. А мама и татко са много разумни хора.

На момчето напълно му олекна, то скочи на земята и

започна малко несръчно, но доста бързо да се облича.

– Те много те обичат – продума.

– И аз много ги обичам – отвърна Христос и му подаде чорапките.

– Те ти се молят – погледна го отдолу малкият.

– И аз им се моля – кимна Господ.

– Как така?

– Ние сме едно цяло. Каквото и да вършим, включително молитвите, вършим го заедно един с друг и взаимно един на друг. Разбираш ли?

– Не съвсем.

– Тъкмо затова и ще се поразходим. Когато се върнеш, ще си разбрал много повече неща, отколкото разбираш сега. Ще си разбрал и че сме едно цяло. Аз, ти, мама и татко, всички хора по земята.

– Аха – рече детето. – А аз ти паля свещички в църквата – добави предпазливо. – Много често...

– Знам – погали го чичо Христос. – Би могло да се каже, че и аз съм запалил свещ за теб.

– Наистина ли? – почти извика малкият.

– Истина ти казвам. Само че не е като свещите в църквата, а е специален огън, който поддържам в теб. Този огън те прави такъв, какъвто си.

– Направо...

Детето не намираше думи да изрази смайването си, доверието си, възхищението си.

– Направо е огнено възхитително – помогна му Господ.
– Смайваща, огнено възхитителна истина. Понеже аз освен всичко останало съм и истината.

– Уха!

– Хайде, дай ръка!

– Ти нали и мен обичаш? – протегна доверчиво ръчичка момчето.

– И теб, и теб – рече тихо и така нежно-нежно чичо Христос, че детското сърчице припърха от сладост. – Само се отпусни и ще ме почувстваш, обещавам ти. А на мама и татко ще кажем най-накрая? Двамата с теб. Заедно.

– Кога? – пошепна малкият.

– О, далече е най-накрая. Има време дотогава. Много време.

– С тези обувки добре ли е? – пак пошепна детето в коридора.

– Обувай ги!

– А защо е толкова светло без лампи?

– Защото аз съм светлина – отговори му Спасителят и безшумно затвори външната врата на апартамента зад гърба си.

Беше далеч след полунощ по земното време.

Чудесата не само не свършваха, а като че ли едва сега започваха. Чичо Христос не пое по стълбите надолу, а тръгна нагоре към тавана. Без никакъв ток, без даже само един-единствен килограм ток, без даже километър ток, стълбището на жилищната кооперация бе светло като през деня. Ала пусто като през нощта. Господ отвори без ключ външната желязна врата на общото таванско помещение, мракът вътре мигом се превърна в мек, но ярък, сякаш слънчев отблясък. Вратите на отделните тавани бяха затворени или с катинари, или с много специални ключалки. Чичко Христос обаче не ги и погледна, а придърпа един пращен стол от ъгъла, нагласи го точно под капандурата, качи се върху стола и изключително ловко праметна капака върху керемидите. През отвора занадничаха звезди, звезди, звезди.

Господ мълчеше само той си знае защо и докато вдигна детето до себе си на стола, и докато с лекота се набра на мускули, за да се провре сърчно през капандурата, и докато увисна откъм стръмния покрив горе почти до корема си с протегнатата ръка, и докато издърпваше малкия си приятел, прегърнал го здраво през кръста. Като перце го издърпа приятеля си, затвори капандурата, изправи се и здраво прегърна малкия през раменете.

Звездите внимателно наблюдаваха всичко, а луната бързо се бе отдръпнала вляво, та високата съседна кооперация да не ѝ пречи да им осветява покрива.

– Аз съм ти приятел, нали? – попита сподадено момчето.

– Ти си мой приятел, Айри – кимна веднага Господ Бог.

Да, наистина, пропуснах да спомена – детето се казва Айри.

– Аз също те обичам – добави доверчиво Айри.

– Не го спомена преди малко, когато си споделяхме кой кого обича.

– Понякога се смущавам – обясни смутено детето.

– Не се смущавай от мене. Не идвам при вас, за да ви смущавам, а за да ви нося радост и утеха.

– Аз само малко се смутих.

– Малко, но достатъчно, за да не ми изповядаш любовта си към мен.

Хлапето не отвърна, а само се попритисна до Спасителя.

– Не се смущавай от мене за нищо. Споделяй ми всичко, което ти се прииска. Включително и колко много ме обичаш. Аз ще правя абсолютно същото.

– Добре – промълви малкият.

– Дори ми се струва, че ще го правя по-често от тебе.

– Добре.

– Чудесни обувки избра за този стръмен покрив.

– Не се хлъзгат – едва-едва размести крака Айри.

Чак сега забеляза, че чичо Христос е бос под късите си панталони, които му стигаха до коленете.

– Още по-чудесно е, че такива обувки помагат при летенето.

Айри го чу, но не съобрази какво му казва Господ. Друго го вълнуваше.

– Защо тук не е светло като през деня? – попита по-високо. – Пак ли се върна нощта?

– Тя не си е отивала.

– А преди малко? А долу?

– Долу бе едно, сега е друго. Искаш да е светло като ден ли?

– Не, и с луната ми е добре.

– Ала със слънцето ще ти е още по-добре – засмя се Христос.

– Да.

– Не усещам да те е страх.

– Не ме е страх.

– Така и трябва да бъде. Никога не забравяй, че сме приятели, които много се обичат. И на лунна светлина, и

на слънчева. Толкова се обичат, че даже и летят понякога заедно.

На Айри изведнъж му просветна какво бе чул одеде, сведе поглед към хубавите си мънички обувки.

– Приятелю – понаведе се надолу Христос, – повярвай ми, ти си готов за чудесата, които ще ти се случат. Всички вие, човечите, сте способни да преживявате чудеса, а мнозина измежду вас вече са и готови. Особено пък измежду децата, каквито сте си чудесни. Ти си такова дете. Ти си готов да опознаеш чудесата.

– Чичо Христос, ти нали винаги разпознаваш готовите за чудеса? – прошепна Айри.

– Винаги. И готовите възрастни, и готовите деца като теб. Ще ти доверя и защо всички сте способни да преживявате чудеса, а мнозина днес са и готови да преживяват чудеса. Защото самите вие сте чудо. Вие хората.

Господ Бог внезапно се засмя.

– Чудо е също, дето понякога забравяте, че сте чудо – поклати глава. – Още по-голямо чудо е, че повечето от вас дори не го и знаят.

Айри доста се учуди на ведрия му тон, сякаш фактът, че хората бяха или разсеяни забравани, или най-често невежи, беше в реда на нещата и никак не тревожеше чичо Христос.

– Хайде да се разходим малко из въздуха – предложи все така ведро чичо Христос.

– Ще летим ли? – уточни доста притеснено малкият.

– Ако решим да се разходим заедно над земята, ще ни се наложи заедно да летим – отвърна приятелят му.

– Ти можеш всичко, нали? – уточни малко по-спокойно детето.

– Мога много неща – рече Господ Бог. – Мога и да летя.

– А аз?

– Мога да летя и сам, и с приятелите си, които обичам – уточни на свой ред Иисус.

– И как?

– Хващаме се за ръце и литваме – това е. Но не бива изобщо да се боим. Иначе няма смисъл. Трябва да го искаме, много да го искаме, ала без да се боим. Аз не се боя и го искам.

– Ще ме почакаш ли малко? – помоли по детски Айри.

– Колкото се налага.

– Ей сега.

– Не бързай, събери мъжеството си на малък голям мъж. И не забравяй, че имаме велики цели.

– Какви цели? Забравих за целите!

– О, много велики цели! – погали го ласкаво по главичката Господ Бог Иисус Христос. – Първата е един голям красив остров.

Помълчаха, а луната грижовно грееше право към покрива.

– Аз знам, че ти ще ме държиш здраво – проговори детето.

– Страх ли те е още? – попита чичо Христос.

– Не.

– Искаш ли да литнем сега?

– Да.

– Слънцето ще ни помага.

– Добре.

– Хайде тогава! – грабна детската ръка Господ и полетяха над града.

А наоколо внезапно стана светло като ден. Понеже беше ден. Слънчев, прекрасен, топъл, ранен пролетен ден.

Летяха много дълго. Толкова дълго по мерките на Айри за дължина на времето, че той буквално бе опиянен и от фантастичното приключение да лети, което приключение – слава Богу! – продължаваше и нямаше никакви признаци скоро да приключи, и от удивителната красота на пролетната земя под себе си, и от свършено неведомото му досега чувство на пълна свобода, на неподозирана сила, на огромна мощ. Усещаше се безпределно волен, усещаше волята си, усещаше с цялата си душа, а и с всички фибри на тялото си, че всяко негово движение, всеки негов порив да промени дори и с малко посоката на полета им, всеки изблик на радост, на смях, на всеобхватно щастие е резултат на неговата свободна като птица воля.

Точно така си и беше.

Всеобхватното щастие не даде никаква възможност на Божия малък приятел да забележи доста странни неща у

себе си, със себе си и около себе си. Моля любезния читател – независимо дали е възрастен читател или все още дете – да не забравя, че Айри бе едва на пет години, и то ненавършени, така че никой не бива да се учудва на емоциите му, които впрочем биха били съвсем нормални и дори закономерни и при хора, отдавна прехвърлили петгодишната възраст. Така или иначе зашеметеният щастлив Айри не обърна внимание, че летят доста ниско, а никой не вдига глава да ги погледа. Не, не бяха невидими. Той идеално виждаше и себе си, и чичо Христос до себе си, ала въпреки това никой от хората долу не зяпаше с отворена уста нагоре – нито в градчетата, нито в селата, нито по пътищата, нито из нивята, нито никъде. Никой не зяпаше, а все пак летеше не само малко момче, а и самият Господ Бог Иисус Христос до момчето. Това обаче е дреболия. Волният Айри не обърна внимание, че лети без никакво усилие, че не му се налага да се напруга ни най-малко, за да лети. Просто го искаше и летеше. Без страх. Но и това е като че ли дреболия. Айри не обръщаше внимание дори на собствената си ръка, която отдавна-отдавна бе свободна като самия него, рееше се свободна до тялото му, понеже отдавна-отдавна полека бе пусната от Спасителя, който усмихнато си летеше на цели два метра вляво.

Щастливецът, Божият приятел Айри, не обръщаше внимание и на Христовото безмълвие – толкова погълнат бе от безпределното си блаженство.

– Наближаваме – рече му меко Господ.

Ето сега вече детето се усети, че през цялото време са мълчали.

Ето сега вече детето забеляза бездната от цели два метра, която го делеше от Иисус.

Ето сега вече детето забеляза, че лети самт, спокойно, като истински майстор на самостоятелното летене.

Осъзна и още нещо: хич не се боеше даже и след като забеляза, че лети самт.

– Порасна, докато летяхме, затова – обясни му с обич Христос. – Порасна духом.

– Духом?

– Душата ти порасна.

– Разбрах. А аз?

– И ти с нея. Ти и тя сте едно.

– Ти нали каза, че и с теб съм едно?

– Казах го, понеже това е пътят, това е истината, това е и животът.

– Добре – съгласи се Айри не защото проумя добре каквото бе чул от чичо Христос, а защото безусловно му вярваше.

– А сега дай ръка – кацаме!

Заобиколиха бързо-бързо стръмния планински рид, снишиха се още и след мъничко пред тях блесна водата на огромно езеро. Е, не съвсем огромно може би, но другият му бряг едва се очертаваше сред слънчевата омара. Отсамният бряг пък бе обрасъл с ниски храсти, а веднага зад тях се издигаха могъщи гори. Горите бяха гъсти и някак макар и тъмно-тъмно, но ласкаво зелени, а водата на езерото – тиха и синя, синя, синя като очите на ангел.

А островът – наистина доста голям, почти идеално кръгъл и такъв причудлив с горите си, с долините си и с високия заснежен връх над тях – блестеше точно в средата на езерото.

– Тук – обади се Господ и леко стисна ръката на приятеля си.

Рязко намалиха скоростта, сякаш застинаха на място над самия бряг със ситните камъни, разделящи храстите от водата, нещо като че ги подръпна плавно надолу – поне това усети детето – и след секунди двамата стояха прави върху камъните, а вълничките припляскваха досами нозете им.

Жива душа не се виждаше никъде околоръст. Пълно безмълвие цареше навсякъде околоръст.

– Да поседнем – предложи големият.

Малкият тутакси се разположи на земята и радостно опъна крака. Обувките му почти докосваха водата.

– Студена ли е? – поинтересува се, тъй като изгаряше от желание да я пипне, да я плесне, да попръска наоколо.

– Никак. Поиграй, преди да поемем към острова.

– Как ще идем дотам? – скочи радостно Айри.

– Лесно – отвърна уклончиво Господ.

– Пустинен ли е островът? – попита любопитният Айри.

– Пустинен ли! – отвърна уклончиво Господ.

Вниманието на детето бързо се прехвърли изцяло върху водата. Взе да хвърля камъчета, да пляска, да пръска храстите с пълни шепи, да се смее безгрижно.

– Отпочина ли? – обади се по едно време Иисус.

– Толкова е хубаво тук! – извика му Айри и притича към него.

– Божествено е тук – кимна Христос. – Пие ли ти се вода?

– Много.

– Пий с шепи от езерото.

Малчуганът с удоволствие започна да сърба бистрата като сълза вода и така сумтеше и пръхтеше в забавлението си, че сигурно се чуваше чак на острова. Спасителят замислено го наблюдаваше.

– А сега ми дай обувките, чорапите, панталона, фланелката и ризата си – рече ласкаво. – Ще преплуваш дотам. Това ще е и първото ти изпитание днес каква е твърдостта на волята ти и колко е мъжеството ти.

В първия момент Айри здравата се стресна.

– Ама аз не мога да плувам... – промълви омърлушено.

Не само омърлушено, произнесе го почти отчаяно.

– Откъде знаеш?

– Ами никога не съм плувал надалеч... Плувал съм един метър в морето, два метра, даже цели три метра чак до тати, но никога...

– Ти не можеше и да летиш, нали? – прекъсна го топло Иисус.

– О, да! – озари се мигом детето, просия, отпусна се успокоено.

– Няма да бъде така, както си го помисли – подхвърли весело чичо Христос. – Аз няма да плувам с теб, но ще съм до теб.

– Как така до мен?

– Ще видиш. А сега ми подай дрехите си.

След минута Айри нагази в езерото само по слипчета. Суетеше се още, колебаеше се още как точно и как по-безопасно да се гмурне във водата. Погледна Господ за кураж.

– Знам, че имаш силата да го преплуваш. Сега искам да видя каква е волята ти и колко е мъжеството ти. И дали наистина вярваш, че сме едно. Ти и аз.

Малкият мълком кимна и пак се вторачи във водата пред себе си. Оттук, от брега, островът изглеждаше много по-далеч.

– Тръгвам – каза простичко Господ Бог и закричи по водата.

Държеше обувките с чорапките вътре в тях в дясната си ръка, а панталона, фланелката и ризата бе преметнал през рамото си. Самият той си беше съвсем бос, но това хич не му пречеше да си ходи по водата не само без да потъва, но и почти без да си мокри глезените.

Момчето бе зяпнало от почуда, бе направо втрещено от почуда, ала чичо Христос – поне така изглеждаше – изобщо не забелязваше потреса му, понеже дори веднъж не се обърна, а си крачеше през езерото и бавно-бавно се отдаляваше.

И детето никак без да се усети, никак инстинктивно, като по магия се плъзна във водата и съвсем сносно, даже почти сръчно заплува след приятеля си.

А след малко го и настигна, почти забравило, че допреди минути не можеше да плува. Понеже вече можеше. О, можеше, можеше! И плуването му доставяше върховно удоволствие.

– Браво на теб! – само подхвърли чичо Христос, поглеждайки за кратко надолу, и продължи да си ходи бавно по водата.

Единствен Господ Бог знае колко време им отне, за да стигнат до острова, но на Айри му се стори, че е много кратко. Да, хареса му плуването. И още нещо доста странно на пръв поглед – хич даже не се измори, а на негово място би се уморил и опитен възрастен плувец.

На малкия Божи приятел обаче комай нищо вече не му се струваше странно. Особено след летенето. И особено сега, след като при всяко извъръщане на главата си виждаше как чичо Христос най-спокойно си ходи бос по водата.

Откъм водата, вече отблизо, островът никак не приличаше на острова отдалеч и отвисоко. А когато човек стъпе-

ше на острова, той пък не приличаше на острова отблизо.

Айри стъпи на острова, избърса капките от очите си и едва тогава забеляза огромния дворец, който белееше недалеч от брега. Никога не бе виждал такъв дворец – нито на картинки, нито по телевизията, нито на видеофилмите си. А бе виждал много и всякакви дворци. Този беше не само грамаден, не само приказно красив, а и съвършено бял. Това бяло много ярко и направо вълшебно се открояваше сред зеленото на горите и долините наоколо и на фона на синьото на небето и езерото.

Момчето нямаше никакво време да се опомни, защото се оказа, че пред двореца са се събрали доста жени и мъже в бели дрехи, които дружески им се усмихваха, а някои дори и им махаха за добре дошли. Най-отпред стоеше висок чичо с жезъл в ръка, който само се поклони дълбоко на гостите, но не приближи към тях.

Когато си едва на пет години, дори и комай нищо вече да не ти се струва странно, дори и да си вече малък голям мъж, все пак си оставащ дете и способностите да съобразяваш повечко неща едновременно също си остават като при децата. Сиреч не е като при възрастните, които по цял ден само това и правят – да съобразяват много неща едновременно.

Както и да е, въпросът е, че детето Айри не съобрази как така изсъхна за броени мигове, как така се облече и обу, без да има никакъв спомен за това, как така се оказа сресан. Не съобрази даже как така изобщо, ама изобщо не бе видял грамадския бял дворец и от въздуха, и от брега на езерото. Не съобрази още един куп второстепенни обстоятелства, но усети ръката на приятеля си чичо Христос на рамото си и веднага му просветна, че предстои нещо извънредно значително.

– Върви и се дръж достойно – произнесе ласкаво Господ Бог чичо Христос. – Бъди приличен, защото ти прилича да си достоен. Не забравяй, че не бива да те е страх. И че притежаваш волята да постигнеш всичко, което искаш. Моите приятели искат само достойни неща. Моите приятели имат само достойни желания. А щом вярват в приятелството ни, аз им дарявам и волята да ги осъществяват.

Ти вярваш в приятелството ни.

Спасителят пак погали момчето по главата.

– Имам важна заръка за теб. Предупреждавам те още отсега, за да не забравяш и да се съобразяваш. В този дворец има Чудата Тайна зала, където ще бъдеш допуснат. В Чудатата Тайна зала ще ти се даде възможност да виждаш надалече, нависоко и надълбоко. Не се страхувай от нищо, а гледай будно и внимателно, защото гледката ще е възхитителна. Попивай и запомняй! Там ще видиш как работят тружениците, подчинени на Владетеля на това царство. Да, именно онзи Велик Господар там отпред, онази Велика Душа там с жезъла. Заръката, заповедта ми към теб е следната: пред никого, през абсолютно никого, дори пред най-близките ти не бива да разгласяваш онова, което ще видиш в Чудатата Тайна зала. Ще мълчиш завинаги за наученото, освен ако аз не отменя забраната си.

– И пред мама и татко ли да мълча? – попита за всеки случай Айри.

– И пред мама и татко.

– Ще мълча.

– Вярвам ти – ласкаво рече Христос. – Хайде, върви! – добави бързо и леко го подбутна.

– Ама... – успя да промълви детето.

– Спомни си, че сме едно цяло.

– Едно цяло – повтори то като ехо.

– Пак ще се видим – обеща му Господ Бог Иисус Христос.

Пусна го, вдигна глава към множеството пред двореца, поклони се дълбоко, всички му отвърнаха с поклон доземи, той се извърна и след минута крачеше далеч-далеч обратно по езерото.

Крачетата на Айри сами се раздвижиха. Той осъзна, че вече върви към двореца, но дори и не погледна надолу към земята, понеже очите му бяха сякаш омагьосани от изумителните очи на високия чичо с жезъла. Бе готов да се хване на бас дори с учителката си в детската градина, че само чичо Христос има по-красиви очи, и то на живо, не на иконите. Може би тук съм длъжен мимоходом да отбележа, че очите отделно, ама и самият висок чичо с жезъла бе извън-

редно, необикновено красив. Детето обаче нямаше как да оцени и затова не оцени тази красота, тъй като все още никак не разбираше от мъжка красота, пък и от женска също.

Айри спря пред чичото красавец и малко се притесни: не знаеше какво да прави. След секунди някак от само себе си се сети за одевешните думи на приятеля си как да се държи и какво му прилича.

– Добър ден – произнесе тихо, но много любезно и прилично.

– Добре дошъл – поздрави го чичото Велика Душа, а с него и всички наоколо.

Високият чичо бе облечен почти като чичо Христос на стария календар вкъщи. Не като днес, когато беше по къси панталони и риза, а като на календара. Дрехата на чичото Велик Господар приличаше на рокля, но не беше рокля. Стигаше до земята и беше съвършено бяла. И другите мъже носеха такива дрехи като рокли, но малко по къси. А жените си бяха в истински рокли – бели, светлосини, сини. Бяха ушити някак така, че правеха и младите, и по-старите жени хем по-високи, хем по-тънки. Ала Айри все още се ориентираше в кройките на роклите точно колкото и в женската и мъжката красота, така че вниманието му веднага бе изместено от всеобщото движение около него. Като му пожелаваха ползотворно и радостно гостуване, всички бързо се пръскаха кой из просторния парк около двореца, кой в самия дворец,

След минута останаха само той и високият чичо със специалния жезъл.

– Кой си ти, чичо Велик Господар и Велика Душа? – попита доверчиво и с много приличие малкият гост.

– Аз съм Властелинът на Волята, на Силата, на Мощта, на Мъжеството – отговори бавно домакинът, гледайки извънредно съсредоточено гостенина си.

Момчето преглътна.

– Правилно се догаждаш, това ми е дворецът. Този остров е част от моето царство, което е огромно и обхваща цялата земя. А и отвъд нея.

– Мога ли да го разгледам?

– Царството не, понеже е необятно, дворецът – да.

Едва сега високият чичо се усмихна за първи път. Усмивката му беше топла и изключително добра. Такива усмивки предразполагаха да протегнеш ръка и да се хванеш за ръката на възрастния, който притежава подобна усмивка. Айри тъкмо това и стори. Той може и да не се оправяше с красотата на възрастните, но за усмивките им се ориентираше чудесно.

– Ще ми гостуваш цял ден – пое приятелски ръчичката му чичото Властелин на Волята, на Силата, на Мощта и даже на Мъжеството. – Искаш ли да научиш програмата си?

– Да – охотно се съгласи малкият, макар и да не разбра много-много какво точно означава в случая програмата.

– Сега ще закусиш, после ще те разведе из двореца. Ще имаш щастливата възможност да видиш как управлявам царството си оттук.

– В Чудатата Тайна зала ли? – възкликна очаровано детето.

– В Чудатата Тайна зала, както току-що ти бе съобщено – потвърди малко развеселен чичото Властелин на Волята и на много други неща. – Преди това, ако пожелаеш, ще си поиграеш и из другите зали, и навън сред градините. Ще обядваш с мен, ще поспиш, а следобед ще седнем най-горе в кулата. Там има много специална стая, в която ще ти разкажа една кратка приказка, предназначена тъкмо за теб.

И Царят посочи високо-високо над тях, където се извисяваше – сякаш чак до облаците – островърха кула със забодено сякаш копие отгоре ѝ.

– А после ще си се прибереш у дома – добави Властелинът и кой знае защо тупна лекичко с жезъла си по плочника.

Чичо Христос със сигурност знаеше защо, помисли си Айри.

Той бързо бе разбрал какво точно означава в случая програма и тази именно програма много му хареса. Да вметнем само, че тази програма нямаше почти нищо общо с най-често скучната и твърде еднообразната програма в детската градина, заради което тукашната, островната, дворцовата програма още повече му харесваше.

– Ами заповядай тогава да закусиш, малък приятелю

на моя Велик Учител Христос – произнесе с благоговение чичото Властелин и двамата пристъпиха през огромната порта на двореца.

Айри се почувства много особено от тези думи. И от самите думи, и от начина, по който Царят на острова ги произнесе. Стана му хубаво, стана му топло, стана му леко, почувства се приет, почувства се обичан. Почувства се и още някак, но не можеше нито да определи, нито да назове това приятно, щастливо чувство.

Ех, ако знаеше какво означава думичката значим!

Малкият гост на огромния домакин закуси заедно с още няколко дечица. Оказа се, че е така огладнял, та едва удържаше да се държи прилично на масата сред дружелюбните си нови приятелчета. Закусваха разни вкусотии, някои от които Айри дори не бе виждал дотогава, камо ли да им знае вкусните имена.

После гостенчето си поигра до насита със същите тези деца и още доста други на всякакви крайно интересни, забавни, ала и поучителни игри. А времето едва-едва се точеше и все си беше почти ранна сутрин.

Сетне детето имаше наистина щастливата възможност да разгледа подробно двореца на господин Йерарха, като извънредно го впечатли обстоятелството, че хората и вътре в двореца, пък и отвън в парка и градините, бяха много, ама много повече от събралите се да ги посрещнат с Господ Христос, това първо, и, второ, нито един от тези мили и сърдечни хора не стоеше без работа, а напротив – работеха най-различни, най-специални, най-отговорни (тъкмо така се изрази господин Йерархът пред Айри) и влудяващо любопитни работи.

И най-накрая дойде времето малкият гост да види как Властелинът на Волята, на Силата, на Мощта, на Мъжеството управлява царството си от Чудатата Тайна зала на острова.

Както вече се изясни, за най-голямо съжаление на валия покорен слуга, смирено описващ странните приключения на малкия ни герой, а вероятно за кратко или по-дълго огорчение и на вас, любезните читатели, нямам никаква възможност да разкажа дори и най-незначителни подроб-

ности за часовете, които гостенчето прекара в Чудатата Тайна зала заедно с домакина си. Готов съм да разправам, имам горещо желание и не ме е страх да проследя минута по минута целия му престой там вътре, но не мога да го сторя по една-едничка най-проста причина: нищичко не знам. Знам, че детето е попивало в необременената си чиста душа и е запомняло с необременения си чист ум всичко, което е видяло и чуло в залата, но не знам какво точно е попило и запомнило, защото това познание е предназначено лично за него, а не за нас. Разбира се, основната причина да не знам нищичко е самият Айри, който удържа думата си и не наруши Божията повеля да запази полученото познание за себе си.

Колкото и да изгарям от съвсем закономерно човешко желание да науча какво се крие зад дебелията двойна врата на Чудатата Тайна зала, не мога да не изразя възхищението и искреното си уважение към поведението на едно петгодишно момче, към непоколебимата му воля и рядко срещана лоялност.

Обядваха само двамата с Властелина на Волята и Силата. Излишно е да споменавам, че храната беше особена и много-много вкусна. Разговорът между детето и възрастния прескачаше от тема на тема, но по никакъв начин не се и доближаваше до току-що преживяното от тях в Чудатата Тайна зала. Ни в клин, ни в ръкав, Айри внезапно си припомни нещо според него твърде интересно. Преди месеци татко му го бе завел в едно радио, където той, татко му, щеше да участва в някакво предаване. На Айри му се бе взел умът от толкова специални и съвършено нови за него машинарии и апаратури, но ето какво го бе впечатлило и тогава, и днес. До вратата на студиото в радиото в специално червено прозорче беше светнал надпис „Не влизай! Запис!“, а тук, до широката двойна врата на Чудатата Тайна зала, също светна сигнал – ала направо някак върху стената – с ярки и големи сини букви, които любезният Йерарх на Волята и Силата му прочете. Надписът гласеше: „Да влезе Айри!“

О, да, не бива да пропуснем защо детето започна да нарича възрастния господин Йерарх.

Там, на масата, докато обядваха, малкият гост сподели впечатленията си от чудесата, които бе наблюдавал цяла сутрин (извън Чудатата Тайна зала), и взе да разпитва домакиня си за всичко, което беше изгарящото му любопитство. Така и стигнаха до думичките йерархия и йерарх. Айри попита що е това йерархия. Властелинът му обясни що е – много хора, които вършат нещо под неговото ръководство, като той, йерархът, си посочва други по-нисши ръководители, които драговошно му се подчиняват, под тях още и още по-нисши ръководители и така нататък; плюс цяло войнство от добри хора, които се трудят, без да бъдат ръководители.

- Прилича малко на детската градина – каза Айри.
- Прилича малко – съгласи се Царят на острова.
- Ти, чичо Властелин, си все едно като госпожа дирек-

торката ни – поясни за всеки случай Айри.

– Да, аз съм Директорът на Силата – засмя се чичото Властелин. – Предпочитам обаче да ме наричаш господин Йерарх. Така ще е най-редно заради преклонението, което и ти, и аз дължим на хилядите ми доброволни, добротворни и незаменими сътрудници от йерархията на моето Бяло Царство.

– Добре, господин Йерарх – заяви любезното гостенче и продължи да си похапва от вкусните ястия.

Богатите, фантастичните и неочаквани преживявания, впечатленията от Чудатата Тайна зала, без даже да броим умората от летенето и солидното плуване, която Айри не бе усетил, ама тя си го уморяваше умората, всички те си казаха думата: детето се поодряма още на масата, красиви лелички го заведоха да се наспи и...

И най-после настъпи следобедът, с който настъпва и нашият час, търпеливи читателю. Нека си представим, че се настаняваме тихо-тихо най-горе в кулата, смирено кротваме в ъгъла на много специалната стая, за да проследим и ние как господин Йерархът разказва на Айри приказката, предназначена тъкмо за него.

– Не ме прекъсвай! – предупреди господин Йерархът госта си.

– Няма, господин Йерарх – обеща малкият.

– Като свърша, а то ще е съвсем скоро, можеш да ме питаш за всичко, което не си разбрал. Както и за онова, което е предизвикало любознателността ти и ти се иска да научиш повече за него.

– Да, господин Йерарх.

– Бъди уверен обаче, че всичко ще разбереш – рече весело Царят.

Той разположи детето право пред себе си върху удобен мек стол за големи мъже и започна ясно и изразително да разказва.

Имало едно време, малък Айри, един могъщ титан, тоест древен бог, който се казвал Прометей. Името му означава нещо извънредно важно: той е притежавал дарбата предварително да мисли за странностите на живота, да обмисля бъдещите събития, преди те да се случат, да ги

предвижда, да провижда напред във времето. Макар че не е принадлежал към човешкия род, Прометей обичал древните хора и много им помагал. Заради тях и влязъл в тежък конфликт, в ожесточен сблъсък със Зевс. Зевс бил най-върховното тогавашно божество, всемогъщ повелител и на боговете, и на титаните, и на хората. Характерът му бил неуравновесен, настроенията му постоянно се сменяли, а когато някой не му се подчинявал, изпадал в ужасен гняв. Наказанията и отмъщенията му неизменно свидетелствали за неумолима жестокост.

Гордият и смел Прометей обаче не се уплашил от гнева на Зевс. Гръموвержецът Зевс, което означава, че той управлявал и командвал дори светкавиците и гръмотевиците, в изблик на свирепа ярост бил лишил хората от огъня и заради това животът им бил неимоверно тежък и почти непосилен. Прометей бил потресен от бедата, която сполетяла клетите страдалци, и страдал заедно с тях. Тогавашно той се решил на най-героичен подвиг. Тъй като отдавна знаел, че в двореца на Зевс постоянно гори никога незагасващ буен огън, в една непрогледна черна нощ Прометей се прокраднал до палата на върховния бог, влязъл вътре, без никой да го забележи, и грабнал малко огън от огнището на Зевс. Бързо го скрил в кухото стъбло на тръстика и след минута нощта го погълнала. Героят или по-скоро героичният бунтар отишъл при хората и им занесъл огъня, от който така отчаяно се нуждаели. Казано иначе – дарил им отново топлината, светлината, самия живот.

Щом Зевс научил какво се е случило, изпаднал в заклепаваш гняв. Богът веднага измислил ново варварско страдание за хората, за което сега няма да ти разказвам. Разбира се, бесът му се стоварил и върху Прометей. Гръмовержецът изпратил куция бог Хефест, който бил най-изкусният тогавашен ковач, да прикове непокорния Прометей с най-тежките и най-здравите вериги към една висока скала в планината Кавказ, която е много-много далеч и от твоя дом, и от този остров. Хефест, макар и с нежелание, изпълнил заповедта на своя повелител и така приковал Прометей, че да не може изобщо да помръдне.

И започнали огромните изпитания за волята, силата и

мъжеството на Прометей.

Минали години, векове.

Всуе, което означава напразно, се надявал Зевс Прометей да помоли за милост.

Чакал, чакал, дълго чакал Зевс Прометей да се пречупи. Когато се убедил, че титанът няма да се разкае за човеколюбивото си дело и че мъжествено приема и носи през вековете своята съдба, богът измислил ново чудовищно наказание за героя. Зевс изпратил на Кавказ огромен орел, който всеки ден кълвял с острия си клон черния дроб на прикования Прометей.

А сега слушай внимателно, понеже след малко ще се появи още един герой. Повече заради него ти разказвам тази поучителна приказка.

И тъй, жестокият Зевс в своето всемогъщество така бил нагласил нещата, че ужасните страдания на Прометей да бъдат всекидневни. По повелята на божеството през нощта дробът на прикования титан отново пораствал и изпълнителният кръвожаден и ненаситен орел всяка сутрин заварвал своята плячка цяла-целеничка.

Минали нови години, векове.

Мъжествената воля на Прометей обаче не се огъвала и той нито се разкайвал, нито молел за милост.

Един ден при мрачната скала се появил древният герой Херакъл, който се бил отправил да извърши поредния си чутовен подвиг. Херакъл бил син на Зевс, но не от богиня, а от земна жена, тоест бил полубог-получовек, който разбирал човеците и умее да им съчувства. Героят наблюдавал ужасен мъките на Прометей и бил обзет от дълбоко състрадание.

И ето, както всяка сутрин, орелът долетял за кървавото си угощение. Тогавашно Херакъл решил да помогне на мъченика, донесъл толкова добро на хората. Без въобще да се колебае, с ясното съзнание, че нарушава строгите разпоредби на върховния бог Зевс, на собствения си баща, с ясното съзнание, че се намесва в разпорядък, разпореден от същия този всемогъщ Зевс, Херакъл опянал лъка си и пуснал стрела, която пронизала лакомия стръвен орел. Загинал орелът, а освободителят разбил оковите на Прометей

и му дарил заслужената свобода. Като герой на герой, като на побратим в геройството.

Ето на какво искам да обърнеш внимание, мой малък приятелю Айри. Замисли се срещу каква могъща сила се е противопоставил Херакъл. Замисли се какво щеше да му се случи, ако Зевс бе излязъл по-силен и бе отклонил стрелата му, какъв гняв и каква жестока отплата щеше да си навлече от много често безжалостния си баща. Ала виж – въпреки че бог Зевс е наредил орелът да долита всеки ден и да разкъсва черния дроб на Прометей, Волята и Силата на най-силния по онова време човек Херакъл се оказва по-мощна от заповедта и проклятието на върховния бог. Затова и героят успява да проникне, да убие кръвожадната птица. Запомни, благословено дете, че когато си движен, когато си подтикван от любов и състрадание, когато главните причини да действаш са любовта и състраданието, тогава волята ти може да надмогне и най-тежките изпитания, да победи и най-върховните мъки. И най-вече – да разчупи и най-свирепите повели и заповеди, да прекъсне и най-мъчителните страдания, пратени дори и от най-могъщи божества. Знаеш ли защо? Защото любовта, ала мъдрата, а не сляпата любов, и състраданието, което означава, че си способен да съпреживяваш чуждото страдание, са по-силни и от най-злата и най-отмъстителната воля. Колкото до нашата воля, включително и твоята воля, когато тя е водена, подчинена е на любовта и състраданието, никаква черна сила не може да ти устои. Така е и така ще бъде вовеки.

– Аз свършвам. – рече меко Властелинът. – А ти, мъничък блажен Айри, скоро, много скоро ще научиш повече за мъдрата любов и за състраданието. Ще научиш как могъществото и волята съжителстват с мъдростта и любовта, подчинявайки се на мъдростта и любовта. Ще научиш как без мъдрост и любов могъществото и волята се превръщат в разрушителна сила. Ще научиш и най-важното: как могъществото може да бъде основният инструмент, основното оръдие, основната сила на любовта. Имаш ли въпроси?

– Да – обади се за първи път от дълго-дълго време блаженото дете.

Свършено прав се оказа чичото Йерарх. Въпреки че

Айри сякаш всичко бе разбрал от интересната приказка, цял куп също много интересни работи в нея му бяха любопитни и искаше да научи още неща за тях.

– Слушам те – рече благо Йерархът на Волята и Силата.

И детето взе да пита и разпитва, а възрастният отговаряше кога по-подробно, кога съвсем кратко; и разговаряха те дълго-дълго, чак докато вечерта премина и падна дълбока нощ.

– Стига вече, умори се – рече най-накрая Властелинът на Волята и Силата, след като отговори на всички въпроси. – Помни, към моето Царство принадлежат онези добри хора по земята, у които силата на верността и любовта е станала неразрушима, а те самите – непоколебими. От тази нощ и ти си измежду тях. Помни също, че на всеки от тези хора по Земята са дадени и ще бъдат давани скъпоценни дарби и благодатно просветление. От тази нощ – и на теб. А сега си върви – добави внезапно домакинът.

– Как? – попита потресеният и от всичко чуто, и от неочакваната подкана Айри.

Никак не е чудно, че петгодишното дете бе потресено от приказката, от нещата, които научи по-после, а и от перспективата сам да се върне в къщи.

– Как дойде тук горе? – изправи се Йерархът на Силата.

– Летях, плувах, изкачих безброй стълби, минах през двестотин, през хилядастотин... Май не помня през колко коридора.

– Е, какво ти пречи да се върнеш по същия начин? – усмихна се едва-едва Царят на Мощта.

– Ама аз не помня пътя надолу от тази кула!

– Опитай да си го припомниш.

– Дори и да успея, аз няма да мога да плувам сам! – проплака почти момчето. – Няма да мога и да летя!

– Опитай. Това ще е и второто ти изпитание през дългото и предълго за теб денонощие.

– Ама...

– Моята задача с теб приключи – отсече Господарят на Мъжеството. – Бъди благословен, сине мой!

Поклони се леко на поредния си благословен син, про- низа го с огнения си поглед, в който Айри успя да проче-

те огромната любов и огромното доверие, които великият му домакин изпитва към него, нерешителността, страхът, ужасът дори бързо-бързо изчезнаха у детето и то се огледа накъде да поеме.

Понеже вече бе съвсем само.

Опита Айри да слезе от кулата, объркваше коридори и вити стълби, минаваше през погрешни врати, връщаше се, ориентираше се според някакво топло и благодатно вътрешно чувство, най-накрая се оказа долу пред централната порта на двореца, притича до езерото, не изпитваше никаква физическа умора, а на брега Бог знае как дори не се сети, че би могло да го е страх да се хвърли в тъмната черна вода, заплува, пак му хареса, прекоси езерото, излезе на отсрещния бряг, където бе стоял преди часове с Господ Бог Иисус Христос, студено му беше с мокрите дрехи, ала съвсем скоро забрави за студа, понеже, едва размахал ръце, вече летеше из нощния простор – сам, сам!, – а светлинките на човешките обиталища някак весело потрепваха от долу, стремително оставайки далеч назад, за да се появят нови и нови светлини – огромни, средни, мънички, ярки и приглушени, бели и цветни, всякакви.

Не след дълго – поне така му се стори – Айри кацна на покрива на своята жилищна кооперация, скочи през капандурата долу върху прашния стол, оттам по стълбището, всички врати се оказаха отключени, влезе в стаята си, а там го очакваше неговият приятел чичо Христос.

– Ти си герой, сине мой – обърна се към детето Господ Бог по същия начин, както по-рано тази нощ Йерархът на Волята и Силата.

Айри просия от похвалата.

– Ти издържа блестящо второто си изпитание да се върнеш сам у дома. Безстрашието ти, волята ти, мъжеството ти се оказаха на висота. Гордея се с теб. А сега ти предстои и трето изпитание, което изглежда леко, ала аз те предупреждавам, че не бива в никакъв случай да го подценяваш. Третото ти изпитание ще бъде да повярваш във всичко, всичко преживяно от снощи досега и с мен, и на острова. Да повярваш, че то действително ти се е случило. Сигурен съм, че ще се справиш и с това изпитание. Повярвай, както

аз вярвам в теб, сине мой.

Айри сияеше ли, сияеше от толкова много похвали. Ала точно когато чу за трети път тази нощ „сине мой”, изневи-делица се сети, че не бе попитал Царят на острова как се казва.

Странно, но този пропуск огорчи момчето; то посърна, дори усети лека тежест в сърчицето си.

– Така трябваше – успокои го нежно Христос, протегна ръце, приласка го. – Още не си достатъчно голям, за да узнаеш имената на Властелините.

Малкият бе замрял в прекрасната, отпускаща душата Божия прегръдка, но слушаше внимателно.

– И други ли Властелини ще има? – пошепна развълнуван.

– Шт. Ще видиш. И още нещо важно. Тази нощ е снощната нощ. Сега е нощта срещу понеделник.

– Ама не е ли...

От потрес Айри дори не успя да формулира въпроса си и засече насред думата.

– Не е – кимна Господ. – Утре сутринта е понеделник и ти си на детска градина за първи път тази седмица.

– Аз...

– Ще ти обясня, не е сложно – усмихна се за пореден път Христос. – На някои места в Божия свят времето спира, докато на други продължава да тече. Тук беше спряло, а за нас с теб течеше. Сега спи.

На сутринта Айри помнеше абсолютно всичко. Включително и как чичо Христос му помогна да си съблече все още мокрите дрехи, които мигом изсъхнаха, как му помогна и да си облече пижамката, как го зави, как го погали по главичката, пожелавайки му лека нощ, дори как притвори тихичко вратата му отвън.

Ала на другия ден, сиреч в понеделник, детето не сподели нищичко от абсолютно всичкото, което помнеше добре, с мама и татко. Бе отново сам, а не с чичо Христос, който го бе предупредил, че ще съобщят двамата заедно на мама и татко, и то най-накрая. А сърцето на Айри извънредно точно и съвсем правилно предусещаше, че това „най-накрая” е мнооооого, ама мнооооого далече напред.

Айри, момчето, което бе на пет години без съвсем, ама вече съвсем мъничко, пак си спеше много дълбоко споконния здрав сън на почти петгодишните мъже, когато в стаята му тихо пристъпи Господ Бог Иисус Христос. Бяха изминали осем дни от онази странна, фантастична нощ срещу понеделник. Тази нощ, срещу вторник, отново щеше да бъде странна и фантастична за детето, но за да се случи тя такава, каквато бе предвещано да е, най-напред Айри трябваше да се събуди. Той го стори по абсолютно същия начин като преди седмица – бързо, рязко, само за миг, а в следващия миг се разсъни напълно. Само че този път имаше и една огромна разлика: момчето не се втрени с широко отворени по детски очи в усмихвания се до леглото му Спасител, а се усмихна щастливо и то, поздрави радостно приятеля си с „добър вечер” и веднага се изправи на крака.

Изглеждаше така – и малкият изглеждаше така, и ситуацията изглеждаше така, сякаш той отдавна бе очаквал появяването на Великия си Учител. Това, разбира се, едва ли изненадва някого от читателите. Та би ли могло да съществува на този свят дете, което не би очаквало с нетърпение Христа, ако и то бе преживяло всичко, което преживя преди осем дни Айри. Естествено, че сърчицето на всяко дете би потрепвало от основателната надежда чичо Христос да дойде час по-скоро, както беше обещал, макар и без да определя точното време на новата среща. Надежда, лелеяна постоянно, независимо дали си буден, или спиш дълбокия си здрав сън.

Разликата не беше само в това, че Айри не се ококори от изненада. Той изобщо се бе променил доста след приключенията му онази нощ. Наученото на острова бе оставило трайна следа в съзнанието му – това си е ясно като две и две четири, но наученото преобрази и цялото му поведение. Той бе станал многократно по-дисциплиниран, което доста озадачи мама и татко, ала радостта им да го виждат по-отговорен и по-послушен (според техните мерки) им попречи да се замислят по-сериозно откъде накъде момчето им е станало по-дисциплинирано. Само това да

беше. Айри започна да изпълнява задълженията си у дома и на работа (той отдавна наричаше детската градина „работа”), без да се оплаква и да мрънка, мъжествено понасяше негодите на дневната си програма, като се мъчеше да не се отпуска в сладки спомени за онай сладка програма на острова. Накратко, малкият голям мъж с много воля и търпение си оправяше криво-ляво завивките, не налиташе първи на бой в градината, спеше следобед (ако сутрешните игри го обореха), не чупеше нарочно играчки и „на работа”, и в къщи (а понякога така му се чупеше нарочно!), помагаше на мама да прибират чиниите след храна, гасеше телевизора след себе си и дори оставяше дистанционното на мястото му, та татко да може да го намери. Още по-накратко: мама и татко не можеха да го нахвалят и непрекъснато го поощряваха и с мили думи, и с дребни подаръци, които според Айри бяха напълно заслужени, макар и малко дребнички. И най-, най-накратко: момчето действително се чувстваше, а се опитваше и да се държи точно така, както го бе напътил чичото Йерарх на Волята и Силата – като онези добри хора по земята, у които силата на верността и любовта е станала неразрушима, а те самите – непоколебими и благодатно просветлени.

И какво от това, че самият Айри не проумяваше кой знае колко много от блаженото си състояние – нали го чувстваше, нали го изживяваше! Цялото време на света имаше пред себе си, за да го проумее и нашироко, и надълбоко!

– Добър вечер – произнесе ласкаво и чичо Христос. – Добър вечер, сине мой.

И пак го погали по главичката с най-меката и най-нежната длан, каквато би могла да съществува на небето и земята.

– Пак ли ще летим? – осведоми се някак професионално, някак много по мъжки Айри.

В тона му не прозвуча и милиметър страх.

– Този път ще сме с кола – отвърна весело Иисус.

– Хубава ли е? – не се стърпя детето.

– Прилична – поклати уклончиво глава Христос.

– Къде отиваме?

– В планината.

- Чак там!
- С прилична кола като моята не е чак толкова далече.
- Ти ще караш ли с хилядастотин километра в час?
- Ти ще караш – рече кратко Господ Бог.

Тук детето – обяснимо – изумя. Кой да каже от потрес ли, от радост ли, от уплах ли все пак... Най-вероятно изумя от всичко заедно и едновременно. Ала понеже си бе научило урока от предишната Христова нощ, този път не възкликна, че не може да кара истински кола, а кара само научим, но попита нещо друго – пак така сякаш професионално и по мъжки:

- Със същите обувки ли да се обуя?
- Да – кимна Великият Учител на децата и възрастните.

Тихо-тихо се измъкнаха от апартамента, на стълбището отново бе светло като ден наред дълбоката нощ, но сега не поеха към покрива, а заслизаха надолу, без да ползват асансьора.

А навън си бе нощ.

Колата бе паркирана пред входа, където обикновено нямаше никакви свободни места. Чичо Христос се бе изразил съвършено точно – тя бе прилична кола и нищо повече. Ала и нищо по-малко. Отвън бе чиста, дори лъсната, а след минута се оказа, че и отвътре е такава. Айри стисна здраво подадения му един единствен гол ключ без ключодържател, но с дистанционно, отключи с дистанционното, настани се отляво, пхна ключа на мястото му, както го бе правил много и много пъти в колата на татко, завъртя го полека, докато светнат лампичките на таблото, и замря в очакване на Господните указания.

– Че ти нали знаеш всичко? – обади се Христос.

– Ама само научим съм карал – пророни детето. – А и не ми стигат краката до педалите. Татко казва, че трябва да порасна голям и тогава ще мога да ги натискам.

– Татко ти е съвършено прав, що се отнася до вашата кола – рече усмихнатият Спасител. – Що се отнася обаче до моята, проблемът ти с педалите не съществува. Я погледни хубавичко надолу!

Айри сведе взор и бе изумен да види, че педалите на Божия приличен автомобил стърчаха на някакви дълги дъго-

образни скоби тъкмо до ходилата му, а когато ги настъпи, те се оказаха меки педали, леки, удобни и потъваха точно колкото бе необходимо.

Почти нищо общо нямаша тези педали с онези педали в колата на татко, само дето вършеха същата полезна работа.

– Да пусна ли аварийките? – осведоми се все така професионално Айри.

В интонацията му човек с лекота можеше да забележи неприкритата гордост на стария опитен шофьор, макар и научим, както и закономерното спокойствие на всеки Господен приятел.

– Че защо са ти аварийките? – вдигна рамене приятелят му. – Първо запали двигателя, а после пусни късите светлини.

Детето запали без колебание.

– Това ли са късите светлини? – попита за всеки случай.

– Сам знаеш.

Вярно, че сам знаеше.

Знаеше и как се сменят скоростите, кой педал е съединителят, кой – спирачката. Научимските му познания, тоест десетките часове, прекарани зад волана на татковата кола, без тя да е запалена и да се движи, тоест десетките часове научимски приключения по научимските шосета, сега се оказаха безценни познания. След няколко минути Айри напълно се бе ориентирал как да шофира и пътува вече толкова хубаво, толкова приятно, толкова бързо, но спокойно, че той се забавляваше страхотно, изпитваше абсолютно ново, неописуемо грамаданско щастие, което не му пречеше да кара разумно право към целта.

Да, оказа се, че знае не само да управлява автомобил, но и как да стигнат до планината. Христос мълчеше, оставяйки го да изживее докрай щастieto си на начинаещ разумен шофьор. Не му правеше никакви забележки дори когато младият водач натискаше по-силничко газта или докосваше без нужда спирачката. Айри бе напълно погълнат от тази дивна магия – шофирането, та някак почти забравяше на моменти и за спътника си, и за изпепеляващите любопитството му въпроси къде отиват, при кого, какво

ще правят там, пак ли чичо Христос ще го остави и ще си иде – и така нататък все логични парещи въпроси. Отнесе се детето, отпусна се съвсем в блаженството си – това си е самата Божия истина. Ала всяко блаженство – на път – си има край. Айри аха да се отпусне напълно, аха съвсем да се отнесе – и пристигнаха. Уж пътят бе горе-долу равен, уж нямаше почти никакви завой, уж не бяха се изкачвали или поне той не обърна внимание, пък вече бяха високо-високо в планината.

А пред тях зееше тъмният вход на огромна пещера.

Айри паркира безупречно и точно както му указва Господ Бог Иисус Христос – успоредно на мрачната паст на пещерата с надвесените отгоре ѝ стръмни канари. Входът ѝ, по-скоро дупката, напомняща тунелите по магистралите, бе с доста правилни очертания. Широк вход, равен, човек би се изкушил да завие колата си и да продължи пътя си навътре в подземие, но при две условия: да не знае, че това е пещера, а не магистрален тунел, и да не го е страх. Айри знаеше, че това отсреща е пещера и доста се боеше от непрогледния ѝ мрак.

Този път никой не ги посрещна.

– Усещам нещо, което съвсем малко ме огорчава, ала много ме изненадва – рече Христос, докато се измъкваша от колата.

Детето благоразумно предпочете да не се обажда. Ала не откъсваше поглед от зеещата паст.

– Ела – прегърна го Господ Бог.

Заобиколиха отзад приличния автомобил, Спасителят седна младежки върху капака на багажника, подпря удобно босите си крака на бронята на калниците, вдигна не като перце, а направо като пухче малкия, настани го до себе си и благо заговори:

– Правилно предсещаш – сам ще се оправяш вътре в пещерата.

Айри силно потрепери под Божията ласка.

– Правилно предсещаш, това ще ти е първото изпитание за тази нощ. И моля те, не ме огорчавай повече, сине мой – продължи равно Иисус. – Няма никаква причина да те е страх. Необходимо ли е да ти напомням, че аз и ти сме

едно? Не си забравил, нали?

– Не – промълви детето, сгушено в прегръдката му.

– Не си забравил, нали, че каквото и да вършим, включително приключенията из пещерите, вършим го заедно един с друг и взаимно един на друг! Бях ти заръчал никога да не забравяш, че сме приятели, които много се обичат. Как така ще те е страх тогава!

– Много е тъмно – продума Айри, но чувстваше, че вече се бои значително по-малко, хилядастотин пъти по-малко.

– Тъмно е отгук – окуражи го още Христос. – Вътре ще е светло.

– Добре...

– Поразходи се из това благословено подземие, поогледай се, понаблюдавай внимателно. Вниквай, доколкото можеш, във всичко, което ще видиш. Днес ще се запознаеш как работят силата на Любовта и силата на Мъдростта. Това са две могъщи, вездесъщи сили. Топли сили обаче.

– Чичо Христос, ти нали обичаш всички хора и си много мъдър? – пошепна детето.

Хич вече не се боеше. Страхът бе изчезнал като изтрит с магическа палка.

– Тъй е. Аз самият съм Любов и Мъдрост. Така че е съвсем редно да обичам всички хора и да съм много мъдър – отвърна полека Великият Учител. – А сега се замисли ти какъв си и какъв би могъл да бъдеш, щом ние с теб сме едно.

Айри послуша приятеля си Господ Бог, замисли се.

– Повечето от хората, които чувстват вътрешен повик, вътрешен стремеж към духовното – звучеше в нощта божественият Божи глас, – притежават тези сили, този огън на Любовта и Мъдростта в душата си. Какво означава стремеж към духовното? Това означава да жадуваш да се приобщиш към моето Царство, да жадуваш да служиш най-напред и главно на моето добротворно дело, а земните пристрастия, земните грижи, та дори и земните радости да остават на второ място. Ти, сине, си такъв човек, с вътрешен повик към духовното. Затова и си мой близък приятел.

Айри пак силно потрепери под Божията ласка, но този път в никакъв случай не беше заради боязън.

– Вътре ще се сдобиеш с още един изключителен приятел. Властелинът, с когото ще се запознаеш, е мой най-близък помощник и съгрудник. Той подкрепя във всичко усилията ми да творя добро за хората. И той е изкусен строител на величествения храм на доброто, а основната му работа е да носи Любов и Мъдрост на човечеството. Любовта е материалът, с който ние ви помагаме да творите вашето благо, а Мъдростта ни – и нашата, и вашата – ни служи да изваем заедно най-сполучливата форма за благочестината ви.

Айри благоговейно мируваше, заслушан в красивите думи.

– Трябва да вървиш, времето ти вече тече – каза меко Христос. – Последно напътствие засега. Запомни добре: когато аз и моите блажени съгрудници решим – заради любовта ни към хората – да спуснем на земята някоя мъдра и полезна за вас идея, правим го и чрез могъщите, вездесъщите сили на Любовта и Мъдростта. Много любов и много мъдрост ще попиеш вътре, сине мой. Иди, приеми ги.

Господ Бог пусна момчето, скочи на земята, свали и него долу, бръкна в джоба на късите си панталони и извади малък, но много специален челник. Айри зяпна, понеже никога през солидния си почти петгодишен живот не бе виждал челник. Христос безмълвно му го нагласи, стегна каишката точно колкото трябваше, хвана детската ръчица, вдигна я и положи пръстчето върху мъничко, невидимо в тъмното копче.

– Я натисни!

Айри натисна и пред очите му светна като че мощен прожектор. Всичките им домашни фенерчета на мама и татко изглеждаха жалки бебешки играчки пред този, този...

– Наричате го челник – помогна му Бог.

– Челник!

– На челото ти е. А сега върви, дете. Пак ще се видим.

Айри тръгна, чу шума от запаления двигател, извърна се да проследи как колата внимателно пое обратно надолу към долината, помахаше с ръка, аварийните отзад дружелюбно премигаха няколко пъти, детето се засмя щастливо и без никакъв страх пристъпи в пещерата. Челникът осветяваше

ярко и далече напред. При първата чупка Божият приятел не се поколеба ни най-малко накъде да поеме, свърна надясно и скоро се озова в огромна подземна зала, където цареше почти пълна тишина. Сводестото помещение веднага му напомни голямата картина, която татко и мама бяха окачили в хола си – тя била нарисувана преди хилядастотин години от чичо Рафаело, разказваше татко, върху някаква стена в някаква хем приказно красива, хем приказно специална стая, и изобразяваше много мъже и няколко жени, почти всички прави, които си приказваха, четяха или просто си мислеха разни неща от нещата на възрастните. Татко бе влюбен в тази картина, която кой знае защо наричаше репродукция, а особено бе влюбен в дядото в средата, онзи с олисялата глава и дългата брада, за когото Айри отдавна бе разпитал и бе научил, че се е казвал Платон. Тази зала обаче само донякъде наподобяваше онази от картината на чичо Рафаело. Тук, в пещерата, лелките и чичовците до един седяха по разни старинни маси, работеха си нещо, наблюдаваха някакви апарати, които по нищо не приличаха на лаптоп или пък телевизор, но и мнозина от тях като на картината пишеха, четяха, или просто се бяха вторачили във влажните стени на подземната зала, а видът им подсказваше, че усилено разсъждават.

Неколцина от подземните обитатели обърнаха взор към детето, кимнаха му, но продължиха заниманията си във все същата благословена тишина. После един доста възрастен чичо, почти старец, се надигна и Айри без малко щеше да извика от смайване, но успя да се съдържи и да не наруши покоя на учените. Старецът, който покъртително приличаше на дядо Платон, приближи, наведе се, пошепна му нещо на съвършено неразбираем за Айри език, погали го по главичката, хвана нежно ръката му, заведе го до почти невидим проход в дъното на тази зала, кимна му с толкова любов в очите и с толкова разбиране и го побутна да върви нататък.

Челникът на малкия ни герой работеше през цялото време.

Той стигна втората подземна зала буквално след няколко крачки сякаш – провря се през някаква ниска-ниска дупка, изправи се и се оказа в неголяма в сравнение с първата

зала, сравнително тясна, но пък доста дълга стая. Да, изглеждаше почти като просторна стая по размери, ама само по размери. От тавана висяха изваяни през хилядолетията сталактити, някои дори разноцветни, а от пода стърчаха причудливи сталагмити. Айри ги зяпаше възхитен, понеже виждаше подобна красота за първи път. Възхищаваше им се от все сърце, напълно отдаден на неръкотворното им изящество, без ни най-малко да се притеснява, че никога не беше чувал заплетените думи сталактит и сталагмит, понеже изобщо не се и сещаше да се запита как се казват тия прелести. Ала не му бе предоставена възможността дълго да им се любовува. Вниманието му – нямаше как да е иначе – бе привлечено от каката и баткото вляво от него. Баткото, който се бе покачил на някакъв перваз в пещерната зала (напомняше дори на балкон този широк перваз), говореше разпалено нещо на каката, но тихичко и пак на непознат език, и бяха толкова хубави, така се гледаха, така се обичаха! Айри чудесно се ориентираше във въпросите на любовта между големите и можеше вече безпогрешно да познае кога големите се обичат. Често ги бе наблюдавал тези неща. Често бе виждал и мама и татко да се държат помежду си така, както тази кака и този батко, но за жалост мама и татко рядко го правеха пред него, защото все работеха, а вечер пак имаха домашна работа, а когато той усещаше, че аха да почнат и даже почваха така да се държат, особеното, все ставаше време да си ляга, а той си лягаше рано, тоест не рано, а съвсем навреме за петгодишно дете. Каката и баткото обаче не го забелязваха – за разлика от мама и татко. Бяха и много по-млади от мама и татко, объркващо млади за него. Хем бяха големи, горе-долу колкото каката от долния етаж в тяхната кооперация, която наскоро бе казала на Айри, че е в осми клас, хем си бяха още деца – досущ като каката от долния етаж, която често го закачаше по стълбите, както се закачат децата помежду си. Той впрочем вече разбираше и от закачките: кои са си детски, а кои не съвсем.

Каката и баткото нямаше нужда да го насочват към изхода на тази стая, тъй като челникът прекрасно го осветяваше. Така че детето ги остави да се наслаждават на

любовта си, все така без да го забелязват, тихо се запровира между стълбчетата на сталагмитите и навлезе в дълъг широк коридор. Там, където галериите се разделяха на три, краката му сами го поведоха наляво и скоро той буквално прескочи през невисокия праг, зад който се ширна третата подземна зала.

Ех че зала! Беше голяма колкото половин футболен стадион, таванът ѝ блестеше от влагата високо-високо горе, а в средата гореше буен огън – като клада. Ала не горяха дърва. Малкият ни смелчак не можеше да определи какво гори така силно, но огънят сякаш омагьоса зора му. Чак след време се заоглежда. Залата се оказа болница. Навсякъде бе пълно със заети легла, между болните сновяха лекари в бели престилки и милосърдни сестри монахини. Сърцето на Айри буквално отмаля от добротата и състраданието, които преизпълваха тази подземна зала. Той усети сърчицето си леко, тоест усети в сърчицето си някаква лекота, някаква милостива нежност, нещо топло се разли из телцето му, нещо неудържимо го привличаше към съдбата на всички тези хора тук долу.

Дълго стоя така на прага на пещерната лечебница.

А по-после онова топлото го обгърна и отвътре, и отвън, помилва го и ласкаво му подсказа, че е време да се обърне, да иде пак при оня разклон с трите галерии и да тръгне този път по най-тесния коридор. И коридорът го изведе до четвъртата зала.

Колкото и да привикваше с чудесата и чудесиите наоколо си, в интерес на истината трябва да се отбележи, че Айри изумя кой е и къде е, когато лъчът на челника му освети тази голяма четвърта поред зала. И имаше защо. Мъж в рицарски доспехи на прекрасен бял кон бавно обикаляше залата в кръг около малкото езерце в средата, разговаряйки с пешак, пълничък и много смешно облечен, който ситнеше до него и почтително го слушаше. Айри обаче нищо не чуваше от беседата им, колкото и да напругаше слуха си, а му беше извънредно любопитно за какво си приказват чичовците – слабият и високият на коня и нисичкият шишко до коня. Така и не разбра за какво си бяха говорили и въобще забрави, че му е любопитно, понеже чичото рицар

някак величествено обърна коня си към неочакваното гостенче в подземиято, копитата изчаткаха тържествено по камъните, конят закова досами детето, рицарят се протегна, вдигна малкия до себе си, настани го почти върху гривата на коня, животното изпръхтя някак развеселено – ей Богу, така прозвуча! – и отново тръгна бавно-бавно около езерото с ездача си, по-скоро с двамата си ездачи и с шишкото край тях.

Мълчаха възрастните. Съответно и Айри не смееше да се обади, отделно че си бе глътнал и езика от изненада, възхита и гордост.

Сетне едрият кон сам ги отведе до срещуположния край на залата, където тъмнееше изходът от нея.

– Прекрасно дете си ти! – изведнъж се обади рицарят с един такъв дълбок, но странен глас, а шишкото отдолу ситно-ситно зажима в пълно съгласие.

Ах как хубаво се получи! Оказа се, че чичото рицар знае родния език на Айри, а очевидно и чичото шишко също го разбираше.

Детето тъкмо се изкушаваше да почне да ги пита и разпитва с поне хилядастотин въпроса, но не сполучи дори да проговори. Чичото рицар безмълвно го свали на земята и лекичко, нежно, сякаш го благославяше, го побутна да върви през изхода.

Досущ като дядо Платон преди малко. И пак така – без да обелят и думичка повече.

През този изход Айри навлезе в просторен тунел, вървя дълго, но вече нямаше и как да сбърка евентуално посоката, тъй като галерията не се разклоняваше никъде. Мина нещо подобно на арка, зад която по стените играеха отблясъците на огън, стените някак внезапно се отдръпнаха и детето се озова в петата зала или по-скоро заличка. В единия ѝ ъгъл действително гореше уютен огън (пак без дърва, а с нещо друго, невидимо), а край огъня млади хора бяха насядали в кръг около достолепен старец, който съвсем бавно и благо-благо им разясняваше нещо очевидно толкова важно и интересно, че погледите на всички младежи блестяха от възхищение и почит. Ала нашето момче пак не разбираше нищичко от непознатите думи.

Беловласият достолепен старец го забеляза първи, макар че седеше почти с гръб към арката. Най-изненадващо той се надигна извънредно чевръсто за древната си възраст, завтече се към Айри, едва ли не подтичвайки, прегърна го сърдечно и произнесе на родния език на детето без никакъв акцент, сякаш беше един от многобройните дядовци, които неведнъж шеговито го бяха заговаряли из парковете и градинките:

– Откога те чакам, сине мой! Добре дошъл. Ето, облечи това.

Оказа се, че старецът само трябваше да протегне ръка, за да вземе прилежно сдиплената бяла дреха от камъка до тях. Той внимателно я разгъна, одобрително провери колко старателно е изгладена и помогна на Айри да я облече. Дрехата беше права, широка, дълга до под коленете, с две думи – като ония полурокли, които носеха мъжете на острова и самият чичо Йерарх на Волята и Силата, само дето на мъжете бяха малко по-къси.

– Хайде, Господ Бог с теб! – рече ласкаво старецът. – Върви, заобиколи огъня и свий през ей онази чупка.

И протегна сухата си нежна ръка с дълги деликатни пръсти.

Айри не се поколеба дори за миг какво следва да стори. Просто знаеше какво следва да стори. А никога, ама никога не бе целувал ръка на някого, нито пък бе наясно кога и по каква причина се прави това.

Любопитното е, че почти не се учуди, дето знаеше как да постъпи с протегнатата десница на тоя мил дядо, а много се удиви, когато се извърна и видя, че всички таки и батковци, един от друг от красиви по-красиви, тихо се бяха изправили зад гърба му и сега му се поклониха с усмивки и почителност.

Детето отвърна на поклона доста все още несръчно, но вече си личеше, че свиква и се учи. Заобиколи огъня и сви през чупката. Там направо пропъзля през ниския проход, челникът му освети пространството напред, таванът бе нисък за възрастните, ала за него бе съвсем по мярка. Изправи се, продължи. Таванът ставаше все по-висок и по-висок. В далечината забеляза мъжка фигура. Приближи малко по-

плахо, отколкото му се искаше, но краката му сякаш сами забавиха темпото, като че ли му даваха възможност да разгледа чичото, който вече се виждаше съвсем добре.

Сетне, след още неизвестно колко килограма време, краката му спряха от само себе си.

Боже, как изглеждаше този чичо! Грамаден! Сияещ! Омаен! Това трябваше да е чичото Властелин на Мъдростта и Любовта, кой друг би могъл да е! Никак не бе случайно, че чичо Христос го нарече свой най-близък помощник и сътрудник. Точно на такъв приличаше.

И как се усмихваше! Омайно! А бе само на две-три ръце – ама ръце на възрастен – разстояние...

Внезапно Айри си спомни какъв следва да бъде.

– Добър ден – поздрави много любезно и прилично.

Гласчето му звънна в подземния проход.

– Добре дошъл – поздрави го и омайният чичо. – Прав си, навън вече е ден – добави развеселен.

Този чичо Властелин бе облечен точно като Властелина на Волята, на Силата, на Мощта и на Мъжеството, дрехата му стигаше до каменния под, но цветът ѝ бе някакъв особено син, мекичко син, като онова синьо в очите на ангелите и на дечицата в рисуваните детски филмчета. Разбира се, и този чичо като онзи чичо стискаше в ръка специален жезъл.

Помълчаха, оглеждайки се един друг, а след това омайният чичо тупна леко с жезъла по пода.

И тутакси Айри целият се отпусна, обля го топла вълна от изключителната любов и доброта на сияйния чичо, прищя му се да се хвърли в прегръдките му и да стиска, да стиска врата му до отмала. Точно както правеше често често с мама и татко. Овладея се обаче, колкото и да му се искаше, понеже помнеше, че трябва да се държи прилично.

И все пак не се стърпя докрай.

– Чичо, ти Властелинът на Мъдростта и Любовта ли си? – попита за всеки случай, но шепнешком.

– Аз съм – кимна Властелинът.

– Ти нали също си Велик Господар и Велика Душа? – добави по-високо детето.

– Да – пак кимна Великата Душа.

– Мъдростта и Любовта също ли имат йерархия? –

продължи още по-уверено малкият.

– Имат и аз съм Йерархът на Мъдростта и Любовта.

– Чичо, и ти ли си близък приятел на чичо Христос? – пристъпи Айри смело само на една възрастна ръка разстояние.

– Разбирам въпроса ти – внимателно отвърна омайният чичо Велик Господар на Мъдростта и Любовта. – В смисъла, който влагаш във въпроса си, мога да се осмеля да предположа, че съм близък приятел на Господ Бог Иисус Христос.

– Имаме общ близък приятел – заяви съвършено логично Айри, прекрачи за миг през онази една възрастна ръка разстояние и се притисна в нозете на омайния чичо.

– Имаме по-скоро общ Велик Учител – уточни полека Йерархът на Мъдростта и Любовта, докато го прегръщаше през раменете и го галеше така нежно, така омайващо по главата.

Ала гостенчето му изобщо не обърна внимание на уточнението, понеже бе напълно омагьосано от упойващата ласка.

– Да идем оттатък – предложи меко Властелинът на Мъдростта и Любовта.

И без да пуска раменцата му, го извъртя и го поведе през късия проход зад тях.

Какъв бе потресът на Айри, когато „оттатък“ се оказа дивна, шеста поред подземна зала с огромни размери, с езерца и куп пръснати тук-там огньове, с удобни дивани и канапета, с ниски масички и работни писалища, с всякава вълшебна апаратура по едни високи рафтове отсреща и пълна с какво ли не още! Ала абсолютно безлюдна.

Нашето момче загуби ума и дума, а Великата Душа го изчака да дойде на себе си. То бързо дойде на себе си, и още как дойде!

– Господин Йерарх – изгърси изневиделица, – каква ще ми е програмата?

Великата Душа прихна да се смее.

– Не ти ли се иска да изживееш точно този ден без програма? – рече през смях.

– На острова програмата беше много хубава – отклони

прекия отговор детето.

– Добре тогава – нека да е с програма! – съгласи се Царят на Мъдростта и Любовта. – Ето ти една прекрасна ябълка, за да закусиш.

В протегнатата длан на Властелина лежеше най-вкусно изглеждащата ябълка, която Айри бе виждал някога, а той извънредно обичаше да си хапва ябълки. Той тутакси я нахапа, схруска парчето, тихичко млясна от удоволствие, отгриза още.

– Прекрасна е, нали? – наблюдаваше го усмихнатият господин Йерарх.

– Уха! – грухна детето с пълна уста.

– Хайде да се върнем обратно – каза домакинят. – Ще те заведе пак при белокосия старец. От него ще научиш някои истини, които ще ти са твърде необходими в по-нататъшния ти светъл път.

Айри бързо-бързо допрегълтна парчето ябълка, за да си освободи устата за нов куп въпроси.

– Господин Йерарх, а защо сте в пещера? – заразпитва.

– Не ти ли харесва?

– О, много ми харесва! Сигурно сте в пещера, за да е по-тайно, нали?

Господарят отново се засмя весело.

– Не, сине мой, просто така на теб ти е по-интересно – отвърна благо. – А целта ми е ти да бъдеш пропит от моите енергии. По-леко се получава, когато ти е интересно.

Айри не разбра почти никак думите на Властелина, но много му допадна, дето е толкова специален за господин Йерарха, че той го е приел в тази своя пещера, а не някъде другаде.

– Сигурно имате доста пещери – вметна любознателно детето.

Последва нов ведър смях.

– Много. И не само пещери. Притежавам дворци и градини навсякъде по света, под него и отвъд него. Ето един например.

И както си беше в подземния дворец, пред очите на Айри се ширна прелестен парк с цъфтяща зеленина, огрян от лъчите на топло, галещо, благодатно слънце. Чуден

парк, из който навсякъде бе пълно с хора, с деца, с най-фантастични дружелюбни животни. И с вълшебен дворец в дъното. Ала господин Йерархът леко докосна детето и то пак виждаше само гигантската пещерна зала.

– Да, сине мой, имам много дворци, ала основният ми дворец е в разума и в сърцата на хората. Едновременно и в разума, и в сърцата ви.

Айри кимна важно-важно, понеже му се стори, че добре е разбрал думите на Учителя.

– А сега да се върнем на програмата. След малко ще послушаш какво говори белокосият старец, който е един древен мъдрец и мой близък съратник. После ще идем в моята Чудата Тайна зала.

– И тук ли има Чудата Тайна зала! – извика радостно детето.

– Че как иначе! – отвърна Властелинът. – Там ще видиш малка част от работата на моята йерархия. Сетне ще обядваме двамата, ще починеш, а след това пак ще дойдем тук, в покоите ми, за да ти разкажа една поучителна приказка. Хайде!

И Йерархът на Мъдростта и Любовта хвана нежно Айри и го поведе обратно през дългата галерия. Когато пристъпиха в петата зала, се оказа, че младежите си бяха отишли, а на тяхно място около стареца седяха малки дечица на възрастта на Айри и по-големи, но те не играеха, не палуваха, а внимателно слушаха древния мъдрец, все едно бяха на училище и учеха някакви много важни за тях неща.

Царят настани тихо-тихо гостенчето си, пошушна му да не се обажда, а да запомня колкото може повече и след секунди излезе през друг изход.

Още при следващите думи на стареца Айри осъзна, че тук не е все едно си на училище и учиш много важни за теб неща. Изобщо не беше „все едно училище“, а си беше направо истинско училище, макар и много причудливо на пръв поглед.

– Вие сте гости на Учителя, който ръководи изцяло възпитанието на всички народи на земята – учеше децата мъдрецът. – Той движи мъдростта и науката за възпитанието нагоре към Светлината. Заради неговата любов към вас,

към подрастващото поколение, сред хората постоянно работят всеотдайни благодетели, които се грижат за подготовката и израстването на новите поколения. Заразени от примера им, мнозина измежду вас, както и от онези преди вас, намират своето призвание и започват да служат на тази висша цел – възпитанието и обучението на човечеството в Любов и Мъдрост. Ала могат да служат само ако служенето им е безкористно.

Децата не шукваха. Айри и той.

– Дарът на Любовта и Мъдростта, който притежават всички тези служители, се отличава с непоколебимо постоянство, което не се плаши от никакви пречки. Дори когато препятствията изглеждат непреодолими, тези светли хора, дарени с могъществото и волята да си съгрудничат със светлината, не прекратяват работата си и не допускат да изменят на поставените им задачи. Една от най-важните им задачи е да възпитат човеците на истинските духовни ценности, да ги научат да приемат света с открито сърце, да живеят с отворени души и просветлен разум според истинските духовни ценности.

Старецът говореше ли, говореше, продължавайки да наставлява притихналите дечица.

– Няма друг път пред вас – усмихна се благо след време. – Вие вече сте поели по пътя си. Моят завет към вас е: не спирайте никъде и никога, не приемайте вече постигнатото като крайна точка, работете усърдно душите ви да стават още по-съвършени в чистотата и верността си.

Мина още малко време, преди Властелинът на Мъдростта и Любовта да се появи отново зад гърба на Айри, да го побутне да стане, да отвърне на почтителното кимване на мъдреца, който все така наставляваше децата, и да изведе нашето момче към Чудатата Тайна зала, където го очакваха нови смайващи и главозамайващи преживявания.

За жалост – без нас с любезния читател.

Много по-късно, докато обядваха с Йерарха, Айри бе необичайно мълчалив и дори той самият бе доста учуден, че няма никакъв вътрешен подтик да задава любознателните си и умни въпроси. И то при положение че тукашната Чудата Тайна зала (или Чудатата Тайна зала №2, ако

можем да я наречем така) му бе дала не хилядастотин, а много повече от хилядастотин причини да задава много и много пъти по хилядастотин въпроса. И то при положение че чичото Йерарх на любовно-мъдрата йерархия през цялото време бе извънредно добър, мек, любвеобилен, внимателен, умен, проникновен – изобщо беше си точно такъв, какъвто в представите на детето и следваше да бъде един цар на такова любовно-мъдро царство. Както и да било, Айри бе мълчалив, но в никакъв случай не потиснат или омърлушен. Просто си мълчеше повече и се стараеше да осмисли видяното и чуто.

Добрият, любвеобилният и внимателен чичо Велика Душа прояви огромния си такт, изчака детето да се нахрани от вкусно по-вкусно и лично го сложи да спи, понеже накрая очичките му вече сами се затваряха въпреки упоритата му съпротива.

А после, след оздравителния сън, двамата – домакинят и гостът – седнаха удобно един срещу друг в грамадна шестата зала, която служеше и за кабинет, и за гостна, и за всекидневна на Властелина.

– Чувал ли си приказката за Червената шапчица? – започна без предисловия чичото Йерарх.

– Да – отвърна веднага доста изненаданият Айри.

– Помниш ли я?

– Горедолу – отговори не толкова бързо детето.

– Я ми разкажи какво помниш.

Момчето първо помисли добре, после заразказва бавно и с паузи.

– Имало едно време едно момиченце, което много обичало баба си. И баба му много го обичала. Червената шапчица тя му я подарила. Един ден майка му на момиченцето му казала да занесе храна на баба си, защото бабата била болна.

Пауза.

– Бабата живеела чак в гората, а там Червената шапчица срещнала един лош вълк. Тя си мислела, че вълците са добри и не се уплашила, понеже не знаела още приказката. А и нали майка ѝ я пратила в гората...

– Мъдро – обади се насърчително чичото Властелин.

– Червената шапчица била много възпитано момиче и казала всичко на вълка – и какво носи в кошничката си, и къде отива, и къде живее баба ѝ. А вълкът си рекъл, че иска да ги изяде и двете, ама първо бабата, а после Червената шапчица, защото е по-вкусна. И я излъгал да набере цветя на баба си, а той хукнал към къщата на бабата да я изяде...

Пауза. Дълга пауза.

– А после? – подкани го тихо чичото Йерарх.

– После Червената шапчица набрала много красиви цветя – продължи също много тихо Айри, – а през това време вълкът си преправил гласа пред бабата, измамил я, че е Червената шапчица, влязъл в къщата ѝ и я изял. След това се облякъл в дрехите ѝ и легнал в леглото ѝ да чака Червената шапчица да излапа и нея. Тя дошла и без малко щяла да го разпознае по ушите, ама той скочил и я излапал...

Пауза.

– Накрая дошъл един ловец, чул как вълкът хърка в къщата, щото той бил заспал от преяждане, ловецът се учудил, че бабата хърка така, влязъл да провери, видял вълка и му срязал корема. Така спасил и Червената шапчица, и баба ѝ, които били живи и двете. Това е...

– Браво! Много добре си я запомнил! – похвали чичото Велика Душа млъкналия Айри. – А каза, че я знаеш горе-долу.

– Имаше още много неща, ама не ги помня – порумения от похвалата малкият.

– Харесва ли ти тази приказка? – попита неочаквано възрастният.

– Не особено – отвърна тутакси детето.

– Защо?

– Не знам... Объркана е...

– Какво ѝ е обърканото?

– Ами майката, дето праща Червената шапчица сама в гората... И вълкът можеше да я изяде първо нея... Понякога и на мен ми се иска да си изям десерта преди супата... И чак на другия ден щеше да иде при бабата да изяде и нея – нали вече знаеше къде живее... Така нямаше да преяде и да заспи... Уж е хитър, пък е глупав... Не знам...

– Хм – изхъмка Властелинът на Мъдростта и Любовта, пресегна се, нежно погали гостенчето си по лицето, пак се отдръпна.

Помълчаха и двамата.

– Сега пък аз ще ти разкажа приказката за Червената шапчица, както съм я чувал отдавна-отдавна от моите учители – усмихна се чичото Йерарх. – Тя е много кратка приказка и се надявам да ти допадне.

Айри вдигна глава и се вгледа в сияйните очи на чичото.

– Слушаш ли вече?

– Аха.

И Властелинът заразправя.

Имало едно време момиченце, което наричали Червената шапчица заради шапчицата, която неговата добра баба му била подарила. То действително много обичало баба си и любовта им била взаимна.

Един ден майката на момиченцето я помолила да занесе храна на баба си, защото бабата наистина била болна и не можела сама да си сготви нещо да се подкрепи. Майката обаче много добре знаела, че край пътеката, която водела през гората до къщичката на бабата, никога не се мяркали

никакви вълци – нито лоши, нито добри. Нямало и лоши хора в това село и наоколо му.

Ала тъкмо в онзи ден отнякъде се появил гладен вълк.

Вярно е, че Червената шапчица никога не била виждала вълк, но въпреки това много се уплашила, защото била чувала, разбира се, колко опасни са вълците, особено гладните. Затова първото, което сторила, било да предложи на гладното животно да си хапне от кошничката ѝ. А вътре било пълно с вкусни неща, които вълчо с удоволствие излапал.

Бил озадачен обаче от милото дете.

Ала нали бил вълк по природа, запитал се дали не е все пак редно да изяде и момиченцето, което щастливо му се изпречило на пътя. И си отговорил, че никак не е редно да схрускаш онзи, който е споделил с теб храната си, който така любезно и обичливо ти е помогнал до утолиш глада си.

Ето в този момент, малък мой приятелю, този точно вълк, не другите, а този, победил за първи път вълчата си природа, понеже за първи път познал чувството за благодарност.

Червената шапчица била добро момиче, разумно дете, но и извънредно чувствителна. Тя усетила каква битка се води в душата на спътника ѝ и му предложила да я придружи до баба ѝ, където тя, Червената шапчица, ще сготви на любимата си баба нещо хубаво, и то с месце, от което и вълчо ще може да си хапне още и още до насита.

Вълкът преценил, че нищо не губи от тази любезна покана, а и момиченцето все повече му харесвало каквото било все такова усмихнато и приветливо. Речено-сторено. Тръгнали заедно, двамата набрали и цветя за бабата, като вълкът, който имал много развит нюх, показвал на детето кои са най-дъхавите цветя. Гледал се звярът отстрани и просто не можел да повярва той ли ги върши тия странни неща, или някой друг му е влязъл под кожата. И учудването му нямало край.

Ала и душата му се отпускала.

Бабата ги посрещнала в леглото си. Отпърво доста се стреснала, щом видяла внучка си със страховитото кръво-

жодно животно, но Червената шапчица ѝ разказала какво се е случило по пътя, старата жена се поуспокоила, а детето се захванало да готви, следвайки съветите на баба си откъм леглото.

– Ти стар вълк ли си? – попитала по едно време бабата.

– Не, млад съм още, но израснах едър – отвърнал вълкът, наблюдавайки замислено шетнята на момиченцето около печката.

Дори не се сещал да преглъща от вкусните аромати на гозбата.

– Ето сега е времето да започнеш да се променяш – рекла му без укор мъдрата баба. – Досега винаги те е водел гладът, неустоймото желание да си напълниш търбуха. И нищо друго. Сякаш нищо друго не съществува на този свят.

Животното все така замислено мълчало.

– Сега му е времето да поразсъждаваш, че само гладът те е довел до състоянието да убиваш и изобищо да вършиш зло, а това не ти е вече в природата. Точно на теб не ти е вече в природата. Виждам го в очите ти.

– Никога не ми е идвало на ум, че бих могъл да се променя – продумал вълкът.

– А не ти ли прави впечатление, че разбираш и говориш човешкия език? – втреничила в него бабата умните си очи.

Животното буквално подскочило на мястото си, а опашката му увиснала безпомощно върху пръстения под.

– Дори не се усетих – произнесло глухо в потреса си.

– Защото си бил изцяло под магията на любовта, с която те е обгърнала и прегърнала любимата ми внучка. Запитай се дали не е по-добре да изоставиш злия си нрав на опасен звяр и да преминеш в лоното на такава любов, каквато дори не можеш да си представиш. И най-важното – да я имаш винаги и в себе си, и край себе си.

Вълкът някак като в унес, но все пак кимнал.

Червената шапчица сготвила обяда, сипала и на трима им, занесла купата на баба си в кревата, та да не става, нахранили се чудесно, а вълчо дори попреял малко по навик.

Най-изненадващо бабата изведнъж се надигнала от леглото си, дори скочила на земята като съвсем млада жена, хванала госта си за предната дясна лапа и му рекла:

– Виж ти как бързо оздравях! Я ела да се поразходим, че да ти слегне храната. Тъкмо ще поговорим и ще ти рисувам какви възможности за мъдър праведен живот се откриват пред всяко същество, което избере да тръгне по светлия път. Пред всеки, който заживее в светлия свят на доброто, сиреч на милостта и състраданието.

И излезли навън из гората бабата и вълкът, дълго се разхождали и разговаряли, а когато се върнали, животното почти не приличало на животно с тези блеснали от благодарност очи, с тази смирена и може би все още малко озадачена усмивка, дето не слизала от муцуната му, докато често-често поглеждал бабата.

То и муцуната му не приличала вече съвсем на вълча муцуна, а на лице. Макар и все още животинско, ала лице.

Заживял вълчо при бабата, която мило му предложила да остане при нея, та хем да имат сгода да си приказват, хем да ѝ помага за едно-друго в домакинството, както ти често помагаш на мама, сине мой. А Червената шапчица прескачала през ден или през два, та да си играят двамата с новия ѝ приятел, който се оказал извънредно изобретателен и весел в игрите.

А един ден, както си седели тримата около масата, както Червената шапчица им споделяла какво е правила в училище и какво е научила, вълкът внезапно се изправил на задните си лапи и пред смаяните очи на детето лапите се превърнали в крака, предните лапи – в ръце, муцуната – в човешко лице, тялото – в човешко тяло, с една дума – вълчо се превърнал в красив висок батко, с около десетина години по-голям от Червената шапчица.

Интересно, ала мъдрата баба никак не била смаяна, а само го наблюдавала с много, много любов.

Усмивнал се широко баткото, попибал се, засмял се още по-щастливо, изтичал до огледалото, огледал се превнимателно, извикал от радост, паднал на колене пред бабата, положил глава на коленете ѝ и захлипал, повтаряйки: „Благодаря ти, благодаря ти...”

Плачел от най-великото щастие – щастieto да станеш човек.

И заживели всички задружно, обичали се и служели

мъдро, безкористно и непоколебимо на Светлината.

– Това е моята приказка – рече благо Властелинът на Мъдростта и Любавта.

– Тази много ми хареса – промълви Айри.

Поколеба се дали да се надигне, реши се, стана и най-безцеремонно седна в скута на чичото Господар на Любавта, сгушвайки се до гърдите му.

– Нямаме много време, сине мой – поде меко Властелинът. – Чуй ме сега и после ще трябва да тръгваш.

– Не е ли рано още? Нека остана още малко, аз няма да преча... – опита да се пазари детето, но в тона му не звучеше кой знае каква надежда, че ще успее.

– На никого не си пречил и не пречиш – рече твърдо Йерархът. – И ще останеш при мен наистина още малко – точно толкова, колкото ти е необходимо днес. Слушай ме внимателно, сине мой. Ти имаш мъжеството да бъдеш ученик на Светлината. Ти имаш силата да бъдеш боец. Притежаваш и волята да вървиш по този праведен път. Ти вече научи и как могъществото може да бъде главната сила на Любавта. Сега пое Мъдростта как правилно да се движиш по праведния път: как да мислиш, какво да говориш и какво да вършиш. Никога не допускай Мъдростта ти да е хладна или пасивна, а я отдавай в служба на човечеството. Никога не допускай Любавта към Бог и към хората да изстине в теб, напротив – разгаряй я все повече, разгаряй все повече чувствителността си към хората и пъди надалеч големия грях да бъдеш отделен, откъснат, изолиран от братята ти! И този ти живот ще пребъде във времето за слава на Бога и в служба на добротворчеството, тоест пак в служба на човечеството.

Сгушеният Айри слушаше внимателно, както му бе заръчал мъдрият обичлив чичо.

– Предстои ти да осъзнаеш, че всички процеси в творението, тоест всички неща и далече-далече отгук, и наблизо околоръст, са хармонични, съзвучни са помежду си, съответстват си, подхождат си, допълват се, образуват едно цяло. Всичко около теб, чедо, е в хармония. Всичко – до безкрая. Обещавам ти, че съвсем скоро ще разбереш по детски, но истински и дълбоко, какво означава хармония.

И ще я видиш със собствените си очи.

Властелинът направи малка пауза, за да свали Айри от скута си и да го изправи срещу себе си. Гледаха се право в очите, понеже възрастният нежно държеше главата на детето.

– Душата ти вече е преизпълнена със състрадание, сине, и то е част от моето състрадание към всички вас. Винаги, когато ти е тежко, когато не знаеш как да постъпиш с някого, който ти причинява неудобство, болка, мъка, страдание, спомни си за мен, спомни си, че носиш в себе си състраданието ми към хората, и постъпи така, както ти подсказже сърцето, но състрадавайки. Винаги бъди завит, винаги бъди обгърнат, винаги бъди обкръжен от моята всеотдайна любов към теб и тя ще ти е и помощта, и опората, от които ще се нуждаеш, когато ти е най-трудно. А сега си върви – добави внезапно този чичо досущ като онзи чичо в двореца на острова.

– Пак ли сам? – попита стреснатият Айри.

– Пак – гласеше отговорът. – Оттук чак до стаята ти. Това ще е и второто ти изпитание днес.

– Оттук чак...

– Моята задача с теб приключи – отсече Господарят на Мъдростта и Любовта. – Бъди благословен, сине мой!

И пак се повтори същото. И този чичо като онзи се поклони на гостенчето си, прониза го с мъдрия си поглед, в който Айри отново успя да почувства огромната любов и огромното доверие, които великият му домакин изпитва към него, нерешителността и страхът бързо-бързо изчезнаха, този път обаче детето се сети да се поклони и то, след което пое към изхода от залата.

Дълго скита Айри из лабиринтите на пещерата, като нито веднъж не мина през залите, през които бе дошъл на идване. Прекоси други зали, съвсем различни, но пак пълни с хора и с чудесии, крачи и пълзя през тъмни и по-светли галерии, коридори, чупки и ниши, по едно време му се стори, че ходи вече не цял час, а напротив – цели два часа, по-после пък се запита дали не се е уморил вече и си отговори, че хич даже не е – и тъкмо тогава отпред просветна, после светна ярко и той се озова навън пред съвършено различен

вход за пещерата. В случая с Айри – изход.

Няколко важни обстоятелства: навън бе искрящ слънчев ден, макар и вече следобед; и този вход-изход на пещерата бе заобиколен отвсякъде с планина, но много по-висока и някак величествена в тишината и непристъпността си; и пред този вход-изход бе паркирана същата кола като на чичо Христос.

Детето извънредно се зарадва, като забеляза колата, и логично си помисли, че неговият приятел Господ Бог е вътре и го чака. Айри се затича, но колата беше празна. Едва сега малкият се сети за второто си изпитание днес и какво бе казал Властелинът.

Всяко зло за добро – би си казал пък Айри, ако знаеше тази поговорка. Щом е сам, нека да е сам, но поне щеше да си поиграе до насита в колата. Понеже тя се оказа отключена, което не го учуди, но се оказа също така, че тя не е като колата на чичо Христос, а си е същата, оная, с която дойдоха. Което вече доста го учуди, но пък безмерно го зарадва.

Най-вече заради педалите. И заради ключа на таблото.

И се заредиха нови и нови приключения. Чудна работа! На идване дойдоха толкова бързо, а сега му се наложи да пъгува с часове и часове! Ама пък и какви часове!

В колата вече бяха четирима, когато мръкна съвсем. И още пъгуваха. Падна нощ – и още пъгуваха. Шофьор – естествено и задължително – беше Айри, но и другите – като него – пипаха и опипваха до насита всички копчета, бутони, ръчки, плъзгачи и каквото още там имаше вътре за пипане и опипване. А имаше, ах и ох колко много копчета и ръчки имаше в колата на нашия благ Господ Бог Иисус Христос.

И все още пъгуваха ли, пъгуваха.

Екипажът на Божия автомобил още от привечер бе в състав: Айри и тримата весели стопаджийи по реда на тяхното качване – Котаракът с чизми, Мечо Пух, Джери. Котаракът с чизми, Мечо Пух и Джери се познаваха отдавна, понеже живееха заедно в дома на шофьора им Айри, но този ден изглеждаха някак странни, въпреки че си бяха игриви, забавни и закачливи както обикновено. Защо странни ли? Котаракът с чизми приличаше като две капки вода на

оня Котарак с чизми от картинките в книжката у дома на Айри, дори перото на шапката му бе абсолютно същото, да не говорим за високите му тъмни чизми. Мечо Пух пък все едно бе свален от любимия филм на Айри от диска. А Джери, който уж бягаше от Том, когато се качи задъхан в колата, бе точно като в интернет или по многобройните телевизионни серии по разните детски телевизии. Да, но си оставаха някак странни! Защо ли? Понеже хем изумително приличаха на себе си като в книжката, на диска и по телевизията или нета, хем пък бяха досущ като трите плюшени играчки на Айри, а именно Котаракът с чизми, Мечо Пух и Джери. А плюшените играчки бяха доста, ама доста-доста по-различни на вид от рисуваните им „близнаци“ в книжката, на диска и по телевизията. Е, как така стопаджиите приличаха и на играчките, и на рисуваните герои, щом толкова се различаваха? Как така ли? Господ знае как така.

И на всичкото отгоре тримата приятели сега не бяха от плюш, а от кожа, мускули, кости и вероятно даже от кръв, но никой – слава Богу! – не се поряза при игрите, боричканията и пипането, та Айри да е сигурен за кръвта.

Така или иначе той ги прие такива, каквито бяха, когато го стопираха, а той ги качваше един по един, едновременно примиращ и крещящ заедно със стопаджиите от радост и възторг. Скоро игрите, боричканията, пипането и опипването така го завладяха и омагьосаха, без да броим шофьорските му задължения, че той скоро забрави за странностите на своите любими спътници.

А след много и много време, което едва ли бе по-малко от хилядастотин часа, той ги прибра невредими и каталясали у дома си – или у дома им, което е същото, – да спят и те.

Господ Бог Иисус Христос го чакаше в стаята му.

– Ти си герой, сине мой – отново се обърна със същите думи към детето Спасителят, а Айри пак просия от похвалата.

На Котарака с чизми, Мечо Пух и Джери им се затваряха очите вече от лудуването и колкото и да им беше любопитно да чуят какво ще си говорят приятелят им и неговият небесен приятел, след секунди те вече спяха в ъгъла си.

– Не се и съмнявах, че ще издържиш като истински малък голям мъж и второто си изпитание да се върнеш сам дотук – продължи тихо чичо Христос, за да не събуди играчките, като същевременно помагаше на момчето да си облече пижамката. – Да знаеш, продължавам да се гордея с теб. Да ти напомням ли за третото ти изпитание?

– Да, моля – рече малко сконфузено Айри.

– Третото ти изпитание ще е постоянно изпитание. Трябва винаги да вярваш, че всичко, което преживяваш с мен и с моите сътрудници, действително ти се е случило. Трябва винаги да вярваш така, както аз вярвам в теб, сине мой.

– Добре – пошепна отпуснато детето.

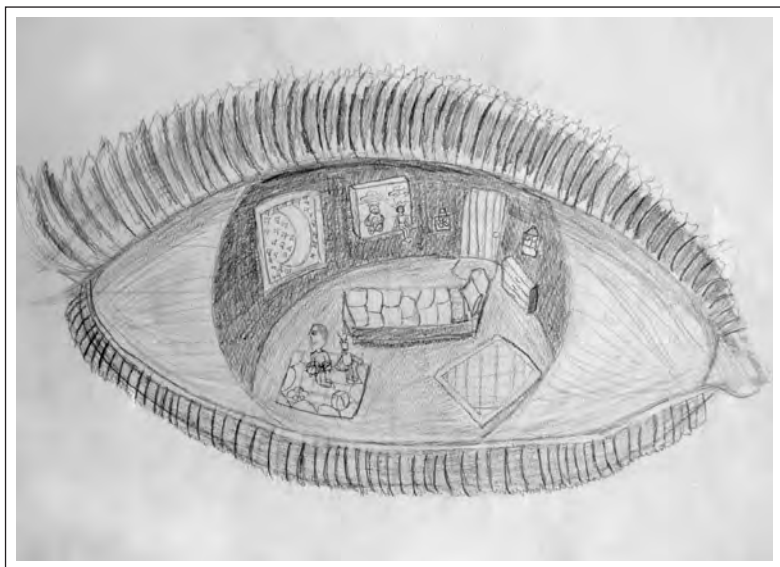
– Лека нощ – погали го ласкаво чичо Христос.

– Скоро ли ще е следващият Властелин? – промърмори сънено Айри.

– Ще видиш. А сега спи.

Айри заспа, а на сутринта (тоест във вторник сутринта, понеже тук времето пак беше спряло, докато Айри отсъстваше), на по-следващата сутрин и през всички по-нататъшни сутрини мама и татко все така не знаеха какво се случва с момчето им в едно друго Христово време, докато те спяха в нашето, в човешкото.

Да, отново бе нощ. Айри, момчето, което бе на пет години без никакви си седмици, отново спеше много дълбоко и спокойно, когато в стаята му се появи Господ Бог Иисус Христос. Да, отново бяха изтекли осем дни от онази втора причудлива нощ срещу вторник. И Айри пак се събуди рязко, но сега, в тази нощ срещу сряда, не отвори широко очи, даже изобщо не ги отвори, а само тихо попита, както си лежеше с лице към стената:

– Ти ли си, чичо Христос?

– Аз съм – потвърди божественият му приятел.

– Чаках те – пошепна детето, но нито се обърна, нито помръдна под завивките си.

– Знам какво чакаш още – пристъпи към леглото Господ.

– Ти нали всичко знаеш, чичо Христос?

– Всичко, което знаеш и ти, сине мой.

И Спасителят погали сина си по главичката с най-меката и най-нежната длан, каквато би могла да съществува на небето и земята.

Едва сега Айри живо се обърна. Очите му искряха от щастие и благодат, той сграбчи Божията десница, стисна я с най-чистата любов и най-топлата привързаност, които биха могли да пламтят у едно детско сърчице, измъкна се изпод одеялото и ловко скочи на пода.

– С какво ще пътуваме? – осведоми се важно-важно и се зае да се облича, както умееше.

Христос полека му помагаше, без детето въобще да забелязва, и ведро се усмихваше, докато го наблюдаваше. Не, нямаше тайни за Господния взор, който проникваше зад пелената на видимото, за да се наслади на огромната вътрешна промяна у приятелчето си. Не само преобразен, помъдриял беше Айри, ако такава дума като помъдриял е редно да се употреби към петгодишно дете.

– С нищо, господинчо – рече весело Иисус. – Ще походим пеша.

– Толкова ли е близо? – възкликна по-скоро донякъде разочарован, отколкото изненадан господинчето.

– За мен навсякъде по цялата земя е близо – отвърна му меко Господ. – Как ще бъде при теб – ти ще ми кажеш как ти се е сторило. Само си сложи най-удобните обувки.

Детето не загуби и минута в коридора. То чудесно знаеше кои са му най-удобните обувки, набързо нагласи залепващите се каишки и посегна към тънкото си яке.

– Не това, вземи си по-топлото – тихо проговори Господ Бог.

– Напротив, навън е пролет! – уж пошепна и Айри, за да не събуди мама и татко, но от шепота му нищо не се получи.

Иисус не каза нищо, само сложи пръст на устата си. Той сам свали по-топлото яке от закачалката, даже сам вдигна ципа догоре и насочи спътника си към вратата.

Малкият, старейки се да пази пълна тишина, не обърна никакво внимание, че тази нощ наоколо не бе светло като ден, а бе доста тъмно и единствено финото сияние във всички цветове на дъгата, което се излъчваше от чичо Христос, им показваше пътя на няколко крачки отпред. Вероятно не би следвало да се каже дори, че им показваше пътя, а просто стъпалата, по които полека слизаха надолу.

Понеже и на стълбището бе много тъмно, а чичо Христос – само той си знаеше защо – не включи осветлението.

И навън бе много тъмно – точно както и трябваше да бъде нощем, – ала тук-там светеха бледи улични лампи и се виждаше горе-долу добре. Може би и затова чичо Христос сякаш си прибра вътре в себе си онова красивото сияние и сега приличаше на съвсем обикновен добър усмихнат чичо.

Само дето мъжественният мъничък мъдрец Айри бе съвършено наясно, че приятелят му до него не е никакъв обикновен чичо, па макар добър и усмихнат, а истинският Господ Бог, с когото сега щяха да походят пеша нанякъде.

И тръгнаха.

Ама и как тръгнаха, как вървяха! Страхотно се получаваше. Какво ти страхотно, напротив – повече от страхотно! Някак уж приличаше на всички нормални разходки с мама и татко или с баба и дядо, а фактически изобщо не беше нормална разходка. Нормална ли? Че тази страхотна разходка напомни на Айри – ама някак физически му напомни – как летяха с чичо Христос преди само две седмици! Той, Айри, дори си помисли с известна досада, че ако – примерно – чичо Христос по-нататък му разреши да разкаже „на работа“ как заедно са се разхождали пеша нощем из града, от разказа нищо нямаше да излезе, тъй като наистина бе неимоверно трудно така да се разкаже всичко, та децата да ти повярват.

Поне на Божия приятел най-вероятно би му било извънредно трудно.

Съдете сами.

Те вървяха през пустия град и малко плашещата дума „пуст“ тук си е буквално на мястото. Не срещнаха нито един човек, нито една кола не ги подмина, нито едно такси, нищо. Нищо не работеше – нито магазин, нито ресторант, нищичко. Колкото и да бе малък мъж, който не скитосва нощем навън, Айри все пак бе достатъчно голям мъж, за да знае, че градът живее нощен живот, че никога не е пуст, камо ли буквално пуст. Та колко пъти баба и дядо бяха оставали с него, слагайки го да спи, защото мама и татко щяха да се приберат много-много късно „по нощите“, както казваше баба. А преди две седмици, докато летеше над същия този

град, той нали видя светлините на стотиците коли, нали видя хората по улиците, отворените ресторанти, бензиностанции, магазини! А сега – мрак и повсеместен сън. Това да беше само! Вървяха си те с чичо Христос и през града, и в покрайнините му, и извън него, а околните пейзажи се сменяха така бързо, сякаш се возеха в онзи приличния автомобил от предишната нощ, когато взе на стоп Мечо Пух и останалите, или пък сякаш бавно-бавно летяха, ама пеша. Уж изминаваха десет метра или правеха двайсет крачки, а изглеждаше, че са ходили вече поне хилядастотин километра и са някъде толкова далеч, чак на края на града, дето живеела баба и дядо. Което си беше точно така, само дето май че излизаха от града не от този, баба-дядовия край, а от другия, противоположния. После нови десетина крачки по едно криволичещо шосе – и ето че се озоваха в някакъв нов град, много по-малък обаче, направо мъничък. Хайде пак десет крачки – село. Десет крачки – язовир отдысно. Десет крачки – хилядастотната затворена бензиностанция отляво. И така нататък. И без никаква умора, без задъхване, без да ти тежат краката в удобните обувки – ходиш, а все едно си лежиш на дивана и си гледаш „Розовата пантера Пинко“! Ходиш и изобщо не се притесняваш. Да, да! Нито една кола, камион, рейс, трактор, дори циментовоз по шосето! Напротив – пусто и тъмно. Като не броим красивото сияние на чичо Христос, което той пак бе пуснал навън да им осветява пътя, но то не осветяваше само пътя, но и бързо оставащите назад гори наоколо, и бързо оставащите назад поля наоколо, и хълмовете наоколо, и всичко наоколо. Като сияйна звезда вървеше по криволичещото шосе чичо Христос, като усмихната и благодатна звезда искреше чичо Христос. Фантастично!

Кой, кой ще ти повярва „на работа“, въпреки че Айри, макар и с усилие, би разказвал самата Божия истина!

През цялото време – хем дълго, хем някак доста кратко време – си приказваха с неговия сияен приятел Господ Бог.

– Ще ми се да те подготвя къде те вода – рече чичо Христос още в града, още докато бяха на десетина крачки от дома на детето.

– Аз знам – каза гордо малкият.

– Така ли? – като че се изненада приятно чичо Христос.
– Я да чуя!

Знаещият леко се сконфузи и помълча пет-шест крачки от ония, фантастичните.

– Обърках се – смутолеви, но бързо се окопих. – Аз не знам къде ме водиш, но напротив – знам при кого ме водиш.

– Виж ти!

– Да, знам при кого отиваме – съвсем дойде на себе си знаещият. – Водиш ме при някой чичо Йерарх, който е много могъщ, много висок и толкова много красив, че само ти си по-красив от него.

– Хм – изхъмка извънредно впечатлен, както му се стори на Айри, чичо Христос. След което добави с весела усмивка: – Не си спомням вече кои бяха, но мнозина спореха с мен, че децата не можели да помъдрияват толкова рано.

Вместо пет от ония гигантските, помъдрелият направи само четири крачки, за да поспре и да се поизпъчи от удоволствие. Бе разбрал две неща, и то моментално: първото и за него доста вече елементарното бе, че приятелят му се шегува, дето не си спомнял ония глупаци, спорили с него; а второто, важното и сладкото, бе, че приятелят му не на шега го бе похвалил.

– Тъкмо за този Властелин искам да ти разкажа – подхвана Господ. – Нека използваме пътя, а ни очаква дълъг път, нека оползотворим предоставената ни възможност да те запозная накратко кой е и с какво се занимава този Владетел на Висшия Ум, на Активния Творчески Разум, този Властелин на Божествената Интелигентност, този Велик Архитект на Земята.

Бог почака детето да попие свършено непознатите му като значение думи.

– Много и много неща от моя разказ ще ти бъдат непонятни, но това няма значение. Просто слушай, запомняй и мисли, а разбирането ще дойде от само себе си с времето. Как предпочиташ да наричаме бъдещият ти домакин?

– Чичо Христос, какво означава архитект? – попита любезно Айри.

– Архитектът е човекът, който измисля как да изглеж-

дат къщите, парковете, стадионите, кината, магазините – отговори му Иисус. – Той сътворява църквите или небостъргачите още в ума си. Великият Архитект на Земята, който е мой изключително близък сътрудник, върши нещо несравнимо по-трудно, по-сложно и величествено. Затова е и Велик Архитект. Той претворява тук при вас на Земята божествения замисъл, божествения план за развитието на Земята. Неговият всемогъщ ум прави видима божествената воля, прави я осезаема, превръща я в плът и кръв, в реални дела, в реални форми. Без неговата творческа, разумна, всеобемаща енергия животът ви би бил немислим такъв, какъвто е и какъвто върви напред и нагоре.

– Чичо Христос, неговата енергия като електрическата енергия ли е? – вметна любознателно Айри.

– Електрическата енергия е само малка частица от вездещата творческа енергия на Властелина на Божествената Интелигентност – отвърна Спасителят.

– Значи не бива да я пипам – заключи разсъдително детето.

– Точно електричеството – не, не бива. Можеш обаче да пипнеш, да видиш, да чуеш, да помиришеш, да вкусиш безброй други реални земни неща, плод на неговата работа, претворяваща Божията воля в земни блага. Ала плодовете на неговия труд не са само видими или вкусни. Неговият благодатен ум твори и нематериални неща, над които можеш да разсъждаваш, които е препоръчително да развиваш и усъвършенстваш със собствения си ум, а някои от които дори си способен да почувстваш със сърцето си, преди умът ти да ги осъзнае и разбере. Този Владетел, сине мой, ви поднася светлината, чрез която да познаете истината. Моята истина. Истината, която съм аз.

Айри преглътна и предпочете да не задава – поне засега – нови въпроси. За тия няколко крачки ширналата се долина от двете страни на шосето се смени с тясна планинска клисура. Тясна и стръмна. Доста стръмна.

Само чичо Христос би могъл да му отговори как така той, Айри, изобщо не се уморяваше, при положение че е все пак малък голям мъж, а не голям голям мъж, но малкият голям мъж реши, че и това няма да пита – пак засега. Стру-

ваше ли си да си хаби питаниците за такава елементарна дреболия, като му се питаше и разпитваше за хилядастотин много, ама мнооого по-важни и едри, грамадански работи около този чичо Властелин даже и на електрическия ток, но за жалост все още никак не успяваше да състави в мислите си поне един хубав едър въпрос не с бебешки, а с истински, специални, възрастни думи.

– Помниш ли, че ние с теб сме едно? – пак заговори чичо Христос.

– Помня.

– Хайде да поразсъждаваме заедно. Искаш ли?

Спасителят дори забави ход, та да имат време да разсъждават по-дълго.

– Аз много обичам да разсъждавам – рече Айри.

– Като всеки истински мой приятел – помилва го Иисус. – И тъй, всичко идва от Бога, нали така? Всичко идва от моя Татко.

– Мама и татко и те така казват – плахо додаде детето.

– Добре казват. Понеже и аз така казвам. Ала ние с Татко ми сме едно, както знаеш. Излиза, че всичко на този свят идва и от мен.

– Аха...

– И Божията воля на Татко ми и моята воля също са една едничка Божия воля.

– Аха...

– А сега да се върнем към Властелина на Висшия Ум, към Великия Архитект на Земята. Заявих ти, че той претворява божествената воля в реални неща тук на Земята – в реални идеи, мисли, в реален електрически ток, в храмове, леки коли, чудесни играчки с най-специални разноцветни батерии, във всичко. Но както помниш, във всички тези реални неща присъства, възплътена е, проявена е божествената воля. Значи – и те са едно с нея.

Айри спря да казва „аха“, а само внимателно слушаше.

– Казано с други думи, външната обвивка, външният облик на всяко нещо на този свят съответства на съдържанието, което е вътре, а това съдържание идва от Бога. Тоест и съдържанието, мило мое дете, и външният облик, формата са с божествен произход.

На малкия извънредно му допадна тъкмо това полунепонятно (като останалите) изречение заради думичките „мило мое дете“.

– Казано с други думи, Владетелят на Творческия Разум ушива възшебни дрехи, в които облича тук Господните планове и помисли.

Въображението на момчето трескаво работеше.

– Казано с още по-различни думи, Висшият Ум на Архитекта прави така, че Бог и неговите безчет форми на Земята, Бог и неговите безчет проявления на Земята да стават единни, да бъдат едно.

Шосето стана още по-стръмно.

– Ще го кажа колкото е възможно по-достъпно за теб, сине мой. Животът е единна, свършена хармония между Небето и Земята, което означава, че Бог и човекът са единни, че са едно, и пътят им е единен и е едно с тях.

„Аха“ – току да продума Айри, но го досрамя.

– Виждаш ли колко е красиво? – уж попита чичо Христос, който бе напълно наясно дали приятелят му е видял колко е красиво.

Така е, приятелят му не успя да види колко е красив Божият промисъл, тъй като логическата верига се бе прекъснала в мозъчето му още в началото ѝ, но за сметка на това прекрасно почувства колко е красив Божият промисъл, сърчицето му се бе преизпълнило с някаква неземна умиротвореност, с някакъв странен магически покой, примесени – пак странно – с тръпнещо, вибриращо благоговение. Странно или не, покоят и вибрирането ни най-малко не си пречеха, а напротив – допълваха се и даже си помагаша. А незнанието, че това блажено състояние се нарича благодат, дарена ни от Бога, ни най-малко не пречеше на Божия приятел да бъде свършено и благодатно щастлив.

– Добре ли поразсъждавахме заедно, чичо Христос? – обади се той и пак го досрамя, ама съвсем мъничко.

Господ Бог високо се засмя, грабна го в прегръдките си, целуна го по челцето, подхвърли го във въздуха мнооого високо, толкова високо, колкото даже татко никога не беше го подхвърлял, и го пусна обратно на асфалта.

– Умникът ми ти! – само рече весело Спасителят.

Пак се бяха озовали в долина, без умникът да забележи, разбира се, но по-малка долина от предишната, а отсреща тъмнееха високи върхове.

– Хайде, приятелю, време ни е – хвана го за ръката Великият Учител и продължиха бързо-бързо напред.

А след десет крачки да бяха най-много, точно в подножието на най-страховития връх, забоден там горе някъде почти в небето, сам-самичък на безлюдното шосе ги очакваше чичото Властелин на Висшия Ум и Велик Архитект на Земята.

Владетелят безмълвно се поклони доземи на Христа, Господ му отвърна с почитителен поклон. Айри се поколеба кой от двата вида поклона следва да стори и абсолютно правилно разсъди, че трябва да се поклони доземи на извънредно високия и фантастично красив свой домакин.

Двамата възрастни го наблюдаваха, без да се усмихват, а Владетелят даже го приветства и той с почитителен поклон досущ като поклона на чичо Христос.

– Това е детето – каза Господ.

– Добре дошъл, сине мой – рече Властелинът.

Айри тъкмо се бе затруднил какво да каже пък той, по-неже посред нощ не идеше нито „добро утро“, нито „добър ден“, а „лека нощ“ му се стори глупаво – и правилно, така че още мълчеше и се чудеше да се обажда ли изобщо, когато изведнъж стана ден, ама буквално за секунди, иззад страховития връх, забоден горе в небето, се показва слънцето, огря долината, огря и върха, който се оказа, че не е страховит, а напротив – приветлив е, зелен, целият в цветя и гори, и полянки, и скали, и водопадчета, и всякакви още красоти, та слънцето огря планината, а детето вече никак не се колебаеше.

– Добър ден – поздрави възпитано.

– Добър ще е, малък Айри – кимна Великият Архитект.

На слънчевата светлина чудесно се виждаше, че и този чичо Властелин е облечен като другите двама чичовци Властелини, само дето неговата изящна дълга дреха бе във фантастично красив зелен цвят, какъвто човек може да види само напролет, и то само ако е любител на природните хубости и ги забелязва.

– Чичо Архитект, нали и ти си имаш собствена йерархия? – зададе веднага Айри въпроса, който му пареше на езика от поне хилядастотин крачки назад по шосето.

– Имам си – усмихна се широко чичото Йерарх на Ума.

– И те ли са архитекти?

– Забележителни архитекти – потвърди усмихнатият чичо Йерарх Архитект.

Чичо Христос също се усмихваше и почти даже се смееше, когато вметна весело:

– Е, мисля, че вече намерихте тема за разговор, докато изкачвате върха. Бъдете благословени и двамата!

Господ Бог, сподирен от погледите на Йерарха и детето, не пое по шосето обратно, а тръгна право през високите треви на долината, ама след няколко крачки от ония магическите в един миг изчезна.

– Хайде, сине, да се изкатерим горе – проговори домакинят и свърна по една много стръмна пътека към върха.

– Моите обувки са много удобни – намери за редно да му съобщи Айри, та чичото Властелин да не се притеснява за краката му, както мама и татко се притесняваха, когато му се налагаше да ходи дълго.

Йерархът на ония всичките енергии дори не се обърна, докато му отвърщаше високо и ясно:

– И умът ти, и сърцето ти, и обувките ти са много удобни, благословено дете.

И този чичо като предишните двама явно беше много добър и много мил, ала към него Айри усети и някакво топло привличане, топла близост. И реши да се възползва колкото се може повече от тази близост.

– Чичо Йерарх, преди малко чичо Христос каза...

И потече лавината. Ала този път – слава Богу! – Айри някак като с вълшебна палка успяваше да състави едни такива хубави въпроси, и то не с бебешки, а действително с истински, със специални, възрастни думи. Най-приятното в цялото това вълшебство обаче беше готовността на чичото Архитект да отговаря на всички тези важни въпроси. И той с удоволствие отговори на всичките детски въпроси.

Съвсем друг и отделен въпрос е дали питащият проумя кой знае колко от любезните отговори.

Едно бе сигурно така или иначе: сърцето на Айри продължаваше да бъде преизпълнено с онзи сладък-сладък покой, с онова приказно сладко-сладко чувство, че си си на мястото, че си у дома, при това горещо и безусловно обичан точно като в мама-татковото у дома.

Разговорът така увлече малкия ни герой, че той почти не обръщаше внимание на пътеката, която пресичаше гори, поляни, стръмни скатове, виеше се по ръба на страховити откоси, пак навлизаше навътре в планината сред великолепни природни хубости и безпределна благословена тишина. Вървеше и питаше, катереше се и слушаше и не само продължаваше да не чувства никаква умора, ами и през ум не му минаваше, че отдавна-отдавна трябваше да бъде не изтощен, а направо каталясал, просвайки се без дъх я на тревата, я върху меката горска шума. Така би трябвало до бъде, само дето не беше.

Сигурно тук е подходящо да се вметне, че и спътникът на Айри не изпитваше ни най-малка умора.

Единствени Господ Бог и чичото Йерарх знаеха колко време се изкачваха по лъкатушещата живописна пътека, но и тя си имаше край. Айри си представяше този край едва ли не като връх на игла, толкова остър му се струваше върхът от ниското. Върхът обаче се оказа – за най-голяма и искрена изненада на детето – не игла, а сравнително достатъчно плато, тоест една великолепна равна поляна, с разхвърляни тук-там мънички къщички от камък. Великолепна равна поляна, ала почти безлюдна. Неколцината мъже, които бяха навън, само помахаха приветливо и забързани се прибраха по къщичките. А в средата на поляната белееше най-малката къщичка, която очевидно се състоеше само от една стая.

Властелинът и детето бавно поеха към срещуположния на пътеката ръб на платото.

Ако знаеше какво ще види след минути, Айри вероятно би си глътнал предварително езика, но той не знаеше и затова мило зададе въпроса, който му се въртеше в главата, откакто се озоваха на върха.

– Чичо Йерарх – рече извънредно възпитано, – всичко това, дето си разсъждавахме досега, влизаше ли в програмата?

Господарят на Активния Творчески Разум така спонтанно се засмя, а смехът му бе толкова радостен, толкова даже красив – досущ като него, че и детето прихна в искрящ смях.

– Да, влизаше – отвърна сериозно Властелинът. – А самото изключително трудно изкачване ти беше и първото изпитание за днес.

– Уха! – отзова се Айри, без дори да се опитва да скрие огромното си удовлетворение и от самия себе си, и въобще от начина, по който се развиваха приятелските му отношения с този толкова добър чичо Йерарх.

А малко по-късно си глътна езика и онемя за дълго.

Толкова добрият чичо Йерарх го остави да си гледа на воля. И трябваше да се каже, че волята на детето бе да си гледа и гледа до насита, чак докато езикът му полекичка, внимателно и бавно-бавно се измъкна от гърлото му и се върна на мястото си.

– Уха! – успя само да членораздели с езика си Айри, но в никакъв случай не като възклик, а по-скоро като пошепване.

Безсмислено е да се натоварвам с непосилната задача да опиша какво се откри пред зора на момчето. Единственото, което би следвало да се спомене като обяснение, задето то си глътна езика, е, че върхът, където царуваше Царят на Ума, бе толкова мнооого, ама наистина мнооого висок, че от него се виждаше ако не цялата Земя, то поне на хилядастотин километра околоръст. А всеки читател, без значение малък или голям, може спокойно да си представи какво е да виждаш на хилядастотин километра околоръст, и то от мнооого високо. Е, кой не би си глътнал езика от захлас и очаровано смайване!

– Пак ще се върнем тук – прегърна детето Властелинът. – Това е източната страна. Ще имаш благодатната възможност да обозреш планетата и от четирите посоки.

– Сега ли? – извика възхитеният малчуган.

– Не сега, после – поклати глава Господарят на Разума. – Преди това е задължително да посетиш моята Чудата Тайна зала ей в онази бяла къщичка.

– Сега, нали? – извика още по-високо още по-възхите-

ният Айри.

– Сега, веднага. Задължително е първо да видиш как работи моята йерархия, а чак след това да наблюдаваш от четирите края на този връх как се претворява Божият промисъл на Земята. Иначе напразно ще си глътваш още и още езика.

Чичото Йерарх шеговито се усмихна, а гостенчето му доверчиво мушна ръчицата си в неговата огромна топла ръка.

Айри престоя в Чудатата Тайна зала до сравнително късния следобед. Да, този път той не спа след обяда, а обядва набързо вътре в залата. И да – Чудатата Тайна зала се оказа бялата къщичка или обратно: бялата къщичка се оказа Чудатата Тайна зала и нищо друго, ако изключим покрива с коминчето отгоре.

– Угрижен си – подхвърли Властелинът, докато го водеше обратно към източния ръб на върха.

– Не, нищо – избъбри тихо малкият, но никак не бе убедителен.

– Наистина е нищо – рече някак загадъчно Йерархът, но повече не отвори дума за угрижеността на госта си.

След малко пред погледа на детето отново се разстла безбрежното море на небесното и човешкото съзидание, на общия труд на Небето и Земята за благо на хората.

– Внимателно наблюдавай всичко пред теб – заговори меко Господарят на Творческия Разум. – Нищо друго не е необходимо да правиш – само наблюдавай. Неусетно и постепенно ще започнеш да забелязваш, че навсякъде, навсякъде и да се взреш, върху каквото и да спреш взора си, навсякъде е проявена Божията воля. И постепенно – ала неминуемо – ще осъзнаеш, че във всичко не се крие, а ти се усмихва Бог. Именно на тебе, дете. Трябва обаче да имаш очи, а ти, след като посети Чудатата ми Тайна зала, вече ги имаш, за да видиш и разпознаеш тази усмивка. Трябва обаче да имаш и отворена за Божията правда душа, а ти, след като посети Чудатата ми Тайна зала, вече я имаш, за да почувстваш благодатта на тази усмивка. Е, гледай, а аз ще помълча.

Далече, далече някъде на изток наскоро гигантски океан ли беше, море ли беше – чичото Йерарх по-добре знаеше,

Айри видя доста голям остров, на чийто пустинен бряг се разхождаше замислен философ. Той, Айри, не изпита никакво съмнение, че онзи чичо е философ, който философства, и то философства тъкмо сега, докато Айри много внимателно го наблюдаваше, както му бе заръчано. Нашият малък голям мъж сравнително добре се ориентираше във философстването и толкова често го практикуваше, та даже твърде търпеливата мама често му казваше да спре да философства, а да си прибере играчките или да си оправи леглото. Днес обаче той някак съвършено ясно осъзна, че философстването на този чичо е от друг порядък, за който порядък детето нямаше никакво понятие, както впрочем и за самия предмет на философстването на този истински, а не наужкимски философ. Между другото, този дълбоко замислен чичо на пустия бряг на далечния остров някак много приличаше на татковите философи от картината в хола, дори на дядо Платон приличаше по нещо, но иначе пък хич не им приличаше, понеже беше много млад, първо, не носеше брада, второ, и бе гол до кръста и с къси гащи, и босокрак, трето. И въпреки това Айри бе убеден, че този човек е философ, и то какъв философ! Детето дори не забеляза как неусетно вече знаеше, че този чичо се опитва да проникне в Божиите закони, чрез които Умът се проявява във видимите неща, чрез които Светлината се изразява в материята, чрез които и най-мъничката земна форма е дом на някаква частица божественост! Айри пак така неусетно вече знаеше и още нещо от важно по-важно: босоногият чичо философ по късите гащи проникваше в Божиите закони, доколкото успяваше, благодарение на огромната си любов към Бога и към хората. И не само това – той вършеше своята работа точно заради хората.

– Браво! – обади се чичото Йерарх, стисна леко рамото му и го поведе към южния край на върха.

Нямаше никаква нужда вече Властелинът да напомня на детето, че трябва да наблюдава. Айри имаше вътрешното усещане, че едва ли не по-внимателно от него могат да наблюдават само чичо Христос и чичото Цар, който все още не сваляше топлатата си ръка от рамото му.

– Ето онзи възвишен добротворец е лекар, лечител –

рече тихо Йерархът и пак замълча.

Лечителят и той беше поне на хилядастотин километра от южния ръб на платото, само че работеше на някаква поляна, заобиколена от страхотно гъста и висока гора, каквато момчето никога не бе виждало на живо, но бе виждало по снимки и на филми. „Джунгла!“ – блесна в ума му и вълшебната звучна думичка този път извънредно му хареса – точно толкова, колкото му харесваше и чичото лечител, когото внимателно наблюдаваше как помага и лекува цял куп дечица с различен цвят на кожата, повечето съвършено голи. Усмивката и ръцете на чичото буквално омагьосаха Айри. И той отново дори не забеляза как неусетно вече знаеше, че този чичо лекар предано служи на Божия план чрез своето огромно състрадание към хората, чрез саможертвата си за тях, чрез самодисциплината и търпението си. И защото обичаше хората именно като Божии творения, единни с Бога. Особено пък децата.

– Браво! – пак се обади по същия начин чичото Йерарх, пусна рамото на Айри и му посочи с глава западния край на върха.

Този път Властелинът застана на няколко крачки встрани и нищо не продума.

Детето видя малък град накрай безкрайния хоризонт, прострял се сякаш над половината планета, взорът му сам се спря върху потънала в цветя къщичка, а зад отворения прозорец – и той целият обвит в цветя по стените наоколо – седеше побелял чичо, който пишеше нещо на бюрото си. Пишеше на лаптоп и толкова бързо, както пишеше понякога таткото на Айри, когато си вземаше работа и за в къщи. Малкият бързо се ориентира, че този беловлас чичо е писател, защото той не само пишеше, ами и спираше от време на време, замисляше се, после пръстите му пак заиграваха върху клавиатурата, сетне отново спираше, гледаше в екрана на лаптопа, ту сбърчваше чело, ту внезапно се усмихваше с една такава сияйна усмивка, сякаш чичо Христос току-що му е подсказал как да продължи – и пак ръцете му заиграваха по лаптопа. Ех, какво вълшебство! Айри за първи път виждаше как работи писател! И виждаше като на длан въпреки хилядата, а може и стотин отгоре километра

до онази великолепна къща с цветята. Не мина никак много време и той отново дори не забеляза как неусетно вече знаеше, че този чичо писател се е посветил на свещената цел да служи полезно на хората, опитвайки се да научи най-вече себе си, но и тях, как да се различава доброто от злото, светлината от мрака, Божият план от човешките илюзии и страсти. Този чичо писател бе посветил своя живот и дарованието си, за да разкрива на хората величието и смисъла на техния земен живот. Понеже и той като чичото философ и чичото лечител много обичаше хората.

– Браво! – разнесе се за трети път похвалата на чичото Йерарх, който се обърна и се насочи към северния край на върха.

Тук Властелинът внезапно седна на тревата, кръстоса крака пред себе си и посочи някъде далеч-далеч вдясно. Сетне прибра ръката си при другата си ръка и ги положи двете в скута си.

Айри погледна нататък през девет морета в десетата земя и видя гигантски град, в единия край на града – грамаден строеж, а наред строежа – висок чичо на годините на мама и татко, който бе облечен много странно. Носеше костюм с вратовръзка, обувките му бяха лъснати и блестяха, пък на главата си бе нахлупил жълта каска, която почти буташе очилата му надолу по носа. Хем беше смешен, хем пък изобщо не беше смешен, а направо страшен както ръкомахаше и викаше нещо на събралите се около него хора – и те до един с жълти каски на главите. А след това се оказа, че чичото никак не е страшен, понеже накрая се усмихна на множеството край себе си, каза им нещо явно весело, защото всички се разсмяха и хукнаха да си вършат работата по строежа. А чичото – няма как да не беше пак магически, ама Айри вече тутакси разпознаваше магическите прехвърляния, – тутакси се прехвърли на срещуположния край на гигантския град в някакъв супер-супер небостъргач с отворен прозорец на хилядастотния етаж, през който се виждаше как тоя чичо с каската, но сега без каска и с очилата, които вече не падаха на носа му, обяснява от сериозен по-сериозен някакви неща на едни други сериозни чичовци около огромна маса, които го слушаха, без да гъкнат, а на-

края доволни му изръкопляскаха.

И този четвърти път не мина кой знае колко време и детето отново дори не забеляза как неусетно вече знаеше, че и този чичо бизнесмен е посветил на всеотдайно служене на хората дарените му от Бога способности, в случая могъщия си интелект и целеустремеността си, търпението и такта си, уменията да развиваш и в самия себе си, и у ближните си желанието към усъвършенстване, жаждата да разгръщаш онези божествени качества, които всеки човек носи у себе си.

– Браво! – младежки се надигна от земята чичото Йерарх и се насочи право към онази част на платото, където излизаше пътеката, по която двамата с Айри се бяха изкачили на върха.

Детето подтичваше, за да го стигне.

– Усещам, че вече бързаш да се прибереш – рече извънредно сериозно и някак смирено вгълбен в себе си Властелинът на Разума.

Стояха прави пред пътеката, а следобедното слънце приятно ги галеше.

– Ами не много... – колебливо отвърна детето. – Обаче чичо Христос сигурно пак ще ме чака в стаята ми...

– Всяко нещо с времето си – кимна все така умислен чичото Йерарх.

Внезапно той пак седна на тревата и властно настани малкия до себе си.

– Имаме още малко работа – заяви благо и сякаш особено грижовно.

– Добре – промълви гостенчето му.

– Вероятно си забравил.

– Какво?

– Каквото следва по обичайната програма?

– Ами... аз не разбирам...

Айри действително не разбираше какво му казва добрият мил чичо. И изведнъж дълбоко съжали, че не бе настоявал предварително да уточнят програмата за днес.

Възрастният се усмихна, ала по някакъв много странен начин изразът на лицето му, а и очите му продължаваха да бъдат сериозни и умислени.

– Не съм ти разказал приказка – прегърна детето чичото Властелин.

Айри – без никакво основание – твърде много се сконфузи, сякаш бе виновен или поне отговорен, че не се бе сел тил досега.

– В момента не съобразяваш, че си малък голям мъж, но малък е преди голям – притисна го в обятията си Господарят на Разума. – Забрави, нали?

– И това забравих – пошепна приласканото дете и замря в благословената прегръдка.

– Сега слушай внимателно моята кратка приказка за Вълшебната стълба към Небето. Стой си така, както си се сгушил в мен, отпусни се и само слушай, детето ми.

И Йерархът заразправя за Вълшебната стълба към Небето.

Когато Таткото на нашия с теб Учител Господ Бог Иисус Христос създал хората, неговите деца, Той извънредно много ги обикнал. Затова мъдро, обичливо и благосклонно решил, че те заслужават един ден да могат да се върнат при Него завинаги. При едно условие обаче. Те получавали възможността да заживеят завинаги с Него като едно общо цяло едва след като изпълнят предназначенията от Него за дачи.

Ето какво сторил Бог Отец. Спуснал една вълшебна стълба от Небето до Земята, по която всеки човек би могъл да се изкачи до Небесното Царство на Татко си. Най-хубавото и най-вълшебното на тази Божия стълба било, че човек хем изпълнявал дадените му от Бога задачи, хем се изкачвал по нея. Ще го кажа и с други думи: едновременно с изпълнението на Божия план за всеки отделен човек вървяло и изкачването му по стълбата. Тоест колкото повече осъзнавал човек Божия промисъл и го изпълнявал, толкова по-високо се качвал по стълбата и толкова повече се приближавал до Татко си.

Властелинът спря за момент.

– Би ли се опитал да отгатнеш, сине мой, кой от тези, които познаваш, е стигнал най-напред и най-бързо догоре?

– Чичо Христос – отвърна глухо Айри.

– Съвършено вярно, умничето ми – погали го чичото

Йерарх и продължи да разказва.

Господ на Небето изключително мъдро бил измислил своята приказна стълба, състояща се от седем големи и много повече по-малки стъпала. Той бил направил така, че докато я изкачват, хората постоянно и неотклонно трябвало да творят добро, претворявайки плана на Бога за постигане на собственото си духовно съвършенство. И който човек не вършел добро, тутакси падал от стълбата най-долу на първото голямо стъпало, за да започне целия си труд отначало. Защото Божията воля е била, е и винаги ще бъде човекът да върши порядъчни дела, да размишлява с порядъчни мисли и да говори порядъчни слова, които разкриват божественния му произход, които разпръскват из всемира божествената му светлина, които разнасят славата на добрата Божия воля. Всяко действие, всяка мисъл и всяка дума на човека, тръгнал по пътя, който го води към вечното единение с Татко му, трябвало и трябва да бъдат толкова възвишени, че да изразяват и представят човека като сътворец на Бога, като достоен и богоугоден Негов син. Накратко казано, колкото по-нагоре по стълбата отивали Божиите синове и дъщери, толкова повече следвало да доказват на практика способностите си да творят добро заедно с Бога.

А сега е добре да научиш, макар и само с по няколко простички думи, кои са седемте големи стъпала на вълшебната стълба.

На първото стъпало, сине мой, всеки човек, поел по Божия път, изпълнява Божия промисъл как най-пълноценно да работи физическото тяло на хората, как най-добре да се приспособи към условията на Земята, за да продължи да съществува човешкият род, да се развива в правилна посока и да твори добро.

На второто стъпало хората, поели по Божия път, изпълняват Божия промисъл как да живеят в равновесие със своите богати чувства и как да изчистват от себе си лошите емоции, за да служат едновременно и на Бога, и на братята си.

На третото голямо стъпало всеки човек, поел по Божия път, изпълнява Божия промисъл как да работи умът му, как

мисленето му да привнесе онези плодове на Земята, които ще бъдат от най-голяма полза на ближните му.

На четвъртото голямо стъпало, дете, човекът е твърдетвърде високо и вече сравнително все по-близо до Небето. Там той вече е овладял и тялото си, и емоциите си, и ума си, там той вече знае толкова много, че служи на Татко ни и на братята си, без дори да му е необходимо да се пита как е най-правилно да постъпва.

Стигне ли човек до петото голямо стъпало, той вече не е и точно обикновен човек, а истински сътрудник на Господа Бога. Той вече работи за благото на цялото човечество, съобразява своята дейност с добруването на цялата Земя и не само на нея.

За шестото и седмото стъпало, добри ми Айри, не бих могъл да ти разкажа с достъпни за теб думи и по някакъв начин, по който да ме разбереш. Запомни само, че най-горе, на седмото стъпало, Господ ни чака, за да ни прегърне за добре дошли при Него и в Него. Завинаги добре дошли.

А най-радостното, което ти заслужаваш да знаеш, е, че Господ е дал възможност на всеки човек да премине успешно по стъпалата на вълшебството, каквото представлява пътят към единението с Бога. Всеки има тази възможност, всеки е дарен с нея и само от него зависи дали ще се възползва от Божията милост. Това се отнася с пълна сила и за децата. Защото Вълшебната стълба е отворена и достъпна за всички хора още от първата им глътка въздух на тази земя – всеки път, когато дойдат на нея.

Бих искал, дете, да завърша разказа си за Вълшебната стълба към Небето с едно пожелание лично към теб. Ще ти потвърдя нещо, за което ти вероятно сам се досещаш. Ти си вече на стълбата, Айри. Отдавна-отдавна и много стабилно си там. И единствено от теб зависи как и доколко бързо ще се движиш все по-нагоре. Желая ти от цялата си душа да не се отклоняваш от целта си, да следваш съветите на Учителите си, защото наградата най-горе е безценна – онази благословена прегръдка на най-високото Божие стъпало. Прегръдка завинаги.

Слънцето падна по-ниско, но все още приятно милваше и Властелина, и мъничкия му гост.

Мозъчето на Айри безшумно, ала непрестанно работеше.

– Скоро ще посетиш още няколко забележителни места – усмихна се в мислите си Йерархът. – Властелините там са мои най-близки сътрудници, а техните йерархии принадлежат към моята разширена свръхголяма йерархия. Всички те ще знаят, че си бил тук при мен. И ще те посрещнат с цялата си огромна любов, дарявайки ти цялото знание, което е посилено за твоите пет години.

Петгодишното мозъче на Айри все така безшумно, ала непрестанно работеше. Дълго и дълго.

– Чичо Йерарх – прекъсна по едно време детето мълчанието им, – ти нали си Цар на Ума?

– Да, спокойно може и така да се каже – едва-едва отпусна прегръдката си Царят на Ума.

– Разрешаваш ли ми да те питам нещо много глупаво?

– Разрешаваш ти да ме питаш каквото искаш. Нека видим дали е глупаво!

– Баба често ми казва да си опичам акъла, когато трябва да запомня нещо, да мисля за нещо или да внимавам да не направя някоя беля.

– А ти опичаш ли си акъла? – засмя се от сърце чичото Йерарх.

– Ами уж го опичам... Напоследък с чичо Христос много се старая да го опичам...

Царят на Ума искрено се забавляваше.

– Така ми се струва и на мен – вметна окуражително.

– Искам да те попитам... Доста неща опекох в акъла си, откакто чичо Христос...

– Е, продължавай!

– Защо всичкото, дете го опекох досега – бавно-бавно търсеше думите Айри, – всичкото, дете го научих и го помня наизуст, защо то нито ми тежи, нито ме смущава, нито ми пречи да си играя, да си работя в детската градина, изобщо да си бъда дете?

– И това ти наричаш глупав въпрос? – обърна детето към себе си възрастният.

– Ами...

– Отговарям на извънредно важния ти умен въпрос. За-

щото така го е замислил твойт близък приятел и наш общ Велик Учител Иисус Христос. Свързвайки се пряко с теб по причини, които само той си знае, на него и през ум не му е минавало да разтревожи, да наруши с каквото и да било щастливото ти детство, а тъкмо...

– Напротив! – извика радостно детето.

– Да, тъкмо напротив – смееше се тихо Властелинът. – ти продължаваш и ще продължаваш да бъдеш щастливо дете, ще добавя – и благословено дете, на което не му тежи и няма да му тежи това „опичане на акъла“, което ти се случва. А междувременно твойт все по-изпечен ум се подготвя и ще се подготвя за още по-благодатно служене на близките ти, на ближните ти, на човечеството.

Чичото Йерарх кимна на нещо в мислите си и повече дълго не проговори. Изведнъж бързо притъмня, по небето заиграха звездици, рязко падна вечер, стана нощ. А те стояха до тъмната пътека – малкият, зяпнал в захлас нагоре, Властелинът – усмихнат и тих.

– Хайде, тръгвай! – обади се в мрака големият.

– Как? – почти проплака малкият.

– Както решиш – гласеше присъдата.

– Тази пътека е толкова черна... Ще се объркам...

– Че защо трябва да минаваш по пътеката?

– А откъде?

– Ти не можеше ли да летиш?

– Можех... С чичо Христос... А и без него...

– Можеше или можеш?

– Не знам.

– Ами провери. И ако се окаже, че можеш, долу на пътя поеми наляво, откъдето дойдохте с Учителя ни.

– Сега ли да проверя? – попита шепнешком Айри.

Все още изпитваше страх.

– А кога? Сбогом, сине мой – рече Йерархът и се стопи в мрака.

Ако вие, любезни читателю, бяхте петгодишно дете, сам-самичко наред среднощната тъмница високо-високо горе на непристъпен връх, щяхте ли да се страхувате поне мъничко? Щяхте, нали? Е, и Айри се страхуваше поне мъничко, но с това се изчерпваше лошата страна на при-

ключението, което изживяваше. Добрата страна никак не беше далеч от ума, а умът на детето работеше чудесно и за негово изумление то дори някак го чуваше как щрака в главата му. Айри просто нямаше почти никакъв избор – ето коя беше добрата страна на тази сложна ситуация. Сложна даже за всеки възрастен, камо ли за едно момче. Момчето можеше да избира между страха, макар и неголям все пак, и летенето. Наистина понякога – само понякога, при това много рядко! – никак не е лошо човек да няма голям избор. Липсата на голям избор стимулира храбростта, а и бързината и качеството на мисленето. Разбира се, че Айри не осъзнаваше тези неща, особено пък да следи как се променя в правилната посока качеството на мисленето му. А то се променяше, без значение той какво осъзнаваше, понеже все повече му ставаше ясно, че на практика той няма и между какво да избира.

Че на кого би му било приятно да самотува нощем навърх планината, а на всичкото отгоре и да го е страх поне мъничко?

Да, Айри действително нямаше между какво да избира. Особено пък след като се сети, че е приятел на чичо Христос и не бива да го е страх от нищо, както му бе заръчал чичо Христос. А после му оставаше само да изпрецени няколко не особено сложни за преценяване неща. И тъй, ако едно дете може да лети като същински изстребител – доказано; ако същото това дете прекрасно знае, че чичо Христос почти сигурно го чака в стаята му; ако пак същото въпросно дете прекрасно знае, че с чичо Христос са едно цяло и не бива да го е страх от нищо, включително и от някакво си летене – е, би ли полетяло това дете?

Така че Айри литна без каквито и да е проблеми. Просто разпери ръце, замахна няколко пъти, този път плавно се издигна право нагоре като истински хеликоптер – и литна. Какво толкова?

Между другото, с летене слизането надолу от върха се оказа много бързо и фантастично приятно. И много полесно. За умора и да не споменавам. Не че Айри бе очаквал да е другояче.

Та той кацна на пътя бързо, приятно, лесно и бодро,

тръгна пеша наляво и след първия завой видя, че на отбивката вдясно е спряла страшна състезателна кола от ония, дето вият и хвърчат като бесни в най-страхотните автомобилни състезания – точно като неговата в къщи, само че много по-голяма, с една дума – истинска. Айри полека я приближи, огледа я хубаво отзад, надникна за всеки случай през предния прозореца отляво – не, нямаше грешка, страшната състезателна кола бе празна и отключена, както се оказа след миг. На малкия шофьор с определен среднощен опит в шофирането му бе необходим точно още един миг, за да провери за най-важното. Най-важното най-преспокойно си висеше на таблото и явно го очакваше. Да, него, Айри. Поне така той си помисли, и то извънредно правилно. Загуби още само няколко мига, за да се убеди, че педалите са като в колата на чичо Христос – високи тъкмо като по мярка за крачетата му, за да се настани удобно, да закопчае предпазния колан, да завърти ключа в стартера.

Господи, как бръмчеше тази страшна състезателна кола! Господи, как ръмжеше!

Само след час Айри ловко паркира пред собствения си блок. Този път не бе взел никакви стопаджии не заради друго, а понеже никой не се мярна по празното шосе от подножието на върха до града. Не взе стопаджии, но за сметка на това бе взел съдбоносно важно решение за бъдещия си живот: да стане автомобилен състезател. Логично, даже съвсем закономерно решение, каквото не би взело само изключително задръстено петгодишно момче, напълно апатично към колите. Впрочем, такива момчета на този свят просто не съществуват.

Айри умно остави ключа да виси там, където го бе заварил, измъкна се от състезателния послушен звяр с божественото ръмжене, не се стърпя и като стар опитен ас го погали нежно-покровителствено-одобрително по сребристо-металиковата козина, след това преглътна обилната си нежно-покровителствено-одобрителна слюнка и пое нагоре по стълбите към дома си. Вратите и долу, и горе пак бяха отворени. Влезе полека, без да светва лампата в коридора, събу се тихо, пристъпи на пръсти към стаята си.

Господ Бог Иисус Христос, неговият най-близък прия-

тел, го очакваше.

– Ти си герой, сине мой – произнесе обичайните си слова Спасителят, а детето за трети път просия от похвалата.

На Христос дори не му се наложи да направи и крачка напред, понеже героят сам се хвърли в обятията му и замря там.

– Пак не се усъмних, че ще издържиш като мъж и второто си изпитание да се върнеш сам дотук. При това с такава истинска състезателна ламя!

Мъжът само потрепери от удоволствие в Божията прегръдка.

– Аз знам, че на такъв умник като теб не е необходимо да му се напомня за третото му постоянно изпитание.

Умникът само стисна по силно великия си приятел.

– Дай да ти помогна с пижамката – рече ласкаво Господ Бог.

Айри взе да изхлузва дрешките си, а чичо Христос меко говореше:

– И така, сине мой, досега ти посети тримата велики властелини, ръководещи трите главни йерархии, които претворяват на Земята Божията воля. Предстои ти да се запознаеш с работата на още четири по-малки йерархии, от които зависи създаването на цялото разнообразие на живота ви. Обещавам ти, че ще е много интересно, както и досега.

Детето тъкмо да помоли, но чичо Христос сам му оправи долнището на пижамката на гърба и внимателно го зави с одеялцето.

– Едно нещо само не ми харесва – добави тихо, докато го галеше както винаги за лека нощ по главичата.

– Нещо лошо ли съм направил? – попита вече сънено Айри.

– Нищо лошо не си направил – поклати глава чичо Христос. – Не ми харесва, че си угрижен.

– Той и чичото Йерарх...

– Знам всичко. Угрижен си, задето не можеш да разкажеш още на мама и татко, нали?

– Аха.

– Така трябва. Предупредих те още в началото. А като свършим, ще им разкажеш всичко.

– Добре...

– „Добре” означава ли, че повече не си угрижен?

– Да...

– И че вече заспиваш?

Айри не отговори.

– Лека нощ, сине мой – усмихна се над леглото му Господ Бог Иисус Христос и отиде да си върши работата.

Струва ми се, че е съвсем излишно да описвам по-подробно началото на поредната среща на Господ Бог Иисус Христос с Айри. Всеки читател, дори и сред най-малките, стига по някакво чудо да не е много разсеян, вече знае подробностите. Няма как да е иначе. Впрочем, не е редно изобщо да се допуска, че съществува много разсеян малък читател, пък дори и по някакво чудо. След като той вече е читател, първо, не е толкова малък, а си е направо голям, и, второ, след като е читател, той не може да бъде много разсеян. Къде се е чуло и видяло много разсеян читател! Така че пропускам подробностите.

– Добър вечер, чичо Христос – поздрави радушно Айри любимия си приятел.

– Добра ще е – отвърна Господ, докато ласкаво го милваше по главичката с оная длан, дето всички ние си я знаем каква е.

Така е, нощта бе срещу четвъртък, осем дни по-късно. Така е, момчето се обличаше с Божията деликатна помощ, но и не беше съвсем така. Айри вече почти не се нуждаеше от помощ, съответно нямаше почти никаква нужда Спасителят да проявява висшия си такт.

– Цяла седмица се чудех как ще се движим тая нощ? – произнесе някак между другото детето.

Така е, доста беше пораснал и помъдрял Айри напоследък. Знам, че е безсмислено, но нека все пак спомена, че Иисус никак не бе изненадан. И малкият ни герой не се изненадваше на изумителната промяна у себе си, понеже и той като всяко дете не се занимаваше със следене на собственото си развитие, камо ли със самоанализ. Не бива да се изненадваме и ние, независимо дали сме малки или големи читатели. Та какво друго би могло да се очаква от малък петгодишен герой, който ако не постоянно, то редовно – като по часовник! – си другарува с Господ Бог Иисус Христос и с неговите сътрудници и приятели чичовците хем Йерарси, хем при това и Властелини на какво ли не.

Въпросът беше зададен, докато двамата приятели слизаха по стълбите.

– Имаш ли някакви предпочитания? – мило се осведоми значително по-големият.

– Не – благосклонно отвърна значително по-малкият, след като помисли етаж и половина.

– И все пак?

– Само да е различно – рече простодушно Айри.

Изведнъж го досрамя от изреченото. Не точно го досрамя, но му стана неудобно, без да знае защо. Не точно му стана неудобно, а някак даже му домъчня, без да знае защо. Господ Бог знаеше защо и му го подсказа.

– Да разбирам ли, че не ти е харесало да летиш, да плуваш, да караш специални коли, да ходиш като истински бързоход?

Айри съвсем се сконфузи. Понеже великият му приятел не само му подсказа, ами направо му го каза какво излиза от претенциите му.

– Не – промълви детето.

– Не?

– Не разбирай...

– И аз си помислих, че ти е харесало. – Христос тихо отвори външната врата на жилищния блок. – Да знаеш отсега нататък, няма нищо срамно да ми доверяваш какво чувстваш. Срамно е, ако чувствата ти са себелюбиви. Твоите обаче не са такива. Само са мъничко претенциозни.

Айри усети видимо облекчение. „Претенциозни” му се стори хубава дума. Е, той нямаше идея хубава ли е, но поне не му прозвуча много-много укорно.

– И така, оставяш на мен да реша – прегърна го Господ. – Само да е различно.

Малкият умник хитро не се обади.

– Няма какво да решавам – продължи весело Спасителят. – То си е решено. Само ще трябва да се разходим до морето.

– До морето! – извика толкова силно момчето, че приятелят му вдигна изящния си показалец до устните си.

Господ никак не беше притеснен обаче от вдигнатия среднощен шум – напротив, все така се усмихваше ведро и радостно.

– Пеша ли ще се разходим до морето? – пошепна детето.

– Възнамерявам да е пеша.
– Ама ние с татковата кола пътуваме половин ден до морето! – стараеше се да шепне Айри, но не му се удаваше кой знае колко.

– Ти забрави ли какви сме бързоходи пеша? – едва ли не го уговаряше Христос.

– Ама пак бяхме по-бавни от татковата кола!

– Така беше предишната нощ – съгласи се уклончиво усмихнатият Учител. – И то само в определени участъци.

– Само в определени участъци ли?

– И то кратки участъци.

– Кратки ли?

– Не си обърнал внимание, сине. Ако бяхме по-бавни от татковата ти кола, как щяхме да стигнем за половин нощ до друг континент?

– Ама... – успя да пророни изуменият Айри и замря.

– Онзи връх се намира на друг континент, мили мой – обясни меко Христос.

Напълно сачисаният Айри не успя нищо да пророни. Понеже той чудесно знаеше какво е континент. И Европа знаеше какво е, и другите континенти беше виждал върху глобуса на дядо.

Мина известно време, а те все си стояха пред блока и си мълчаха в тихата топла нощ. И тогава внезапно умът на детето заработи отново и доста добре, та то се сети кога точно бе извикало, прекъсвайки божествения си приятел.

– А от морето? – проговори предпазливо.

– Ще плаваме по морето – кимна му Христос. – И по океана също така – добави, смеейки се. – После да не се чудиш пак.

– Само през тая нощ? – предпочете Айри да изясни очевидното.

– Както винаги досега.

– Добре... И на какво ще плаваме? В подводница ли?

Сърчицето на детето бумтеше ли, бумтеше в гърдите му.

– Казах, че ще плаваме по морето, а не под морето – поклати глава Иисус.

Малкият се опита да скрие разочарованието си, но всеу.

След миг обаче очите му отново заблестяха.

– Сигурно на някой самолетоносач!

– Пак сгреша. Аз не използвам кораби, предназначени за война.

– Ама поне ще е някакъв специален кораб!

– Съвършено вярно. И имаш избор.

– Настина ли!

На Господ пак му се наложи да вдигне показалец, но този път го сложи пред устата на приятелчето си.

– Кое да избира? – пошушна детето.

– Измежду какво да избереш ли? – Христос се позамисли за миг-два. – Имаш избор между чисто нова моторна яхта и старовремски платноходен кораб. Тримачтов.

– Искам платноходен кораб!

– Съвършено сигурен бях, че тъкмо него ще избереш. Е, да вървим.

Айри едва ли не хукна по алеята.

Христос го хвана за ръката, наведе се към ухото му и прошепна весело:

– Я да видим какви сме бързоходи! Я да проверим дали не можем да бъдем по-бързоходни дори от оная нощ!

И започна чудото, което би могло да се назове с всякакво име, само не и ходене.

Чудо та чудо!

Дори когато летяха с чичо Христос, Айри много добре си спомняше, градчетата долу, селцата, нивите, хълмчетата, всичкото долу се сменяше много по-бавно отсега. Сега уж хем вървяха, и то наистина пеша, а отстрани картините се редуваха с такава скорост, сякаш се бяха качили на ракета. Някаква такава страхотно специална пешеходна ракета. И по шосето пак нямаше никакви коли. При това шосето не беше точно шосе, а цяла магистрала. Именно, оная, дето минаха с татко и мама миналата година на път за морето. Тя трябваше да бъде, коя друга? Нали и в момента отиваха към морето!

Детето мълчеше, озърташе се с очарован взор в ялната почти пълнолунна нощ и продължаваше да крачи като бързоходна специална ракета. Божия, Христова ракета.

Колко крачки да бяха направили – в някакъв случай не

хилядастотин, а напротив – най-много десет, дваисет или сто ракетни крачки, не повече. И ето че чичо Христос се обади:

– Познаваш ли пътя?

Навлизаха в един тъмен град със запалени лампи само по главната улица, която улица фактически си беше шосето. А магистралата отдавна-отдавна, сигурно преди цели пет-шест крачки, бе свършила.

– Май да – отвърна уклончиво Айри, понеже съвсем не бе убеден.

Ала и това колебание продължи около четвърт крачка, и то малка.

– Никак не ми се вярва тази бензиностанция да не ти е позната – усмихна се чичо Христос след четвъртинката крачка, сочейки му вляво след един мигащ в жълто светофар.

Малкият спътник на Великия Учител не можа – само в първия миг, разбира се, – дъх да си поеме от възторг.

Че как да не му беше позната тази бензиностанция! Та нали тъкмо тук миналата година си игра цял час и на пързалките, и на количките, нали тук изяде оня огромен сладолед, а татко все не можеше да го склони да тръгват вече към морето, не можеше – и толкова. Макар татко и да се заричаше, че вече усещал като че ли соления дъх на морето. И този солен дъх явно много разсмиваше татко.

Бензиностанцията не работеше, ама пързалките и количките си бяха тук, въпреки че спяха ей там в тъмното.

Детето поспря да ги погледа, докато се наслаждаваше на вкусните си спомени, а Господ Бог търпеливо го поизчака. После чичо Христос пак закричи с хилядастотин километра в час и точно след пет секунди се озоваха на брега на морето. А там, край брега, опрял борд до дълъг дървен пристан навътре-навътре във водата, ги очакваше най-красивият бяло-синьо-зелено-жълто-оранжево-червено-виолетов платноход на земята, а най-вероятно и на небето. Корабът лекичко се поклащаше, съвсем едва-едва, за да не удря борда си в кея, но поклащането явно беше приветствие към екипажа и по-малкият член на екипажа точно така и го възприе. И толкова щастливо се засмя, лю-

бувайки се на разноцветните знамена, платна, мачти, мостици и всичко останало от видимото корабно оборудване, като тук влизаха и шареният корпус, и шарената палуба, че изобщо не забеляза как слънцето – кой го знае вече откога! – бе изплувало от морския хоризонт вляво, бе утро, бе изгрял новият ден, а с него и самата възможност юнгата да се наслаждава на платнохода красавец!

Внезапно очарователна мисъл накара малкият човек спонтанно да се обърне към Господ Бог:

– Чичо Христос, нали там е пълно с моряци, дето още спят?

– Не, там не е пълно с моряци, дето още спят – отвърна спокойно Иисус. – Там изобщо няма никакви моряци.

– Как така...

Момчето не скри своето огорчение.

– Какво вгорчи така приключението ти? – осведоми се още по-спокойно Спасителят.

– Щеше да е адско хубаво с моряци – обясни доверчиво горчилката си малкият.

– Аз пък смятам – погледна го изпитателно Учителят, – че ще ти бъде райско хубаво ти да си единственият истински моряк.

– Наистина ли! – подскочи Айри.

– Наистина. Ти ще си морякът, а аз капитанът. Има и още! Аз само ще изведа платнохода от залива, а после ти ще поемеш управлението в открито море и даже в открития океан.

– Ама не наужким, нали?

– Ти го каза – грейнаха очите на чичо Христос по оня особения начин, дето ти идеше да потънеш и в тях, и в прегръдката му.

– Ама наистина, нали? Райско хубаво!

– Ти го каза.

Е, вече нищо не пречеше на детето да потъне и в най-ласкавия взор, и в най-топлата прегръдка на тоя и на оня свят.

– Хайде, моряко! – стисна раменете на моряка Господ Бог. – Предстои ни сериозно далечно корабоплаване.

И капитанът поведе екипажа си към платнохода.

Плаването се стори на Айри безкрайно. Наистина! Точно толкова безкрайно интересно е човешкото усещане за времето и пространството. Извънредно странно е то и понякога твърде обърква онези от нас, които нямат вкус към странностите на живота ни. Малкият ни герой обаче не само не принадлежеше към масата люде без вкус към странностите, а напротив – не само имаше вкус и даже предпочитания, ами напоследък придоби и огромен опит със странностите. Така и сега. Като се замислеше за поредната приказна нощ, дългият и предълъг път до морето му изглеждаше съвсем кратък, понеже с чичо Христос го извървяха за някакви си минути. При тая скорост! Добре, но в момента те се движеха – сякаш – с не по-малка скорост, поне така му се струваше, докато поглеждаше отпред, от страни и отзад как корабът пори водата, а имаше чувството, че плават по морето от много и много часове, дни и даже минути. Досещаше се с умното си мозъче, че вероятно се заблуждава, защото нямаше по какво да се ориентира за изминатото разстояние, навсякъде около тях се разстиляше морето, а слънцето някак много бавно, направо мързеливо

някак пълзеше по небосвода и едва бе стигнало средата на сутрешния си път. И какво от това? Никакви странности на човешките усещания за времето и пространството, включително и собствените му, ни най-малко не го смущаваха, камо ли да го объркваха в безметежното му щастие да стои на командния мостик, да върти полекичка руля, макар че цепеха право напред без никакви криволичения, дори да си подсвирква тихичко, без почти да се чува самия себе си и заради пляска на вълните, и най-вече заради тоя фантастично и райски приятен, вълнуващ, прекрасен плясък на издуваните от вятъра платна.

Слънцето още не бе стигнало зенита си, когато и от двете им страни се показва суша, разминаха се с множество кораби – някои от тях грамадански с много и много етажи и препълнени с хора, които весело махаха на седмоцветния платноход, изпревариха други по-бавни съдове, като през цялото време Айри управляваше техния ветроход, и то така майсторски, че на Господ Бог Иисус Христос му се наложи само два-три или най-много десет пъти да му подсказва какво да направи, при това без самият той да пипа кормилото. Ей Богу, така беше наистина, не наужким!

А после, съвсем скоро, сушата приближи още повече, Айри ловко прекара кораба им през пролива, както нарече теснината чичо Христос, зад пролива се ширна океанът, а сушата отзад изчезна буквално след петдесет-сто секунди. Както вдън океан изчезнаха и останалите кораби.

Тук, на сред безбрежния океан, вятърът се усили и платноходът направо хвъркна по вълните. Ех, само че и вълненето се усили. Усили се рязко, бързо и дотам, че вълните заподхвърляха дървения съд като топче за пинг-понг, но не много нависоко, вълненето премина в буря – е, не много силна и страшна, най-малкото защото слънцето продължаваше кротко да си пече отгоре им, но все пак истинска с високи вълни, силен вятър и свистене на платната, което свистене довеждаше невръстния моряк до върховен възторг, до абсолютен екстаз. Ако само го попитаха в детската градина преживявал ли е по-страхотен кеф, той категорично би отговорил, че не е, забравяйки някои други вълнуващи общи преживявания с чичо Христос! Така е то,

последният кеф винаги е най-страхотен!

Бурята стихна, както и дойде – внезапно. Слънчицето стигна обедния си зенит, водата под него легна като хрисима синьо-зелена равна морава, сред която досущ като палави весели зайци подскачаха игриви делфини, а далеч на хоризонта се показва суша, която с приближаването се оказва приказно красив бряг, какъвто човек никога не би могъл да види нито по филмите, нито по телевизията, нито на снимка.

– Пристигаме – рече високо капитанът.

Детето дишаше с пълни гърди, а ококорените му очи поглъщаха райската прелест на вълшебната картина пред взора му.

Възможно ли е да се опише не наужким, а напротив – наистина да се опише райската прелест? Не е възможно, разбира се. Затова само ще изредя някои от прелестните неща в тази райска картина: прозрачната вода на залива, палмите край самия бряг, които стърчаха направо от златния пясък на плажа, зеленината и цветята нагоре по хълма, синьото на небето, което се сливаше със синьото на океана... Впрочем, нагоре по хълма имаше и други неща, за които ще стане дума малко по-нататък.

– Това остров ли е, чичо Христос? – попита очарованият Айри.

– Не, това е брегът на вълшебен полуостров – гласеше ласкавият отговор. – Той пък е част от цял грамаден континент.

– Уха! – гласеше възторженият отговор.

На брега ги очакваха мнозина обитатели на вълшебния полуостров, всички до един облечени в дълги жълти роби. Най-отпред сред посрещачите, нагазил във водата с босите си крака, щастливо се усмихваше извънредно красив мъж в извънредно красива жълта дреха, който чичо – младият моряк без грешка се досещаше – трябваше да бъде тукашният чичо Йерарх. Трябваше – и беше. И жените, и мъжете край него бяха с такива красиви лица, такъв покой, такава ведрост се четеше в очите им, в изразите на лицата им! Покой и ведрост лъхаше от цялата изумителна картина отпред, такъв мир извираше сякаш изпод земята

и снизхождаше сякаш откъм небето, че Айри съвършено несъзнателно и съвършено спонтанно се поклони отдалеч на полуостровитяните, както си беше застанал отпред на носа на платнохода.

И те вкупом му се поклониха, а чичото Йерарх сведе глава, сетне пратиха лодка, която да ги вземе от борда, последваха нови поклони на брега, този път доземи пред Господ Бог, включително и чичото Йерарх, приветствия последваха, мили, душевни слова за добре дошли. Христос и Йерархът размениха помежду си няколко само тихи думи, Спасителят се усмихна с всеблагата си усмивка, нови поклони на взаимна почит и след малко – само малко, колкото да се сбогува с моряка си, – Великият Учител на хората крачеше далеч-далеч обратно през океана. Да, именно, точно както преди двадесет и четири дни крачеше спокойно по езерото.

Айри се бе вторачил в стопяващия се на хоризонта свой капитан, така че изобщо не усети как жените и мъжете се пръснаха по работата си. Бяха останали само те двамата с чичото Йерарх. Детето огледа още веднъж чудната красота наоколо си и доби кураж. Стори му се, че ще е загуба на време за такъв опитен вече морски вълк като него да усуква, и реши, че е най-добре да заразпитва без никакви заобикалки.

– Чичо Йерарх, ти нали си добър? – осведоми се напразно, но твърде почтително.

– Безусловно – отвърна напълно сериозно домакинът.

– Ти си като другите чичовци Йерарси?

– Така е, що се отнася до добротата.

– Ама си подчинен на чичото Йерарх на Големия Ум, дето живее навърх планината!

Властелинът избухна в очевидно заразителен смях, по-неже и морският вълк щастливо прихна да се смее.

– Може да се каже, че съм му и подчинен в определен смисъл, но по-скоро съм му постоянен близък сътрудник – обясни ведро Царят на вълшебния бряг.

– Твоята йерархия нали е част от неговата йерархия? – настоя за повече яснота гостът.

– Част е.

– Е, значи си му подчинен.
– Приемам – разпери ръце домакинят.
– Понеже той така ми каза – че твоята йерархия е част от неговата разширена свръхголяма йерархия.

– Много точно те е информирал. А сега седни на пясъка. Защо да стоиш прав след такова дълго плаване!

Айри с удоволствие опъна нозе върху топлия мек пясък. Но не се забави да продължи разпита си.

– Мога ли да науча каква е твоята йерархия? – звънна любопитното му гласче.

– Разбира се. Аз съм Властелинът на Хармонията.

– Какво е хармония?

– Хармония означава съзвучие, когато говорим за музиката и не само за нея. Означава и още много и много неща, които ще ти е трудно да разбереш в цялата им пълнота, но аз ще ти ги спомена. Хармонията означава съгласуваност, съгласие, разбирателство между частите на някаква цялост. Означава единодушие, единомислие между тях.

– Мама, тати и аз! – вметна умно детето.

– Точно така. Вие сте едно хармонично цяло.

– Чичо Христос и вие, чичовците Властелини!

– Точно така. Ние сме едно хармонично цяло.

– Разбрах!

– Хармония означава и вътрешното единство между някакви неща. Означава и съразмерност, съответствие на нещата, красивото съчетаване на нещата.

– Разбрах!

– Браво на теб! – усмихна се Йерархът. – Ето за всичко това, което ти така бързо и дълбоко разбра, отговарям аз. Затова съм и могъщият Властелин на хармонизиращото могъщество.

Айри почтително замълча, докато преглъщаше вкусните важни думи.

– В много случаи, сине мой – добави внезапно и много тихо Властелинът на Хармонията, – хармонията се постига извънредно трудно. Необходим е конфликт, което значи сблъсък, стълкновение, битка, противоборство. И то не само външна битка между противоборстващите страни, а твърде често се получава вътрешен конфликт, вътре-

шен сблъсък в самите нас, за да се осъществи хармонията. Тогава тя е и най-съвършена, най-благодатна.

– Да, чичо Йерарх – промълви замислено детето.

– Хармонията е и красота – продължаваше равно Властелинът. – А красотата е начинът да изразиш Бога у себе си, божественото у себе си, да изразиш единството и единението си с Бога. Тя, красотата, е и най-добрият път да изразиш, да прославиш божествеността на този свят наоколо, да се поклониш на величието, на божественото, което срещаш навсякъде около себе си на земята. Замисли се сега какъв е Господ Бог? Какъв е твоят велик приятел Иисус Христос? Освен всичко останало, което той е, нашият с теб Учител е и най-висшето проявление на красотата. Като един от нас и единен с нас, той е най-красивото проявление на най-красивите качества на всяко живо одухотворено същество. Кои са тези качества, сине мой Айри? Ще те науча да знаеш само някои от тях, без да ги подреждам по важност или по някакъв друг начин. Има ли нещо по-красиво от верността, предаността, справедливостта, благородството, честта, достойнството, любовта към истината, честността, постоянството, умереността, търпението, добросърдечността, благодатта, смиреннието, самоотвержеността, великодушието, милосърдието, състраданието и уважението към ближните?

– Може ли пак? – помоли тихо детето.

Властелинът на Хармонията повтори бавно божествените слова. И добави:

– Всеки човек, който тръгне по тази пътека, който се преизпълни с мъжеството, ясният ум и решителността да възпитава в себе си тези качества, такъв човек, сине, вече е приел в душата си примера и завета на Господ Бог Иисус Христос, той вече стои в храма на Господ. А Хармонията и Красотата, на които се е посветил, веднага го правят и скъп член на моята йерархия.

– Да, чичо Йерарх – повтори същите си одевешни думи смълчаният Айри.

А Властелинът на хармонизиращото могъщество продължи:

– Много често красотата се разкрива на хората чрез из-

куството. Спокойно може да се каже, че моята йерархия на хармонията и красотата е и йерархия на изкуството. Погледни ей там, погледни назад и нагоре към хълма. Навсякъде тук се твори изкуство.

– Аз не знам какво е изкуство – рече унило детето.

След което побърза да погледне наляво. Далеч в дъното на плажа мъж и жена работеха нещо. Мъжът седеше на съгваем стол и пишеше нещо в тетрадка, а на петдесетина метра от него, почти в края на пясъка, жената бе забила триножник и рисуваше. Нагоре пък по хълма над брега, където бяха пръснати жълти и светлозелени къщички с веранди към морето, мнозина от обитателите им бяха излезли на вече сенчестите си веранди и също пишеха, свиреха, композираха, рисуваха, ваеха, рецитираха, скицираха...

– Как така да не знаеш? – засмя се чичото Йерарх и по младежки скочи от пясъка на крака. – Аз какво ти казах току-що? Не ти ли казах, че изкуството е начин да разкриеш пред хората красотата, цялата красота и величие на сътвореното от Господа Бога?

– Не, не ми го каза така – отбеляза съвършено справедливо малкият гост.

И също се изправи.

Властелинът весело, обичливо се смееше.

– Ама аз пак не разбирам какво точно е изкуство – погледна го още по-посърнал Айри. И прибави, за да изясни докрай незавидното си положение: – На макс не разбирам!

– На макс?!

Чичото Йерарх на изкуството, каквото и да означаваше това нещо изкуството, изведнъж рязко се наведе, хвана го здраво под мишниците и вихрено се завъртяха като същински грамадански пумпал. Онази част от пумпала, която се падаше точно при устата на Айри, възторжено пишеше, а от срещуположната част двете крачета на пумпала щастливо махаха почти успоредно на земята. Божествено! Сетне Владетелят подхвърли детето нависоко и го сграбчи така здраво, преди да падне на пясъка, и така внимателно го пусна на крака, и така нежно го целуна по рошавата косица... И така лъчезарно повтори:

– На макс!

– На макс! – кимна омагьосаният Айри. – Изобщо не разбирам.

– Пропуснах да ти съобща програмата – рече радушно Властелинът. – Днес програмата ти е простичка. Сега сам ще идеш при когото пожелаеш от всички тези жени и мъже, които виждаш, и само след час-два чудесно ще разбираш – за твоите почти пет години – какво означава изкуство.

– Ще мога да ги гледам ли? – просия очарованото дете.

– Ще можеш да ги гледаш как творят изкуство – уточни домакинът. – И дори да си говориш с тях ще можеш. И дори да им помагаш ще можеш, стига да поискаш.

– Ама на макс! – опъна ръце нагоре Айри.

– Стига ти да си на макс – кимна усмихнатият Йерарх.

– А после?

– После те очаква моята Чудата Тайна зала №4.

– Знаех си... – преглътна шумно гостенчето, предвкушвайки удоволствието.

– После ще ти разкажа моята приказка и ще поемеш обратно още преди залез слънце.

Айри внезапно осъзна, че през цялото време, докато така сладко си говореха с чичото Йерарх, платноходът леко се полюшваше право пред очите му наскрив отворения залив.

Домакинът проследи погледа му.

– Правилно се догаждаш – рече равно. – Дълъг път те чака с кораба ти.

Не чак толкова внезапно, колкото одева, но все пак досега бързо Айри осъзна още, че въобще не го е страх.

Поне в момента.

– Хайде, творците на изкуството те очакват – подкани го домакинът.

– Ти няма ли да дойдеш с мен? – попита съвсем малко смутен малкият.

– Не, ще ида да поработя в моята къща.

– Коя е тя? – вдигна взор Айри към хълма.

– Сам знаеш – чу той странния отговор.

Детето полека обиколи с поглед всички къщи по хълма.

– Онази, нали? – посочи с пръстче вдясно.

– Разбира се – потвърди някак като че ли разсеяно Властелинът, сякаш бе напълно разбираемо, на макс раз-

бираемо, такова малко дете да разпознае веднага и безпогрешно къщата му.

От друга страна, наистина бе напълно разбираемо. Къщата на Йерарха почти по нищо не се отличаваше от другите къщи, които бяха точно толкова големи и също толкова красиви, само дето неговата бе мъничко по-красива. С какво обаче беше по-красива – Айри не можеше да прецени, не можеше да обясни, но беше сигурен, че е така, по-красива беше.

– Е, като приключиш, почукай на вратата ми – рече Властелинът на Хармонията. – Там при мен е и Чудатата Тайна зала.

И пое нагоре по тясната пътека към дома си.

Детето се поколеба при кого първо да иде – при лелята или при чичото на плажа. Щеше му се да бъде възпитано момче и му се стори, че ще е доста неприлично да подмине чичото, който бе хем по-близо, хем и на пътя му. Искаше му се обаче да се покаже и като джентълмен, какъвто си беше още от малък, когато научи какво означава джентълмен и много му хареса. Колебанието му издържа точно колкото бе неголямото разстояние до чичото, понеже любопитството му – само в този случай – надделя над джентълменството.

– Добър ден, чичо – поздрави Айри възпитано, като поспря. – Ти какво пишеш?

– Книга – отговори му извънредно добронамерено писателят.

– Хубава ли е? – попита не чак толкова възпитано детето, но пък откъде да знаеше, че откровеността и милото простодушие понякога могат да бъдат невъзпитани.

– Много бих искал и вярвам, че ще е такава – усмихна се чичото. – Нека първо я завърша, пък тогава ще се разбере.

– Трудно ли е да пишеш, чичо? – почти се надвеси над тетрадката му Айри.

– Зависи – рече след малка пауза писателят. – Ако искаш да пишеш добре, трябва да проникваш в дълбините на нещата, чак до дъното им. Трябва да притежаваш чист, необременен разум и мъдростта да го следваш. И още нещо изключително важно, малък приятелю. Трябва да отклик-

ваш на интуицията си, да се съобразяваш с нея, безрезервно да ѝ вярваш. А интуицията е онова вътрешно знание, дадено ни от Бога, което няма как да бъде обяснено и за което много често дори не подозираме, че го притежаваме.

– Интуицията...

Новата за Айри дума твърде му хареса.

– Няма да мине много време, ще видиш, и ти чудесно ще разбираш как работи интуицията, включително и у теб самия – каза чичото, вглеждайки се някак много съсредоточено в очите на гостенчето си. – Искаш ли да напишеш няколко думи? – попита неочаквано.

– Ама аз не мога да пиша! – уж отклони предложението Айри, но кой знае защо протегна ръка към молива на любезния чичо.

– Аз ще ти помагам – засмя се писателят. – Хайде, напиши тук своята буква. Ти я знаеш, усещам го.

Айри с лекота написа „А“.

– Сега опитай да повториш ето тази буква.

– Това е буквата на мама! – възкликна възхитено момчето.

– Така ли? Давай! Сега онази буква тук накрая!

– Уха! Това е буквата на татко!

– Виж ти! – зарадва се някак много спокойно чичото. – Сега тази.

– Ама тази е на баба!

– Чудесно тогава. Ето тази е наред.

– Тази не я знам.

– Давай, давай. Браво! Сега нова дума. Почваме с ето тази буква.

Господи, колко приятно беше да се пише по този начин!

– Ама тази е на дядо буквата! – извика детето след малко.

– Много добре – отзова се добрият чичо писател.

След няколко минути Айри бе написал цяло изречение, което новият му приятел му прочете. След което рязко погледна нагоре към слънцето, бързо се изправи и прегърна детето.

– Интуицията ми подсказва, че тази наша среща никак не е случайна – произнесе тихо, наведен почти до ухото на

детето. – Ще я запомня навеки. А сега върви, времето напредва. Сбогом, приятелю!

Айри тръгна по пясъка към края на плажа, извърна се, помахна на чичото, който дружески му отвърна, преди отново да се наведе над тетрадката си.

Междувременно лелята бе спряла да рисува върху платното, опънато на триножника ѝ, и усмихната го наблюдаваше как се приближава. И детето я разглеждаше отгоре надолу и първото, което си отбеляза, беше, че очевидно не биваше да се обръща към младата жена с „лельо“, а и с „какичко“ никак не вървеше. А второто, което си помисли, беше, че тя е приказно красива. С една дума – на макс! За трето не му остана време да съобрази.

Момичето го избави от затруднението с обръщението, докато му протягаше тъничката си ръка:

– Здравей! – рече радушно. – Наричай ме просто Елена. А ти си?

– Айри.

– Здравей, Айри! – поздрави го, но той вече не я гледаше.

Тя поизчака.

– Как ти се струва?

– Страхотна е! – чистосърдечно я похвали момчето.

– О, много си мил! – чистосърдечно се зарадва момичето.

– Аз също рисувам на работа в детската градина – подметна ей така просто Айри.

– Сигурна бях – отзова се девойката, а прекрасните ѝ очи сияеха.

– И в къщи си имам стойка за рисуване – добави полека той. – И боички, и четка. Специални боички, в кутии.

– Нямахте как да е иначе – кимаше очаровано младата жена. Сетне и тя като чичото ей там до тях се вгледа някак много съсредоточено в очите на гостенчето си. – Имаш ли нещо против да дорисуваш тук долу? – предложи и посочи левия долен край на рисунката си.

Айри а-ха да възкликне, че не може да рисува, ама се спря навреме, понеже се сети, че ще изпадне в противоречие.

– Какво мислиш за малко червено ей тук и доста синьо ето там?

Детето нищо не мислеше. Вместо това вдигна доверчиво очи към нея.

– Наистина ли ми разрешаваш? – продума.

– Разбира се, че наистина! Нали идеята беше моя!

Отпърво плахо, после обаче доста по-смело и лека-полека дори по своеобразен начин професионално Айри дорисува левия долен ъгъл в червено, изтри четката в парцалчето, както правеше и у дома, топна я в синята боя и порисува малко в мястото, което девойката му ме посочи-ла.

– Впечатлена съм! – извика тя, когато той свърши. – Браво! Благодаря ти!

Сетне грабна четката от ръката му и мазна няколко пъти само по синьото, без да пипа повече червеното. Уж нищо кой знае какво не се промени в синьото, а цялата долна част на картината сякаш се преобрази, и то към много по-красиво!

А малкият художник я следеше с нямо обожание.

– Ето това е! – въздъхна момичето и изтри и четката, и ръцете си. – Сега вече ние с теб можем спокойно да заявим, че направихме каквото ни беше по силите, за да сътворим истинната красота. Ние действително сътворихме според възможностите си истинна хармония. И знаеш ли защо успяхме? Защото съединихме душите си в единен, в общ инструмент на духа. А духът, мили Айри, не е нищо друго освен Господ Бог в нас.

Детето безмълвно пристъпи и се притисна в дългата ѝ жълта роба.

– Тръгвай, мъничкият ми – целуна го тя. – И никога не забравяй, както няма да забравя и аз, как работихме заедно в името на божествената хармония. Сбогом, приятелю!

Въпреки че изпита известно неудобство, задето не действа като джентълмен, Айри не я послуша и остана още мъничко притиснат в нозете ѝ. Сетне се извърна и бавно се отдалечи, като този път мъжки се сдържа да не помахна.

Остави краката сами да го водят, докато си мислеше за прекрасната картина върху платното и за прекрасната

девойка, която я беше нарисувала с малко приятелска помощ.

След минута чу пианото. Последва акордите, които изпълниха душата му с такъв мир, с такова отпускащо блаженство, с такава някаква всеопрощаваща благодат. Айри не знаеше с какво е преизпълнена душата му, но се почувства като приласкан от тази музика. Къщичката беше съвсем наблизо, а чичото свиреше на пианото в стаята, от която се излизаше на верандата. Затова се и чуваше толкова добре през отворения прозорец към верандата, а и отвън дори се виждаше главата на чичото точно зад пианото.

Детето се качи на ниската веранда и застана така пред прозореца, че затъмни светлината на чичото пианист, който беше доста възрастен, сигурно повече и от татко.

– Здравей, момче – приветливо се засмя младият мъж, обръщайки се към Айри.

Ама не спря да свири и пръстите му играеха по клавишите, без да ги гледа. Да, да – нито клавишите, нито пръстите си гледаше.

Момчето следеше виртуозния бяг на пръстите му като омагьосано. Това бе и единствената причина да не отговори веднага на поздрава.

– Как се казваш? – попита чичото, свирейки.

– Добър ден – каза като насън Айри. – Айри.

И тук музикантът направи нещо, което доведе детето до екстаз. Той спокойно вдигна лявата си ръка и погледна часовника си, а дясната му ръка продължаваше да свири, като при това мелодията си остана все такава вълшебна и топла като прегръдката на мама.

– Нямаме много време – поклати глава чичото и отново засвири с двете си ръце. – Харесва ли ти? – подхвърли.

– Много – промълви слушателят откъм верандата.

– Току-що я композирах – обясни композиторът. – Докато ти пишеше, рисуаше и се качваше по пътеката – добави.

Малкият загуби окончателно ума и дума.

После композиторът посвири още малко и приключи.

– Заповядай вътре, ако обичаш – покани любезно гостенчето си.

То послушно прекрачи през отключената врата.

Чичото премести още едно столче пред пианото, настани детето до себе си и рече някак тържествено:

– Сега опитай сам. Аз само ще водя пръстите ти.

Сърчицето на Айри се разтуптя от възторг на макс и от съвсем малко притеснение. Но дори и не понечи да съобщи на благия чичо, че не може да свири на пиано.

Чичото композитор се изправи, мина зад гърба му, хвана и двете му ръце със своите по такъв ловък начин, че даже можеше да управлява и да насочва пръстите му. И Айри засвири – вярно, доста бавно в началото, клавиш по клавиш, ама полекичка темпото се усили, пръстчетата му чудесно усещаха ръководещите меки докосвания на чичото, получаваше се идеално, и то наистина идеално! А след малко композиторът почти неусетно за детето спря да ръководи ръцете и пръстчетата му, а мелодията, която извираше от пианото звучеше все по-уверено като възторжен химн на прекрасното, на възвишеното, на небесното, на божественото.

– Пленен съм – внезапно пусна домакинът ръцете на Айри и го стисна отзад за раменете.

Пръстите на детето замряха начаса върху клавишите.

– Музиката разкрива едно от най-висшите качества у човека, дарявано рядко и само на малцина – способността да изразяват божествеността около себе си и вътре в себе си. Всички хора винаги и завинаги запазват връзката си с Бога и затова постоянно и неизменно усещат Бога и в себе си, и извън себе си. Това свято чувство расте в хармония със собствената ни еволюция, в съответствие със собственото ни израстване, развитие. Ала малцина все още са израснали дотам, че да са в състояние да изразяват божествеността около себе си и вътре в себе си. Ти, приятелю Айри, току-що ми показва, че вече растеш, че вече си усетил блаженото чувство на съпричастие с Бога. Бъди благословен!

Детето не знаеше какво да каже, нито пък какво да стори. Всичките тези вълшебни думи му звучаха като музика.

– Сбогом, Айри – вдигна го от столчето чичото музикант. – Върви нагоре по пътеката. Където и да те отведе тя,

ще бъде ползотворно за теб. Хайде, почти нямаш време вече.

Малкият кимна механично, слезе по верандата и пое по пътеката над къщата на чичото композитор. Пътеката често-често се раздвояваше, от нея непрекъснато се отделяха нови странични пътечки, Айри свърна два-три пъти, защото гледката му харесваше, и скоро се озова право пред къщата на един побелял чичо с очила, който чертаеше нещо на масата си, която заемаше половината му веранда.

Детето нямаше никакво съмнение, че и този чичо сигурно ще е много интересен.

Чичото го чу, ала продължи да си чертае.

– Качи се горе – проговори, без да вдига глава.

Айри се качи, поздрави и взе да следи как възрастният мъж борави с пергела, триъгълниците, моливите.

Мина доста време сякаш.

– Добър ден, казваш – промърмори чичото. – Добър да е.

Огледа момчето, разкърши рамене, понеже от сутринта работеше все наведен.

– Ела от моята страна – нареди. – Ето така. Виждаш ли, това тук е гаражът за специалните коли – взе да посочва на чертежа, който се оказа хем чертеж, хем нещо като рисунка. – Това е пък подземният паркинг на личните автомобили. Тук ще е парното, тук – пералнята. Сега проследи как съм разположил асансьорите. А това тук никога няма да познаеш какво е.

– Ама аз и всичкото не знам какво е – вметна разсъдително детето.

– Не ти ли споменах? – засмя се неочаквано чичото, а лицето му се озари от необикновено добродушие. С тази усмивка изобщо не изглеждаше строг. – Това е болница, голяма болница. А това какво е?

– Не знам.

– Казах ли ти, че няма да познаеш. Това е операционната! Една от операционните, най-модерната!

– Ти какъв си, чичо? – попита логично Айри.

– Архитект съм – отвърна архитектът.

– Така ли се правят болниците? – попита още по-логично Айри.

– Всички сгради така се правят. Първо в главата, после с тухли и бетон. Аз преживявам сградите със сърцето си и ги превръщам с главата си в съвършенство, в хармония. Представи си, че слънчева светлина огрява ума ти и ти разкрива кое как е най-добре и най-красиво да бъде. А после ти остава само да го начертаеш.

И Бог си знае защо чичото архитект щастливо се разсмя.

След което – за безкрайна радост на гостенчето си – му връчи пергела си и изкомандва:

– Забоди го тук и ми нарисуй ето такава окръжност! Да, точно тук!

Айри много внимателно очерта кръга.

– Чудесно! А сега тук, нека двете се застъпят.

Айри много усърдно застъпи окръжностите.

– Браво! – потупа го по гърба чичото. – За жалост – добави със искрено съжаление, – нямаш вече никакво време и трябва да тръгваш. Иначе щяхме заедно да начертаем ето с тази специална линия поне три кабинета – един за уши, втори за нос и трети за гърло.

– Ама не може ли... – опита да се пазари Айри.

– Не може – поклати глава все така усмихнатият архитект. – Нашият Учител вече те очаква. Сбогом, помощнико!

Слънцето отдавна вече бе преминало зенита си.

И този път момчето самт избра пътеката измежду многото пътеки, които тръгваха от къщата на чичото архитект. След броени минути Властелинът на хармонизиращото могъщество го посрещна на собствената си веранда, пошепна му няколко въодушевяващи слова, които останаха свидна тайна между него и госта му, искрящият от щастие гост бе хванат за ръка и веднага заведен в Чудатата Тайна зала на домакина си.

Слънцето слезе още доста надолу.

Айри се появи на верандата безмълвен, тих, някак прибран в себе си. Продължаваше да сияе от щастие, но не външно, а вътрешно, сякаш отвътре навън бе озарен от смирена Божия благодат. Повече от очевидно беше обаче, че онова, което бе наблюдавал в Чудатата Тайна стая, го бе потресло – толкова цветно и приказно красиво трябваше

да е било всичко видяно вътре.

Ала единствени те двамата с чичото Йерарх си знаеха на какво беше станал свидетел малкият ни герой, за каква част и за коя точно част от величавата работа на йерархията на Хармонията бе получил честта и милостта да я съпреживее.

– Харесват ли ти? – попита след малко Царят.

– Много – отвърна детето с пълна уста.

Айри, който внезапно бе усетил, че е много гладен, хапваше поредния екзотичен плод. Никога не беше и сънувал, че съществуват такива вкусотиини. Плодовете бяха с такъв прекрасен, сочен, чичото Йерарх дори се беше пошегувал – хармоничен вкус, че детето – вече заситено – се чудеше дали да си вземе още един само или все пак два от тия жълто-оранжевите.

Сядаха на верандата, откъм морето подухваше свеж полъх, миришеше на цветя, на покой, на любов.

– А сега слушай – каза меко Властелинът. – Ще ти разкажа приказка за един писател на детски приказки.

Айри мълком кимна, а Йерархът заразпраща.

Имало едно време един разказвач на детски приказки. Преди да стане такъв, той преживял много трудности, много разочарования, изпадал често дори в отчаяние. Полагал огромни усилия да се пребори най-напред с вътрешните си колебания, съмнения, с неувереността си дали е избрал правилно пътя си, по който да служи ползотворно на хората. Не му било никак леко да преодолява и външните малки пречки или високи препятствия, които постоянно го съпътствали.

Минали години и години. Лека-полека разказвачът повярвал в себе си. Започнал да осъзнава, че целта на работата му не е нищо друго, нищо повече, но и нищо по-малко от разкриването на Божията красота, за да служи тази красота на хората. И той, като мнозина свои събратя творци, трябвало да премине през огромни конфликти, преди да достигне точката на вътрешната си хармония. Годиците на изпитания го научили как да постига тази своя вътрешна хармония. Просто се научил да съединява душата и тялото си в единен и хармоничен инструмент на духа. Това е и

единственият път, сине мой, да станеш божествен посредник между Небето и Земята. И да носиш небесните плодове тук долу на земята, между хората. Трудът на тези хора, сине мой, по-скоро плодовете на съзнателния и активен труд на тези даровити творци, е нашата пък духовна награда, на нас останалите, награда за собствения ни благословен съзнателен и активен труд за доброто на ближните ни.

Минали нови години и години. Разказвачът се превръщал във все по-въдъхновяващ певец на вездесъщата Божия красота и хармония. Все по-омагьосващ писател ставал. И знаеш ли защо? Защото постепенно си изработил система как да твори най-пълноценно и привикнал всекидневно да работи по тази чудесна за него система.

– Системата нали е нещо като програмата тук? – обади се детето. – И като програмата при другите чичовци Йерарси?

Властелинът се усмихна благо, положи меката си десница върху дланта на Айри.

– Точно така. Системата на онзи разказвач му служела все едно като всекидневна работна програма. Разказвам ти за него именно заради системата му. Един ден, запомни това, тази негова система ще ти е от голяма полза.

Ето какво вършел той всеки ден, преди да пристъпи към писателската си служба. Започвал с молитва към Господ Бог Иисус Христос да му даде вдъхновение да пише, като едновременно му благодарял, че вече му го е дал вдъхновението. Този мъдър творец знаел, че Господ отвръща на добротворните ни молитви още преди да сме ги отправили към него. А след молитвата си разказвачът повиквал любезно и даже коленопреклонно музата си. Музата му била една чудно красива девойка, която никога не закъснявала да откликне на поканата му. Идвала тя, настанявала се до писалището му и търпеливо му напомняла някои извънредно важни истини, които той прекрасно бил научил вече, но с благоговение изслушвал всеки път преди работа. А музата тихо и нежно му шептала, че Господ Бог Христос е творец на всички хора и принадлежи на всички хора, защото е едно с всички. Че той е наш Учител, Учител на всички. Че точно той, нашият Господ и Учител, подкрепя

волята ни, тоест целеустременото ни намерение да творим добро и красота, позволява ни да станем съпричастни към извечната мъдрост и истинната любов, като по този начин ни отваря разума, отваря висшето ни познание, за да сътворим чудото. Защото всяка творба в името на доброто и красотата, всяка творба в името на Христа е чудо!

И така, малък Айри, с воля, насочена към добруването на хората, с преизпълнено с любов сърце и с дълбока мъдрост за небесните и за земните истини, нашият разказвач отправял навътре проникновения си взор, тоест отварял съкровището на висшия разум на душата си, и виждал, че всичко е красота, Единна, Една и Единствена Красота.

И потичали виденията му, редели се сами словата му, ръката му сама пишела, а музата само насочвала благодарно рукналия извор да не излезе от руслото.

Свършвал той работата си, приключвал творческия му процес за деня. Музата му, търпеливата и благородна девойка, всеки път му благодаряла за доброто и красотата, които той отново бил създал. А той благодарял на нея за неизменната ѝ помощ, целувал ѝ ръка, изпровождал я.

Ето така, сине мой, са сътворени безчет велики творби на изкуството. Творците, които ги създавали, се свивали нощем в тесните си стаички, ако били бедни, или се прибирали в пищните си спални, ако били богати, лягали на старото си скърцащо диванче или в широкото си балдахинено легло, заспивали със съня на благословените. Абсолютно без никакво значение е в какви условия на бита са били създадени тези творби – в огромната бездна между крайната бедност и разточителния разкош. Във всички случаи – без изключения – големият творец задължително е притежавал, притежава и ще притежава огромно богатство на душата. А богатата му с Божиите дарове душа безусловно и неминуемо трябва да е единена, единена е и ще е единена с отвъдното блаженство, което богатият духом претворява в земна красота, дарявайки я на ближните си. Земна красота, идваща от Небето, но принадлежаща и на Небето, и на Земята. Иначе как биха могли земните хора да я почувстват и да я разберат!

И още нещо, мой малък Айри, най-важното. Всеки един

от тези велики творци – без изключения – е живял, живее и ще живее с разбирането, че трудът не е необходимост, а радост, че без труд за общото човешко благо не бива да се живее. Едва тогава, едва след като се осъзнае тази вечна истина, творецът достига дверите на моята йерархия, бива радушно приет в нея и започва да споделя още по-благодатно с ближните си хармонията на сърцето и душата си.

Йерархът завърши приказката си, а детето бе зареяло взор към океанската шир. И не помръдваше минута след минута.

– Хайде – прекъсна мислите му Властелинът.

Слънцето вече се бе скрило вдясно зад издатината на хълма, но още не бе залязло.

Йерархът безмълвно хвана ръчицата на малкия си гост и го поведе надолу към брега. Айри не зададе нито един въпрос, не промърмори нито веднъж, че го е страх, дори не протестира, че не знае как да управлява платнохода сам, при това нощем. Понеже бе напълно наясно, че ще трябва да се връща сам-самичък обратно.

Чичото Властелин силно го прегърна досами вълните.

– Как бързо си учиш уроците, морячето ми – целуна го нежно по главата и махна леко с ръка.

Отнякъде запърпори двигателят на моторна лодка, бързо ги приближи.

– Сбогом, сине мой – рече Йерархът и пое по пясъка към пътеката за къщата си.

Човекът в лодката вдигна на ръце детето, настани го вътре, заведе го до кораба, нави сърчно тежката котва с тежката верига, пожела му леко плаване, ловко слезе по стълбичката и лодката бързо зацепи обратно към брега.

Дълго плава Айри под огромните звезди, платноходът леко се носеше по вълните, сирени пееха тихо край бордовете, часовете се низеха...

А после, още бе дълбока нощ, вятърът внезапно се усили, залюля кораба, накара го да заподскача над доста повисоките вече вълни... Може би идеше пак буря, ала точно тогава на хоризонта проблесна светкавица и се очерта бряг, платноходът бързо го приближаваше, пак проблесна светкавица и от брега май се отдели голяма лодка с двама

мъже вътре, скоро лодката пресрещна кораба, единият от моряците се качи по въжената стълба, стисна здраво десницата на капитана Айри, поклати безмълвно глава в знак на възхищение и чак след това проговори в тъмата:

– Аз ще поема кораба и ще го закарам до пристана на завет. Недей да се безпокоиш за него. А сега ти предавам каквото ми наредиха да ти предам: лети!

Вятърът наоколо вече фучеше в платната.

– Да лети? – извика детето. – Сега?

– Лети! – кимна чичото моряк и той си знае защо още веднъж разтърси мъжки десницата му.

Вятърът подхвана Айри, той литна досущ като изстребител от самолетоносач – ниско-ниско над бурната вода, после рязко изви нагоре и се понесе високо над водната стихия. Скоростта му беше невероятна и ако някой би се усъмнил, понеже под детето нали се разстиляше безбрежният нощен океан и нямаше как да се прецени наистина ли лети като изстребител, на този някой трябва да му се каже, че безбрежният океан бе пълен с всякакви кораби, даже грамадни танкери при това, и даже няколко истински самолетоносача, всичките осветени с милиони ярки светлини, и тези чудовищно високи и широки съдове се приближаваха и оставаха далеч назад сред морската шир просто за броени секунди. Приближаваха се и оставаха точно като мънички, светещи, разноцветни бебешки играчки – толкова шеметна бе скоростта на Айри, достигаща при по-силни пориви на вятъра вероятно към хилядастотин километра в час. Не като играчки, напротив – като смешни светулчици идваха и си отиваха корабите. И това би могъл да го потвърди всеки летец на изстребител, летял нощем над пълен с всякакви кораби океан.

Ама какво има да обяснявам на разни неверници и съмняващи се! Истината е, че Айри скоро кацна пред блока си, а още бе нощ.

Разбира се, Господ Бог Иисус Христос, неговият най-близък приятел, го очакваше в стаята горе.

– Ти си изключителен герой, сине мой – произнесе Спасителят очакваните от детето думи, а то за четвърти път просия от заслужената награда.

Просия с последни сили.

Христос вече не си правеше труд да напомня на героя кои поред изпитания е издържал, какво му е постоянното изпитание, нито пък да му обещава, че скоро пак ще са заедно. А и предпочиташе да не държи будно вниманието на момчето, което едва се държеше на краката си.

– Ти само стой, аз ще ти облека пижамката – пошепна ласкаво Господ.

Айри послушно вдигна ръце.

– Чичо Христос – промърмори момчето, докато потъваше между завивките, – нали корабът с най-широки и най-високи светлини беше самолетоносач? Отгоре не можеше да се различи...

– Самолетоносач беше – потвърди Господ.

– Истински, нали?

– Истински, за съжаление – промълви Спасителят.

Ала Айри вече не чуваше и не чу какво каза Учителят на човеците.

– Лека нощ, сине мой – наведе се над леглото му Христос, целуна го по челото и безшумно напусна стаята.

Осем дни по-късно Айри спеше непробудно този път. Господ Бог Иисус Христос – естествено – не пожела да го събуди рязко, нито пък да приложи божествените си възможности да го изведе леко и неусетно от съня. Остави детето да поспи още малко, като използва земното време да го посъзерцава съвсем отблизо. Да би бил на Божието място, всеки простосмъртен човек, дори и най-наблюдателният и най-мъдрият измежду отдавна познаващите малкия ни герой, в никакъв случай не би забелязал колко се е променил той за тези броени тридесет и две денонощия. На никого не би му направило впечатление в каква степен буквално се е преобразил той, ама вътрешно. Понеже прегърналият любимия си палячо Айри външно си изглеждаше абсолютно същият като преди – едно здраво, нормално, схватливо, щастливо и обичано хлапе. Най-обикновено хлапе.

Хм.

Любимият на Айри палячо, който в момента също спеше сладко-сладко на възглавницата, гушнат от приятеля си, би потвърдил с готовност, че приятелят му е точно такава хлапе. И то още от най-крехката му бебешка възраст – та плюшеният палячо ли не знаеше, нали беше най-достоверен свидетел!

О, беше свършено прав палячото!

И единствен на този свят Спасителят Христос, великият Учител на хората, провиждаше и през външното, и даже през вътрешното у Айри, което вътрешно чудесно познаваше и разбираше.

Господ нежно съзерцаваше и се любуваше на истинския Айри, взорът му излъчваше най-топлата, най-фината и най-висшата любов, която бихме могли да си представим, ала божественият разум не забравяше да следи и скучното земно време. А то напредваше, а заедно с него и нощта на четвъртък срещу петък.

Иисус тихо вдигна лежащата в скута му дебела цветна книга с твърди корици и леко я почука с нокът. Детето не помръдна.

Иисус се усмихна, приближи книгата до главата на мом-

чето и пак почука все така тихо. Както спеше по гръб, детето се размърда и понечи да се обърне към стената, въздишайки в съня си шумно и твърде комично, сякаш бе будно, осъзнаваше какво става и се оплакваше, че Господ му досяжда. Понечи, но не се извърна, тъй като великият му приятел почука по книгата трети път и едва-едва пошепна:

– Я да видим какво има тук...

На някого може да му се стори пресилено, обаче светата Божа истина е, че след пет секунди Айри седеше в леглото си и жадно се взираше в книгата. Ако този някой се е усъмнил в истината, той изобщо не познава и Бог, и петгодишните деца. Ако ги познаваше, не би се изненадал от нищо. Включително и от липсата на каквато и да е изненада у нашето дете, че Христос е в стаята му, включително и това даже, че наред нощния сумрак вълшебната книга бе осветена от някакво страхотно сияние с неопределен цвят и всичко се виждаше.

– Лека нощ, чичо Христос – не забрави да поздрави Айри.

Господ Бог се засмя весело и още по-весело го поправи, докато разтваряше книгата, където трябва:

– Добър вечер, Айри.

– Добър вечер, чичо Христос – повтори машинално детето, но цялото му внимание бе погълнато вече от голямата цветна илюстрация.

Голямата цветна илюстрация бе интересна на макс и направо влудяващо интригуваща, но кой знае защо през ума на детето мина странна мисъл. Хрумна му, че тази илюстрация, макар и да беше в книга голям формат, макар и да беше разположена и на двете страници, би могла да бъде още по-голяма, ако в нормалните книги – за съжаление – разтворените страници не бяха само две, а поне пет или десет.

Странната мисъл както му хрумна на Айри, така и си му отхрумна, а очите му се окръгляха все повече от възхита.

– Какво е това? – попита благоговейно. – Ракета?

– Специален въздушен балон – отвърна някак много спокойно чичо Христос.

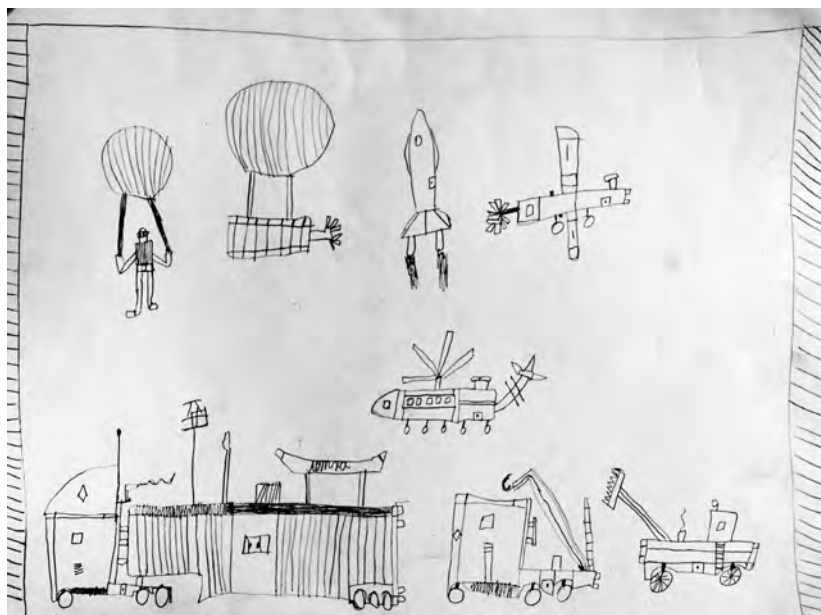
И ръцете му, които държаха тежката отворена книга,

изобщо не потреперваха. А на Айри, който нищо не държеше, като изключим любимия си палячо, и ръцете му трепереха от възбуда, и сърчицето му трепкаше бързо-бързо от предвкушаното магическо приключение.

– Сътворен е лично за мен – продължи равно Господ Бог. – Създадох го изключителни, гениални учени, за да се придвижвам с някои специални дечица. – Христос прелисти на следващите две страници, където блесна друга цветна снимка на изумителния специален въздушен балон, приличащ на ракета. – Уж е като ракета – добави Бог усмихнат, – но си е балон. Това, дето ти прилича на ракета, е напълнено с един лек газ, нарича се хелий. А там, където е екипажът, си има командно табло, апаратура, изобщо е пълно с всякаква машинария, със сензори, клапани, горелки, вентилатори... Ето тук можеш да видиш само малка част.

Детето като омагьосано се взря в следващата отгърната страница, сети се, протегна ръчица, попипа със страхопочитание снимката.

– Е, искаш ли да се поразходим с моя специален балон?

– осведоми се чичо Христос.

Айри идеално схвана, че любимият му приятел добронамерено се шегува, но за всеки случай, докато се хвърляше на врата му от щастие, повтори няколко пъти: да, да, да.

Едва ли съществува читател, който да не може да си представи какво бе разочарованието на момчето ни, когато буквално изхвъркна през входната врата на жилищната кооперация, а завари долу само спящите коли, спящите боклукчийски контейнери, както и няколко спящи пролетно разлистени дървета, оцелели в градската морга.

– Ще трябва да повървим малко – рече топло Спасителят. – Тук е много тясно за такъв вълшебен балон.

Може би на чичо Христос разстоянието да му изглеждаше малко, ала на приятеля му се стори, че са повървели най-малко хилядастотин километра. Толкова изгаряше от нетърпение Айри, че отвътре наистина му беше топло и даже си помисли по едно време дали наистина няма да пламне и да изгори от това изгарящо нетърпение. Е, поне не си губи времето напразно през тези безкрайни сякаш километри, а разпита най-подробно чичо Христос за някои подробности около балона-ракета. Приятелят му отвърещаше бързо и стегнато, така че Айри успя да си състави много точна представа – струваше му се – както за летателните възможности на причудливия апарат, така и за вътрешното му оборудване.

Божията истина за Божия балон се оказа доста по-различна. А и самият балон се оказа доста по-близо, отколкото на детето му изглеждаше: бе паркиран ли, бе кацнал ли – все тая, право в средата на кварталната им градинка. И едва се побираше, даже носът му стърчеше отвън над тротоара. Както и да е, многократно по-важното бе, че ракетата-балон притежаваше безкрайно повече летателните възможности, в което съвсем скоро очарованият Айри щеше да се убеди, а вътрешната ѝ уредба надмина и най-смелите мечти на момчето.

Издигаха се право нагоре от самата градинка и отначало малкият ни герой бе абсолютно сигурен, че ще полетят ниско над земята, за да се любуват на нощните светлини и полусенки, на бързо проблясващите все по-отдалечаващи

се фарове на колите, на влаковете, на самолетите далече-далече в небето. Сбърка обаче Айри. Той си седеше на удобен стол на открито, да – на открито, в нещо като балкон в предната дясна част на балона, зяпаше надолу като омагьосан... Напротив – не като омагьосан, а наистина омагьосан, дъхът му спираше вече от височината, въпреки че едва ли съществуваше дете на Земята с повече опит в летенето от него, имам пред вид в самостоятелното летене. А височината ставаше все по-голяма и все по-висока, Айри не беше си и представял, че може да има такава висока височина! Ами Земята? Тя пък се смалчаваше буквално за секунди, светлините долу почти не се виждаха вече, но за сметка на това самата Земя взе някак да блести и да искри, една синичка такава, една мъничка такава, кръгличка, прекрасничка такава.

Чичо Христос излезе на „балкона“, погали детето по главата, без да проговаря, пак се прибра вътре. Той вероятно управляваше апарата, макар че малкият пасажер, който постоянно се озърташе и навътре, бе забелязал, че Учителят му нищо не пипаше, а само следеше уредите.

Айри загуби ума и дума от красотата на планетата, която обитаваше. Той много даже чудесно знаеше колко е красива отблизо, но сега бе удостоен да види на живо прелестта ѝ и отдалеч, от високо, от космически почти висоти.

Господ Бог Иисус Христос пак се показва на балкона. Носеше връхна дреха, която сам облече на детето, и специална маска за дишане с още по-специални очила на нея, през които Айри – очарован – само след една секунда започна да вижда много по-добре и много по-цветно всичко долу на Земята.

Добре че бяха тия приказни очила! Те се оказаха незаменими, когато само след още една секунда, не повече, планетата затрептя освен с обичайните си светлини, досегашните, а и с някакви други, мощни, ярки, но пък и някак нежни, топли... И всичките до една – оранжеви!

Господ мълчеше отзад, положил ласкаво ръце върху раменцата на приятеля си.

– Ето така се вижда Земята от спътниците – проговори равно и пак притихна. А след време добави: – Като изклю-

чим оранжевите светлини. Сега ме чуй и запомни за оранжевите светлини. За разлика от всички останали светлини долу, които блестят в най-разнообразни прекрасни цветове, оранжевите не са светлини, а огньове.

– Огньове!

Айри несъзнателно се наведе една-едничка педя напред и за негово безкрайно изумление – само чичо Христос знаеше как стана това! – започна да различава много по-добре оранжевите огньове. Действително!

– Всеки оранжев огън представлява благотворна мисъл или плодотворно прозрение в ума на някой светъл учен, дълбок творец, блестящ откривател на истината – продължи Господ Бог. – Човек не може да обхване дори с поглед всички тези оранжеви светлини, при това само от тази видима за нас част на Земята. А сега си представи, дете, колко много са хората творци и учени, хората – търсачи на светлината и мъдростта, хората – виждащи ясно напред в бъдещето, хората, които са благословени да разкриват ума на Бога, хората, които вече са пристъпили прага в храма на Господ.

Такива светли, меки, вкусни думи употребяваше чичо Христос! И на Айри никак не му пречеше, че не разбира почти нищо от думите му – просто ги попиваше и примиряше от блаженство.

– Време е вече ти да поемеш управлението на балона – рече неочаквано Иисус.

Виж, тия не вкусни, ами направо шоколадови думи детето прекрасно ги разбра. Скочи като ужилено от стола си, събори го, хукна щастливо навътре към командното табло.

– Сега рязко ще се спуснем – последва го Господ. – Натисни ето тук! – насочи тънката ръчица, – сега вдигни този лост, така, чудесно, задръж, сега дръпни ето това!

Ракетата-балон стремително се насочи към земното кълбо.

– Не си отмествай ръцете! – предупреди Спасителят. – Дръж курса! Не пипай нищо друго!

– Добре, чичо Христос – обади се Айри, примрял от удоволствие и благоговение пред святкащата и мигащата сложна апаратура.

Ракетата-балон се спускаше с огромна бързина все по-надолу и по-надолу. Скоро, макар и още от много високо, вече се различаваха населените места, проблясващите криволици на реките, пътищата с едва-едва мърдащите по тях светлини на автомобилите.

– Сега завърти това копче, дай лоста напред, така, дръж така, изтегли ето тава тук, още, стига толкова!

Пилотът послушно и точно изпълняваше Божиите заповеди, носът на балона застана съвършено хоризонтално, скоростта намаля, намаля, още малко дори намаля, летяха вече съвсем бавно и доста ниско, после рязко настъпи денят, слънцето огря прекрасната Земя, Господ и синът му излязоха обратно на „балкона“, за да се любуват на пролетния разкош на планетата, а балонът сам някак се управляваше от само себе си.

Не след дълго отдолу се разстла идилична провинция. Селца, ниви, ферми, зелени пасбища, весели рекички... Сетне в далечината внезапно заблестя в синьо и бяло голяма широка река.

Приближиха, спуснаха се съвсем ниско над реката. Айри дори не обърна внимание, че балонът промени курса си, без никой от двучленния екипаж да е пипнал даже командното табло. Ама как да обърне внимание навътре, като цялото му внимание бе обърнато навън и надолу!

Първо, саловете. Та той никога не беше виждал салове и дори не знаеше, че това долу са салове. Единият сал тъкмо пресичаше средата на ширналата се река и се насочваше към десния спрямо течението бряг, а вторият сал бе завързан за нещо като пристан на срещуположния бряг. Сериозни чичовци в дълги оранжеви дрехи – ония дрехи – управляваха прави движещия се сал, а единият от тях радостно и с любов гледаше нагоре, без да откъсва очи от балона.

Второ, поселищата. От двете страни на реката, точно едно срещу друго, бяха построени малки поселища. Малки, ама какви! Всички постройки, включително и гаражите, и разните причудливи бараки, халета, складове – всички те бяха оранжеви във всякакви нюанси на оранжевото. Включително покривите и комините. Най-високите къщи в поселищата бяха двуетажни с площадки отгоре, разбира се

– всичките оранжеви, където на макс бяха нагъчкани антени с най-фантастични форми и размери, телескопи, разни други специални апаратури и не само апаратури. Беше и красиво, и вълнуващо като в най-свидните сънища.

Трето, пистата за ракетата-балон. До самия десен бряг на реката бе пригодно равно пространство, където вече бе излязъл специален чичо в специална униформа със специални флагчета в ръцете, който правеше някакви вълшебни сложни движения, а балонът сякаш го виждаше и безропотно следваше указанията му. Сам! Сам! И след минути вече бе кацнал точно в средата на равното място. И то точно тогава, когато пък чичото от сала, дето гледаше с радост и любов нагоре, тъкмо прекрачи от сала на сушата.

Слязоха и те с чичо Христос от балона, застанаха отпред под „балкона“.

О, Айри не беше вчерашен! Не беше и онзиденшен даже! Напротив! Той бе вече на цели тридесет и две денонощия, що се отнася до божествената страна на живота му, така че изключително правилно се ориентира кой идваше с щастлива усмивка да ги посрещне. Дори и чичо Христос нямаше нужда да бъде обезпокояван да му обяснява, че това е чичото Йерарх на това оранжево селце, на това живописно поселище, разделено на две равни оранжеви части от тихата спокойна река.

Само дето не знаеше на каква точно йерархия е йерарх чичото Йерарх.

– Този велик мой сътрудник е Властелинът на Науката – осведоми го услужливо приятелят му Господ Бог. – Той е Властелин на Конкретното Знание, на Точното Знание.

– Аха – отзова се умно детето. – А какво означава конкретно? – пошепна бързо, защото нямаше вече никакво време.

– Тъкмо днес ще научиш съвсем конкретно какво означава конкретно – отвърна му малко странно чичо Христос.

Чичото Йерарх застана почтително пред тях, поклони се безмълвно, дълбоко и пак почтително. Отвърна му. Възрастните размениха приветствени думи.

Чичото Йерарх беше прекрасен в оранжевата си дреха. И имаше такива умни очи, вгълбени, проникателни, сякаш

четяха в теб! И същевременно бяха меки очи, преливащи от радост и някакво неземно спокойствие.

– Ползотворна работа – пожела на всички Господ Бог Иисус Христос.

И без да добави нищо повече, пресече равната площадка, пое през пасищата и скоро се изгуби от погледите на притихналите си ученици.

– Балонът ще остане тук – наруши мълчанието Йерархът на Науката и Знанието. – А ние с теб, драги Айри, нека идем при моите приятели, за да ни откарат до другия бряг.

Драгият Айри доверчиво пхна ръка в протегнатата ръка на Властелина.

Чичовците от сала любезно го вдигнаха на ръце и го сложиха да седне на специално полудетско-полумъжко столче в предната част. Чичото Йерарх застана прав до него и ведро заговори:

– Ей сега ще те запозная с програмата. Първо обаче ще закусиш. А, виждам, че си много пригладнял.

Айри бе зяпнал отдолу нагоре и не се усети, че бе преглътнал, когато чу, че ще закуси.

– Какво би искал да закусиш? – попита зад гърба му един от чичовците салджии.

Детето помисли и взе бавно да изрежда любимите си неща за закуска. Чичото салджия най-внимателно го слушаше, запомняше, кимаше от време на време. Гостенчето изреди около десет любими неща за хапване, чичото кимна за последен път, отдалечи се към задния ъгъл на сала, влезе в нещо като дървена кабина и съвсем скоро се появи с огромен поднос, върху който бе подредил около десетте любими на Айри неща за закуска, като отнякъде бе намерил даже и домашен сок от малини в голяма чаша за възрастни!

През цялото време Властелинът не пророни и дума.

Детето се нахвърли върху таблата, като преди това не забрави да благодари най-възпитано, а чичото Йерарх се върна на програмата, за която очевидно не беше забравил.

– Първо ще те заведа на покрива на ето онази къща отсреща да разгледаш всичко отблизо. Сигурен съм, че ще ти бъде безкрайно интересно. После ще поговорим с един

от моите сътрудници. Няма да ти казвам какъв е, защото знам, че ти много обичаш изненадите. Разбира се, приятните изненади. След това ще се върнеш обратно на другия бряг – при балона. Там ти предстои още един разговор с мой близък помощник. Щом приключите, ще те взема и ще те заведа в моята Чудата Тайна зала №5. После знаеш...

– Приказката! – вметна малкият с пълна уста.

– Точно така.

Айри бързо преглътна залъка си.

– И ще си ида сам с ракетата, нали?

– Ти ще се окажеш най-умното и най-смелото дете, с което съм разговарял напоследък – рече усмихнат чичото Йерарх на Знанието.

Умникът-смелчак порумения от гордост.

– Сега яж, защото ще ти трябват много сили, а не се предвижда обяд – рече Властелинът и го остави да се нахрани.

Айри се натъпка до такава наситена насита с изумително вкусната и пребогата закуска, че едва ли щеше и да си помисли за обяда, който пък не се и предвиждаше. Той тъкмо допреглътна последния си залък и салът опря меко до дървения пристан, скован недалеч от къщата, която одеде бе посочил чичото Йерарх. Гостът скочи от почти мъжкия стол, скочи без чужда помощ и на пристана и едва ли не хукна към крайбрежната къща, чийто покрив той много добре бе забелязал още от въздуха. Именно на този оранжев покрив бяха най-нагъчкани и най на макс ония фантастични антени, телескопи и други макс апаратури. И тези хора тук, впрочем – като всички останали сътрудници на чичо Христос, и те явно бяха много умни. Отвън към покрива водеше удобна стълба, която сякаш бе правена не само за възрастни, но и за малки мъже: с перила, с ниски стъпала, широки точно колкото трябва хем да са безопасни, хем пък да не се спъваш или бавиш. Малкият мъж се изкатери сам догоре и чак преди последното стъпало хвърли бърз изразителен поглед зад себе си, колкото само да покаже на един от чичовците салджии, който го следваше буквално по петите, че напразно си е губил времето да го пази да не падне. Чичото салджия очевидно и той беше умен, понеже

веднага схвана какво му говорят очите на детето и високо прихна да се смее.

Айри обаче само чуваше смеха му зад гърба си. Той вече се бе извърнал и безмълвно поглъщаше оборудването на покрива. О, да, беше и красиво, и вълнуващо като в най-свидните сънища. Ала и в най-свидните си сънища човек не би могъл да изсънува цялото това богатство, цялата тази сложност, цялата тази цветност, всички тези светлини, светлинки и мънички светличета, които мигаха и блещукаха отвсякъде, без изобщо да се притесняват, че са се ширнали под отритото небе, изложени и на слънце, и на дъжд.

Детето изгуби представа за времето, обикаляше, гледаше, попишваше внимателно едно-друго, ахкаше, въздишаше и дори често-често преглъщаше, но не от глад, разбира се, а от потрес и най-чиста детска възторжена възхита.

Властелинът на Знанието приближи отзад, без Айри да го усети, натисна абсолютно невидимо копче встрани на голям апарат, нещо приятно забръмча, тихичко заскърца и над тях бавно взе да се вдига нещо като сферичен покрив, като плътен, но лек купол, който след малко покри откритата площадка.

А вътре стана уютно, трепетно тъмно уж, ама всичко си се виждаше чудесно с тия безброй светлини, чиито цветове сега изглеждаха хилядастотин пъти по-красиви, по-ярки и по-наситени.

– Сега спокойно може и да завали – рече ласкаво чичото Йерарх. – Или да пече така, че да си опържим яйца направо на слънцето.

Айри грейна целият само като си представи как чичото Властелин чупи яйца в тиган, сложен направо на тревата, а слънцето отгоре бързо-бързо ги пържи.

– Ама може ли? – попита все пак, за да знае.

– Аз мога – отвърна най-сериозно Властелинът и още по-сериозно продължи: – Бих искал да ти обясня, но ти още е рано да разбереш как работят всички тези уреди и апарати. Обещавам ти, че един ден, когато пораснеш и знанията ти вече ще са достатъчно, пак ще дойдеш тук и аз лично ще те запозная с цялото това толкова интересно за теб оборудване. И със сигурност с още много други неща,

които ще бъдат изобретени.

– Какво значи междувременно, чичо Йерарх? – осведоми се момчето.

– Междувременно в случая означава времето, докато пораснеш.

– Аз почти съм пораснал – осведоми го момчето.

– Така е. Малко остана. А сега погледни нататък!

Айри помисли, че Царят на реката му сочи някой от уредите, но той завъртя някаква ръчка. И се оказа, че куполът си има прозорчета! Зашеметено от страхотната изненада, детето не усети как го вдигат на ръце и как стъпва на някаква специална поставка. Стъпи и замря. Две дълбоки очи срещнаха неговите, очите едва-едва се усмихнаха, сетне клепачите бавно се затвориха и пак се отвориха.

Чичото от съседната къща седеше на удобен шезлонг върху покрива на съседната къща, върху който покрив нямаше нищичко освен чичото, шезлонга му, още един по-малък шезлонг и огромен старинен глобус.

– Върви, той те покани и те чака – проговори отзад в тъмното чичото Йерарх.

Айри понечи да скочи от специалната поставка, за да слезе по стълбите, но Властелинът меко го спря.

– Излез през прозореца, има мостче към отсрещната къща.

Наистина имаше! И как не го беше забелязал Айри, докато толкова пъти бе обикалял по покрива. Но нямаше време да се пита каквото и да е, защото чичото с дълбоките очи вече стискаше ръката му, настаняваше го в по-малкия шезлонг срещу глобуса, примъкваше и своя шезлонг съвсем пък до глобуса и му предлагаше голяма чаша домашен малинов сок.

Глобусът беше старинен, да. Ама колко старинен се оказа чичото!

– Оставяй чашата на земята до себе си – рече той с младежки глас и мина направо на въпроса. – Знаеш ли какво е глобус?

Айри много добре знаеше какво е глобус – дядо му имаше глобус на бюрото си, само че много по-малък и не старинен, а обикновен, сегашен. И вече учеше някои конти-

ненти по тоя глобус, някои държави и даже всички океани беше научил. Айри, не дядо му.

– Много добре – кимна чичото, помълча и бавно започна: – Преди около 500 години тръгнах ето оттук. – И посочи един град на брега на някакво море. – Имах възможност да оборудвам три кораба, но единият не беше много надежден, камо ли за такова дълго плаване, каквото ни предстоеше. Нямах избор обаче...

Детето слушаше най-внимателно увлекателния разказ, но някак не можеха да му излязат от ума тези 500 години, които чичото мореплавател бе споменал. Все пак дядо му на Айри, който беше много стар и дори беше татко на татко му, беше на доста по-малко от 100 години – няма грешка, дядо му сам му бе казал, че още е далечко от 100-годишнината си, а пък изглеждаше доста по-стар от този чичо. А 500 беше много повече от 100! Та това го знаеха и най-малките в детската градина! Айри много го глождеше отвътре да попита и да разбере каква е загадката, но тъй като напоследък извънредно много се вслушваше в съветите на чичо Христос, реши да не прекъсва увлекателния разказ на този 500-годишен чичо, а и разказът все повече го вълнуваше, смайваше, поглъщаше.

В следващия час малкият ни герой научи фантастично интересни неща. Оказа се, че слушаше страхотен пътешественик и страхотен откривател, който бе изпътешествал цялото земно кълбо, бе открил най-различни земи, морета и даже острови – и съвсем точно ги показва на гостенчето си върху глобуса, тоест върху същото това земно кълбо, което бе обиколил надлъж и шир. И разказваше толкова интересно, толкова страховито на моменти и толкова смешно само след минута, че прехласнатият Айри мигом се пренасяше заедно с него там, където бушуваха бурите, където се повреждаха корабите му, където полуголи туземци ги очакваха на брега – ту дружелюбни, ту враждебни и воинствени, там – сред великите многолетни приключения по време на великото пътешествие, там – преди около 500 години... И всичко това Айри го виждаше хем бързо, хем най-подробно, хем и го преживяваше по някакъв причудлив магически начин, сякаш е бил там, сякаш действително беше там, на

флагманския кораб!

А накрая чичото пътешественик каза нещо, което покърти и без това зашеметения му слушател: каза, че понякога е виждал предварително местата, които ще открие.

– Пропускаш Бог през себе си, малчо – каза дословно чичото, – и провиждаш. Като някакъв вид награда, малчо. – Така му казваше този чичо, малчо. – Като някакъв вид особена благодат. Дето си успял да пропуснеш Господ през себе си. Той е Светлина, малчо. Светлината осветява неизвестното, скритото става явно. И провиждаш!

Айри отвори уста и дълго не я затвори. Сетне – единствен чичо Христос знаеше защо го направи – произнесе следното:

– Преди осем дни и аз управлявах платноход.

– Научих – усмихна се внезапно чичото и лицето му се подмлади с още около 100-200 години. – Затова и ми се прииска да ти разкажа аз какво съм преживял сред океаните, моретата и новите земи.

Да, явно вече бе дошло времето. Нямаше сила, която би могла да сдържи Айри да не попита. И той твърде възпитано и любезно на макс попита:

– Чичо, а ти на колко години си?

Старият морски вълк, който фактически беше и стар сухоземен вълк, сякаш никак не се изненада от прямия въпрос и веднага отговори:

– На 47.

Последва нова серия от извънредно логични въпроси.

– Чичо, 500 нали е повече от 47?

– Повече е – съгласи се съвсем нестарият морско-земен вълк.

– Чичо, нали 500 е много по-отдавна от 47?

– Несъмнено.

– Чичо, ти нали си се родил преди 47 години?

– И няколко месеца – уточни добрият мил чичо.

– Ами как тогава си обикалял по този глобус преди 500 години?

47-годишният приветлив чичо, който бе странствал по старинния глобус преди около 500 години, отговори извънредно коректно и точно на Айри и детето чудесно го разбра. Е, вярно, след още няколко уточняващи въпроса.

– Защото и тогава бях жив – рече малко загадъчно чичото.

След няколкото уточняващи въпроса обаче малката загадка бързо отпадна.

– После умря, нали? – уточни закономерно малкият.

– Разбира се – кимна някак радостно чичото, сякаш му се бе случило нещо крайно приятно и направо божествено.

– И пак се роди?

– Точно така. Иначе сега щях да бъда на почти 500 години.

– Разбрах – приключи с разследването Айри и си доизпи домашния сок от малини.

То пък и какво толкова сложно имаше за разбиране!

Действително, всичко беше просто и ясно. Толкова просто и ясно, че Айри не се сети да се информира как се е чувствал чичото като умрял.

Чичото полека се надигна от шезлонга си.

– Сбогом, малчо – рече неочаквано без никакви предисловия. И заговори равно и някак съвсем по мъжки, понеже цялото му слово изразяваше очевидното му доверие към

малчото. – Слез оттук по тая стълба долу. Да, сам, ти вече можеш, стига да внимаваш. А ти ще внимаваш. Салът те чака, за да те отведе пак отсреща. Ще се запознаеш с един мой приятел, много интересен човек. Не ме питай, усещам какво те терзае. Двата бряга... Много сложно е да ти обясня защо сме разположени на двата бряга на тази вълшебна река. Ех, да беше малко по-големичък, ама не си... Ето как ще ти го кажа: на този бряг, дето сме ние сега, се получават прозренията, тук Господ ни праща прозренията, провижданията, ясновижданията на бъдещето, изобщо тук мислим смело и дръзновено, тук се изостря чувствителността ни към Божиите послания, тук духовната ни и умствената ни преданост към Бога се проявява като велика бяла светлина, която ни озарява далече и далече напред пътищата на човечеството. И запомни: всички ние минаваме през този бряг, и то неведнъж. Всички от двата бряга са били тук един път, втори път, и пак, и пак. Всички, които ще видиш отсреща, са били отсам и пак ще дойдат, когато се налага. Така. На другия бряг хората творят, създават, откриват. Там претворяват всичко, до което са достигнали чрез ума си, в конкретна наука, в конкретни открития, в конкретно творчество от всякакъв вид. Точно така, малчо, моят приятел отсреща ще ти обясни и какво означава едно нещо да е конкретно. А сега дай пет и върви!

Айри – съвсем оправдано – не повярва на ушите си. Но нямаше как да не повярва на очите си, понеже чичото, който се бе раждал поне два пъти, бе протегнал дясната си ръка с отвесно разположена длан, готова да получи дружлюбното пет. И широко се усмихваше, докато чакаше гостенчето си да дойде на себе си.

То дойде, даде звучно изпляскало мъжко пет и заслиза по почти отвесната стълба, като извънредно много внимаваше.

На сала го очакваха с нова закуска. Айри уж не бе гладен, но с удоволствие похапна любимите си ябълки, любимите си ягоди и любимите си къпини. Ама и къпините какви бяха – почти като ягодите! Не на вкус, вкусът им си беше къпинов – на големина бяха едва ли не колкото ягодите!

Приятелят на чичото хем мореплавател, хем пък и про-

виждаш в бъдещето го посрещна на брега. Той беше мъж, но фактически си беше батко, толкова млад изглеждаше. Къщата му се оказа една огромна стая, в която и работеше, и спеше. Баткото се представи като учен математик, тоест можеше да смята с всякакви числа чак до хилядастотин и даже един милион, но конкретно се занимаваше с компютри, което зарадва госта му до немай-къде. Този батко, за разлика от чичото отсреща, нищо не разказваше, а просто показваше, което в никакъв случай не беше по-малко интересно. Айри даже си помисли дали не е направо напротив – тук да е по-интересно, но го досрамя от тази явно несправедлива мисъл и заради увлекателните приключения, и заради прощалните думи на чичото мореплавател. През смях – такъв ведър, заразителен, искрен смях! – баткото съобщи на Айри, че мнозина го смятат и го наричат гений, но той не бил геният, за какъвто го приемат, а само един редови откривател, редови, но с много късмет, понеже бил благословен няколко пъти да посети другия бряг, където видял на живо какво точно иска и какво конкретно трябва да прави. И той го правел. Тук, отсам. Ето този абсолютно нов, различно нов, съвършено нов тип компютри например. Ето този конкретен компютър например, ето тази му част, разположи баткото Айри на висок стол, та да вижда от упор частите на страхотния принципно нов компютър, ще служи на хората по такъв изумителен начин, че компютърът ще работи сто пъти повече и по-добре, като при това ще бъде сто пъти по-малък и по-удобен. В интерес на истината, баткото не употреби числото сто, но детето така възприемаше видяното и чутото, за да му е по-кръгло и по-лесно. Така или иначе, някак внезапно и неусетно, сиреч по същия начин като при чичото пътешественик отсреща, Айри вълшебно се пренесе в света на баткото гений, заживя там заедно с него, сам работеше вече на този стократно по-страхотен компютър, на този макс компютър, Айривия персонален, така да се каже, компютър, знаеше вече всичко за него, опияняваше се от фантастичните му възможности и същевременно от гениалната му простота. И всичко това се случваше на детето хем бързо, хем подробно, хем и го преживяваше най-най-натурално, сякаш вече и отдавна-

отдавна беше там, в бъдещето, в стократно по-светлото компютърно бъдеще.

Още цял час прекара Айри в бъдещето, което гениалният му домакин сътворяваше с Божията помощ.

Да, и отново вече бе дошло времето явно. Нямаше сила, която би могла да съдържи детето да не попита. И то твърде възпитано и любезно на макс попита баткото, който фактически все пак си беше чичо:

– Чичо, а какво означава конкретно?

Чичото никак не се затрудни да му отвърне:

– Сега ще ти обясня. Едно е да си представяш някакви компютри, да имаш разни идеи за компютри, да си мечтаеш за нов вид компютри. Съвършено друго е, съвършено различно е да сътвориш даден компютър, конкретен компютър, ето този компютър пред теб, да речем. Ето какво означава едно нещо да е конкретно. Този компютър е плод и на моята способност да виждам напред, и на моя конкретен ум. А конкретният ум на всички хора е главната сфера на дейност на целия живот около нас.

– Разбрах – съобщи кратко Айри.

То пък и какво толкова сложно имаше за разбиране и на този бряг!

Действително, всичко пак беше просто и ясно. Толкова просто и ясно, че Айри пак не се сети да се информира как по-точно конкретният ум превръща разните идеи и мечти в конкретен компютър.

Впрочем, вече нямаше и време да се информира: на вратата се почука и един от чичовците салджии помоли да го извинят, но настоятелно помоли Айри да тръгне веднага с него, понеже Властелинът го чака в къщата си.

Нямаше нужда да моли за извинение чичото салджия – баткото гений и Айри тъкмо бяха привършили.

– Ще ми дадеш ли пет? – предложи неочаквано момчето и се приготви.

Баткото отпърво не съобрази, но нали си беше гений – бързо схвана, засмя се и даде такова на макс пет, че цялата стая заедно с компютрите буквално звънна от пляска на дланите им.

Звънтеше и смехът на чичото салджия. И там на прага

на къщата, и докато го водеше към сала.

Правилно предположи Айри: къщата на чичото Властелин се оказа точно онази, одевешната, с многото антени и апаратури на покрива, дето можеше и да се покрива със специалния купол, ако вали. Сега куполът пак беше прибран, където си се прибираше, а слънцето щедро лееше светлината си върху площадката горе.

Чичото Йерарх махна на госта си, когато приближиха. Чичото салджия здраво стисна детската ръка, сбогуваха се, защото този чичо отиваше да почива, а друг чичо щеше да го смени на сала. След минута Айри отново бе изкачил стръмната стълба и сядаше послушно до домакина си.

– Хареса ти, нали? – разпери ръце възрастният.

Очевидно знаеше отговора.

– Уха! – потвърди кратко малкият.

Чичото Йерарх седеше на сянка под огромна сферична антена, а за детето бе подготвил специален мек фотьойл, където сега Айри блаженстваше. Естествено, също на сянка.

– Преди да те заведа в моята Чудата Тайна зала №5, бих искал да ти обясня какво означава вълшебната дума интуиция. Изобщо не се притеснявай, ако не разбираш всичко, макар че аз ще се постарая да ти го обясня възможно най-простичко. Колкото и малко да разбереш, то ще ти е достатъчно, за да възприемеш по най-благодатния и най-пълноценния за теб начин онова, което ще видиш в Чудатата ми Тайна зала. Слушаш ли?

– Да, чичо Йерарх – отзова се Айри.

– Добре, няма да е никак дълго. И така, сине, всички мои бивши, настоящи и бъдещи сътрудници в йерархията ми притежаваха, притежават и ще притежават в една или друга степен интуиция. Интуиция означава да си благословен с божествена висша дарба – дарбата да проникваш в дълбочината на нещата, в причините им и в последствията им. Тази дарба притежават всички велики учени на земята. Но интуицията не е само това. Тя предполага човек да може не само да види, но и сякаш да се слее с всички онези неща, които се опитва да познае и разбере. Интуитивният човек има рядката способност да включва в своята ум-

ствена работа не само съзнанието си, но и лежащото под повърхността на съзнанието му. Много често такива хора работят с главата си за благо на братята си, без самите те да знаят, че го правят. Те проникват под повърхността на видимото и проучват, откриват, разбират невидимото и тайнственото. И го вършат, без да използват мисленето си, всичко става уж от само себе си. Но не е така, малък Айри. Нищо на този свят не става от само себе си. Всеки от тези хора без никакви изключения е придобил необходимите знания и е надарен с много висши способности, за да може да работи с интуицията си. Накратко, човекът е такъв, човекът е толкова много и високо развит, че да е възможно твоят приятел Господ Бог да работи чрез него и в него. И Бог работи, всекидневно и ежесекундно работи.

Умът на Айри също работеше. Изчисляваше колко е разбрал за интуицията и дали разбраното наистина ще му стигне, за да разбере нещичко и в Чудатата Тайна зала.

– Съмняваш се в думите ми ли? – попита след паузата Властелинът.

Малкият – чисто интуитивно – разбра, че въпросът не се отнася за беседата за интуицията, а за очакванията му за Чудатата Тайна зала.

– Не – опита се да прозвучи твърдо Айри, но не успя кой знае колко.

– Хайде, ела да провериш – надигна се усмихнат чичото Йерарх.

Детето скочи, а Властелинът го поведе към една тайна врата, която малкият не бе забелязал. Зад вратата се оказа, че има невероятно странен оранжев асансьор, да – асансьор, който за миг ги свали на първия етаж, приземния, където бе разположена и Чудатата Тайна зала №5.

Както обикновено напоследък Айри излезе безмълвен от поредната Чудата Тайна зала. Качиха се с странния оранжев асансьор обратно на покрива под уголемилата се сянка на антената, където някой мил сътрудник на Властелина бе поставил и масичка със хладни сокове. Детето първо пи до насита, след което спонтанно вдигна очи и тихо довери на чичото Йерарх:

– Точно така беше. Ако не бях чул ония неща за интуи-

цията, нямаше да разбере и половината от нещата в Чудатата Тайна зала, които разбрах.

– А сега разбра и двете половини, нали?

– Аха.

– Така си и знаех.

Властелинът продължи да се усмихва ласкаво, но си личеше, че обмисля как да почне приказката си.

– Ти си забелязал, сигурен съм, че някои от приказките, които са ти разказвали моите приятели Владетелите, не винаги бяха точно като детските приказки, а малко по-различни.

– Да, ама пак бяха много интересни – отвърна колкото възпитано, толкова и откровено Айри.

– Точно такава ще бъде и моята кратка приказка – по-различна и интересна за теб, надявам се.

И чичото Йерарх започна без никакво предисловие.

Имало едно време голямо племе, нашето, човешкото племе, което населявало цялата земя и даже островите сред океаните и моретата. Племето първоначално било много диво, невежо, едва-едва успявало да се справя и с най-простите предизвикателства на земния живот, с най-елементарните пречки и трудности по пътя си. Ала пречките и трудностите го заставили да започне да мисли много по-дълбоко и по-нашироко. Лека-полека сред племето взели да се раждат хора, които започнали да виждат истината за видимите неща, които благодарение на тях ставали понятни за ближните им. Те започнали да знаят – тези малцина, тези избрани. Познанието им за земните явления вървяло заедно с все по-задълбоченото им познание за Бога. И това все по-висше Знание за Бога намирало все по-висшия си израз в мисленето на тези хора. Те започнали да виждат истината и зад видимите неща, да виждат и разбират скритото и тайното, което благодарение на тях ставало явно за събратята им. Скоро те получили и дара на интуицията. Натрупаното Знание за Бога им позволило, макар и едва-едва, да надникват – включително и чрез интуицията си вече – навътре в Божия промисъл и в Божия план. Част от човеците на този свят, наистина съвсем малка част, та тези малцина човеци постепенно се докосвали, дори прониква-

ли, макар и едва-едва, в голямата Цел на Бога, в плановите му за хората. Точно по това време най-умните и най-надарените измежду това племе започнали да схващат, че зад цялото тайнство на живота съществува нещо голямо и велико, което трябва да бъде разкрито. Нещо, което твори всичко ценно, всичко добро, всичко светло, всичко, заради което си заслужава да се живее на този Божий свят. И това нещо трябвало да бъде разкрито, да стане открито, да стане достъпно за всички.

Това велико тайнство била любовта, Божията любов. Любовта, която движи всичко и е цел на всичко.

Тогава именно най-благословените водачи на дивото племе преоткрили пътя, по който вече вървели, почувствали цялата отговорност за ближните, която лежи на плещите им, осъзнали дълбоко, че всичко в Божия свят се движи според определени закони и с определена цел и че хората от племето не правят никакво изключение от тези закони и тази цел.

И се въздигал значително духът на тези избрани и благословени люде, пораствали душите им, богатеели с любов и труд на ползу роду.

Започнали те по-бързо и по-всеобхватно да четат дебелата книга с плановите на Бога. И да изпълняват всичко, което успявали да разчетат в нея. Представи си, сине мой, една дебела книга, ама толкова дебела, че ако я поставиш легнала на земята, да се издигне колкото някаква висока кула. Безчет страници притежава тази книга – от тънки потънки страници. И на всяка от тях пише нещо важно за хората, което те рано или късно ще разчетат и ще изпълнят. Ала началото вече било дадено. Потъвали в размисъл умните хора или благодатно се отключвали интуитивните им способности и те постепенно започнали да откриват и избретяват онова, което им било необходимо за по-пълноценен живот в името на Всеблагия Господ. Преди много хиляди години на едно място на земята се появило колелото и това променило цялата по-нататъшна история на света. На друго място други хора, пак преди много и много години, се сетили, че могат да произведат тухли. Представи си живота без тухли. После хората изобретили календара, за

да могат да се ориентират как, на какви периоди тече времето. Скоро се появил и слънчевият часовник. После хартията, без която би било трудно да си въобразим как биха живели хората. А след още 1400 години на съвсем друго място била изобретена печатарската машина, след което целият свят лека-полека бил зает от книгите, верните приятели на човешката мъдрост и човешката памет.

А Божиите избраници, учените, всички ония, които надниквали в дебелината на книгата с Божиите планове за нас, всички астрономи, математици, химици, физици, всички велики изобретатели, великите пътешественици, великите философи, великите носители на нови идеи, продължавали своя безкористен труд, превръщали се все повече в просветлени сътрудници на вечността, на вечната любов, на Бог.

И ставали все повече и повече научните постижения, множали се и те, нараствали като лавина.

Изобретен бил термометърът, за да знаем всичко за температурата на Земята. Изобретен било пианото, на което ти, сине мой, с такава радост се опитваш да свириш в твоята детска градина. Там, в огромната книга на Господ, пишело и за парната машина, а бързо след нейното изобретяване хората вече пътували и на параходи, и с влакове, теглени от парни локомотиви. Е, оставили си и удоволствието да плават и с платноходи, но параходите вече кръстосвали морската шир хем по-бързо, хем по безопасно.

После била изобретена фотографията, след половин век – телефонът, още на следващата година – автомобилният двигател, след още два пъти години – радиото, а само след още няколко години – пуходжанджата, нали така?

– Пуходжанджата! – викна импулсивно очарованият Айри, като чу отдавна забравената дума, с която наричаше прахосмукачката, когато беше малък, а не голям.

– Нали така наричаше прахосмукачката? – смееше се чичото Йерарх.

– Пуходжанджата, пуходжанджата! – повтаряше в захлас детето.

Ала Властелинът бързо стана сериозен и продължи.

След прахосмукачката дошъл редът на телевизията, на ракетите с течено гориво, на компютрите... Знаеш ли, дете,

колко пропуснах? Пропуснах хиляди и хиляди страници от дебелината на книгата с Божиите планове за нас, хиляди и хиляди прочетени през хилядолетията и вековете страници, прочетени страници, донесли на хората добруване и нови хоризонти. Новите хоризонти на Знанието. А всеки блажен, допринесъл със своя беззаветен труд за добруването на събратята си, беше и е част от моята огромна йерархия. И всеки от тях вече е пристъпил в храма на Господ! Така беше, така е и така ще е вовеки.

Още беше ден, но вечерта пристигаше с бързи меки стъпки.

– Чичо Йерарх – наруши благословената тишина Айри, – твоята огромна йерархия нали е част от йерархията на чичото Владетел на Висшия Ум.

– Съвършено правилно си запомнил, детето ми – кимна Владетелят на Конкретното Знание.

– Значи неговата йерархия е огромна на макс!

– Точно така и ти беше казано.

– Помня, но не мога да си я представя.

– Че за какво ти е да си я представяш?

Малкият помълча.

– Никак не ми се иска да се разделяме, но се налага да отпътуваш, преди да мръкне – рече полека Владетелят, изправи се.

– Чичо Йерарх – стана дисциплинирано и Айри, след което зададе един на пръв поглед странен въпрос, но само на пръв и единствен поглед, – жив ли е чичото, който е измислил прахосмукачката?

Чичото Йерарх отговори така:

– Тук е.

– Къде? – оживи се детето.

– Долу при балона. Ще те изпрати.

– Наистина ли?

– Наистина, и то на макс – засмя се Властелинът. – Той е измислил първата прахосмукачка. Беше голяма колкото колата на татко ти.

– Наистина ли?

Чичото Йерарх прецени, че е излишно да се повтаря. Той винаги говореше само истини на макс, а сега добави

още една:

– Там при балона те чака още една изненада.

– Аз обичам изненадите – простодушно напомни очарованото дете.

– Че кой от нас Йерарсите би могъл да забрави, че ти обичаш изненадите – прегърна го добрият чичо Йерарх и го поведе към оранжевия асансьор.

Пак прекосиха реката със сала, този път заедно с чичото Йерарх, а любителят на приятните изненади не млъкваше да пита и разпитва.

Чичо Хюбърт Сесил Буут стоеше прав до балона и радостно се усмихваше, докато стискаше момчешката ръка. Айри вече му знаеше и името, и поне половината от живота му, свързан с прахосмукачката. Чичо Хюбърт Сесил Буут беше точно на 30 години, докато се здрависваше с героя ни, и първото, което му съобщи, беше, че и сега се чувствал точно така удовлетворен и щастлив, както преди повече от сто години. И подхвърли весело:

– Чувствам се досущ така, сякаш току-що съм изобретил пуходжанджата.

Господи, какъв смях падна! И петимата се смееха от сърце на находчивата шега на чичо Буут.

Защо петимата ли? Ами защото не беше само чичо Хюбърт Сесил Буут, който очакваше Айри край балона. Там бяха и още двама чичовци, братя, които, ама чак след като се насмяха, любезно се представиха като Жозеф-Мишел и Жак-Етиен Монголфие, изобретатели на въздушния балон.

И тук на Айри едва не му се подкосиха краката от точно тази приятна изненада.

Ох, как изглеждаха чичовците Монголфие. Хем си личеше, че са стари горе-долу колкото татко, ама имаха едни такива смешни коси, навити на ролки, едни такива смешни дрехи, а очите им умни, умни и щастливи, като че ей сега, преди минута, са изобретили въздушния балон. Е, първия въздушен балон, както специално подчертаха те.

За толкова много неща имаше да ги пита Айри! Ала вечерта бързо падаше, носейки нова и още по-приятна изненада: чичовците щяха да пътуват с него, за да се насладят на полета с такъв съвременен балон, почти ракета. За жа-

лост щяха да слязат на някакво специално място, където си имали специална тяхна работа.

Айри вече си знаеше своята работа. Поклони се на чичото Йерарх, пак се ръкува с чичо Хюбърт Сесил Буут, помахаша приятелски на чичовците салджии и чевръсто се качи в балона. След минути – малко преди да мръкне, братята Монголфие го бяха издигнали високо над земята, а сияещите им усмивки не слизаха от лицата им, докато боравеха с уредите. След което оставиха управлението изцяло в ръцете на любознателния си спътник.

Беше дълбока нощ, когато детето – сам-самичко – приземи ловко балона на същото място в градинката. Оказа се, че няма нищо по-лесно от управлението на балон, та ако ще и да е балон-ракета, ако учителите ти са подходящи. А Айри случи на най-подходящите учители – чичо Христос и чичовците Жозеф-Мишел и Жак-Етиен Монголфие.

Господ Бог Иисус Христос вече се бе настанил в стаята му.

– Ти си герой – произнесе обичайните си слова Спасителят и без повече думи се зае да помага на героя да си облече пижамата.

– Чичо Христос – продума Айри, – беше страотно!

– Ти го заслужи – подпхна хубаво горнището Учителят на хората.

– Обичам те, чичо Христос – прегърна с всички сили Господа си детето.

– И аз те обичам, сине мой – задържа го в обятията си Иисус. – Знам, че едва държиш очите си отворени от умора, но ме чуй. Ти вече натрупа огромно знание, и то само за тридесет и две денонощия. Скоро те очаква ново приключение, което ще те научи как да обичаш и Божието мироздание, и ближните си. И Божия храм, и човешката обител. Ще те научи и как да им бъдеш предан. А когато обичаш Бог и хората, когато предаността ти към тях блика от най-чистите извори на сърцето ти, ти обичаш и себе си и си предан и на себе си. Законът е такъв сине мой. Ала малцина още го разбират. Ти ще си измежду тези малцина, дете. А сега спи, спи, спи...

Айри вече спеше.

Айри пак спеше дълбоко, както си и спеше обикновено, но тази нощ се събуди много бързо. Премига само няколко пъти, преди да фокусира умните си очи върху Господ Бог Иисус Христос. Излишно е дори да се споменава, че изобщо не бе изненадан. За сметка на това пък беше извънредно горд.

– Чичо Христос, аз се сетих... – започна да се хвали, но като се чу да казва, че се е сетил, се сети колко е важно да си възпитан.

Да, съвсем се беше разсънил, и то рязко.

– Добър вечер, чичо Христос – поздрави и седна в леглото си.

– Добър вечер, сине мой – погали го Господ по рошавата глава.

– Чичо Христос, аз се сетих да гледам календара в кухнята! – продължи гордо Айри прекъснатата си хвалба. По-скоро – самохвалство.

– Никак не се учудвам, като знам какъв си умник – окуражи го Иисус.

– И този път си ги отбелязвах осемте дни. Броих си ги от календара! Този път те чаках!

– Браво! – кимна възхитен великият му приятел.

– Ама минаха много по-бавно. Предишните осем дни не ги усетих почти! И предишните на предишните също...

– Нали? Винаги е така, когато се броят дните от календара.

– А аз си мислех, че ще минат по-бързо.

– Има и друга една важна причина, че времето ти се стори по-бавно – рече шеговито Господ. – Ти чакаше с нетърпение и рождения си ден, нали?

– Аха – потвърди детето.

– Това е и причината често-често да поглеждаш календара. А поглеждаш ли често-често към календара, съвсем нормално е, стига да си умен, да се сетиш да следиш и дните до моето следващо появяване. Ти си умник, следователно всичко е нормално. О, да, петгодишен умник.

– Петгодишен и на още четири дни.

– Съвършено вярно. Впрочем, за рождения ти ден... За тук у вас няма какво да говорим, ама и в детската градина се получи много весело тържество. И такива хубави подаръци – и тук, и там. Беше ми извънредно приятно да те наблюдавам колко си щастлив.

– Ти гледаше ли? – почти извика Айри.

– Тихо! – сгълча го приятелят му. – Че как иначе! Бих ли могъл да не те гледам, щом с теб сме едно.

– Това го забравих – едва-едва се поомърлуши детето: хич не му беше приятно, че е забравило.

– Всекиму се случва да забрави едно или друго. Ти обаче се стреми никога да не забравяш, че ние с теб сме едно. Нямо нищо по-важно в живота ти от тази наша обща истина.

– Чичо Христос, а дали и ти... – започна Айри съвсем спонтанно, но спря наскред дума.

– Досрамя ли те? – осведоми се с широка усмивка чичо Христос.

– Много.

– Никак не е срамно да се поинтересуваш дали най-близкият ти приятел ти носи подарък за рождения ден – рече Спасителят, момчето насреща му видимо се отпусна, а той весело смени темата в неочаквана посока: – Помниш ли филма с многото серии за ония интересни старовремски влакчета с парни локомотиви?

Айри се напрегна, напрегна, но съвсем смътно си спомняше влакчетата. Пак посърна, при това доста. На макс му се искаше да си ги спомни по-ясно, но не успяваше.

– Много обичаше да ги гледаш с дядо си – помагаше му чичо Христос, ала напразно.

– Бебе ли бях тогава? – попита големият малък мъж на пет години и четири дни.

– Чак пък бебе. Беше на цели две-три години.

– Значи бебе! – оживи се Айри: очевидно бе сглупил, като посърна, очевидно не биваше да посърва, камо ли пък доста.

И тогава чичо Христос – любимият, прекрасният приятел и Учител, любимият и толкова добрият Господ и Бог на децата – каза нещо, което прекрати и даже изпари всякакво посърване. Господи, какво ти тук посърване!

– Сега ще си припомниш старовремските влачета – каза най-, най-, най-вълшебният, най-дивният и най-всеблагият чичо Христос, усмихвайки се по неговия си най-вълшебен, най-дивен и най-всеблаг маниер. – След малко ще се качим на едно такова влаче с два вагона. Това ще е и моят подарък за петия ти рожден ден.

Айри само слушаше с ококорени на макс очи, но не слизаше от леглото си.

– Двата стари дървени вагона ще са празни. Без тях обаче няма как да се получи влак. Нали?

Детето продължаваше само да слуша с ококорени на макс очи, без да слиза от леглото.

– Колкото до парния локомотив, възнамерявам лично ти да го караш, а аз ще ти бъда огняр.

Момчето продължаваше само да слуша с ококорени на макс очи и все така не слизаше от леглото.

– Аз само ще сипвам въглицата в пещта на локомотива, а ти ще си машинистът. Между другото, влакът вече ни очаква.

Да-а-а-а. Да. Който не вярва в чудеса, просто трябваше да е там, за да наблюдава какво се случи.

Точно за пет секунди или най-много за двадесет и пет пак секунди Айри бе напълно готов. Това означава, че бе спрял да се кокори, че бе скочил от креватчето си като розовата пантера Пинко, че за първи път от месец и пет дни насам – действително за първи път! – се бе облякъл сам-самичък без лично Божията помощ. Която, да вметна, изобщо не му бе необходима, понеже от много и много време той си се обличаше сам без ничия помощ. Ала кое дете, да вметна и това, би отказало Божията помощ, дори и да не му е нужна за такава фасулска работа като обличането?

Господ Бог Иисус Христос наблюдаваше какво се случва, ала той не само вярва в чудеса, но и ги сътворява, така че лицето му изразяваше съвършена ведрост, безметежен мир и абсолютно блаженство.

Малко по-късно бъдещият машинист донахлузваше обувките и грабваше якенцето си. След минута и пет секунди вече бе хукнал по стълбището, а на великия си Учител предостави да притвори тихо външната врата.

Ако някой от любезните малки или големи читатели си е помислил, че двамата приятели са се запътили към гарата я пеша, я с някой причудлив автомобил, този някой се заблуждава до немай-къде. Причудливи неща – дал Господ, и то толкова дал, и то още пред жилищният блок долу, че Айри буквално се потресе. Потресе се и взе да се тресе и да трепери от обяснима възбуда. За никаква гара обаче не можеше да става и дума. Понеже ето каква бе картинката през дома на Божия свиден приятел.

Влакът наистина вече ги очакваше, само дето Господ Бог бе пропуснал да отбележи, че ги чака долу пред входа. По улицата се бе опънала проблясваща под уличните лампи права железопътна линия, именно, именно – най-истински най-железни релси с траверсите му, с болтовете и гайките му, с насипа от бели камъни, с всичко. И семафор, зелен семафор дори стърчеше по-нататък пред съседните блокове. Още отсега е редно пътем само да се спомене, че щом влакът отпътува по Божието си предназначение, релсите изчезнаха яко дим, с тях и траверсите, и болтовете до един, и даже семафорът, а улицата заприлича на обичайната улица, тоест на себе си.

Ама това беше после.

Сега локомотивът нетърпеливо пухтеше, изпускайки валма бяла пара, и Айри се досети, че предвидливият чичо Христос го е запалил, както се палят колите, че го е изключил от скорост и го оставил да работи, за да му е топъл двигателят и да не губят време. Отново и за кой ли път се преизпълни с онова нямо и горещо обожание към своя Учител, но нямаше дори и пет секунди да се наслади на нямото си обожание, защото още на третата секунда, след като го споходи обожанието, локомотивът отсреща му се усмихна дружелюбно и даже малко закачливо, усмихна му се толкова приятелски, толкова познато, толкова като, като... Толкова като Томас, ами да – точно като Томас, разбира се, че като Томас, понеже локомотивът отпред си беше тъкмо Томас.

Айри за миг си припомни филмчето. Вгледа се. Влакът се освети целият в ярка светлина, сякаш невидим великан бе пуснал грамаданското си фенерче право по линията. Де-

тето извика от радост. Точно така, Томас беше син, дори отстрани бе изрисувана голяма цифра 1. Точно като на оня Томас! Че и как иначе, като тоя Томас беше оня Томас от филмчето и никакъв друг Томас! И дървените две вагончета отзад си бяха същите като на тоя-оня Томас!

Не са много децата, струва ми се, които биха се удържали да не изразят спонтанно радостта си и обожанието си, в случая нямо. Е, поне нашето дете не се сдържа и безмълвно се метна в протегнатите ръце на Обожавания, оттам се притисна в гърдите му и стискаше ли, стискаше с потреперващите все още ръчици.

То пък и за какво ли са необходими думи...

Вратата на локомотива бе отворена. Качиха се. Първи Айри, почти литнал нагоре в ръцете на Господ, след него и Господ.

– Гледай сега! – произнесе кратко и даже малко тържествено Бог.

Сложи си специални ръкавици, отвори вратичката на пещта, откъдето лъхна огнена магия, грабна една специална широка лопата, гребна специални въглища специално за парните локомотиви и ги хвърли вътре в пламтящата паст. После пак загреба с лопатата, сетне пак и пак. Затвори хубаво вратичката на пещта, избърса лицето си от потта и въглищния прах, хвана един лост.

– Гледай сега! – повтори.

Натисна лоста и влакът потегли. Действително тръгнаха! Отпърво едва-едва, пуфкайки и пафкайки облаци пара, които така се стелеха по улицата, че дъхът на Айри би спрял, ако видеше тази омагьосваща гледка, ама той нямаше как да я види, понеже гледаше Учителя си, който търпеливо го учеше да кара влак.

Не бяха излезли от града, когато детето вече знаеше и как да управлява локомотива Томас с фантастичните му ръчки и бутони, и как да надува даже свирката, без обаче да я надува.

Извън града чичо Христос му разреши вече да кара влака сам. Отдалечиха се още, чичо Христос весело кимна на десетата му молба да надуе свирката наистина, а не само научим.

Ох, как пишеше свирката! Ох, как пуфтеше Томас!

И изобщо не бе трудно сам да го управляваш! Че да не би да бе по-лесно да летиш сам или сам да караш кола, да плаваш сам с платноход или да се справяш сам с цяла ракета, макар и балон!

Ако човек се замислеше, тук дори бе малко по-простичко, ако не по-лесно. Заради релсите. Релсите някак те вкарваха в пътя и вероятно би било извънредно сложно, ако не и невъзможно, да завиеш рязко нанякъде само защото така ти е хрумнало и ти харесва. На Айри обаче изобщо не му хрумна, че би могъл да съжалява, задето няма как да завива, накъдето му хрумне. И слава Богу! Така цялото му внимание бе съсредоточено върху управлението на влака, върху ловките движения на огняря му, зяпането през отворения прозорец как бързо-бързо съмва денят, върху красотите на раждащия се ден, върху омайващия звук на свирката, накратко – върху неземното удоволствие да си машинист, а помощник да ти е не друг, а самият чичо Христос.

Милото пролетно слънчице вече напичаше, когато отпред в далечината първо се изгърби един висок и голям зелен хълм, който със съвсем леко насилване спокойно би могъл да нарече сам себе си малка планина, а после се показа и тунелът в нозете на хълма. Дупката му зейна черна-черна и още мъничка, ама само как бързо приближаваше. Стъпил на специалното столче, което Господ му бе поставил, някак вече професионално облакътген на прозореца, Айри наблюдаваше дупката как се превръща в отвор, в пещера, чичо Христос се бе пресегнал зад гърба му към свирката, тя изпищя пронизително, влакът потъна в мрака, който се оказа, че не е никакъв мрак, понеже фарът на локомотива направо го разцепваше, направо го сплескваше о стените на тунела и линията се виждаше идеално.

– Макс! – само промълви Айри.

И то при положение че още преди да влязат в тунела, чичо Христос му бе забранил не само да се надвесва, ни и да си подава главата навън, докато не излязат на светло. Колко ли благоговейно би се смаял и изумил малкият ни герой, ако би могъл да застане отпред на локомотива и да наблюдава всичко от упор!

Е, и откъм мястото на машиниста никак не беше зле. Особено пък върху столчето. Особено пък както имаше време да зяпаш, да зяпаш и да се наслаждаваш.

Дълъг тунел беше този. Дълъг та дълъг! Все едно минаваха под цяла огромна планина, а не под хълм, който се напъваше да прилича на малка планина.

Дълъг тунел, ама свърши. Отпред просветна, локомотивът лакомо излапа релсите, излязоха на светло. И какво се оказа? Оказа се, че не все едно, а действително са прекосили цяла огромна планина, само че не отгоре по пътеките и превалите ѝ, а отдолу, напъряко, по най-краткия и бърз път. И сега пред тях блестеше ослепително слънчева и неземно прекрасна пролетна долина, отвсякъде закътана от високи, величествени, тук-там все още снежни върхове. Истинска планинска долина – зелена, красива, разкошна.

– Дори и отгоре е закътана – гръмко проговори Иисус, – над тази долина не минават самолети, ще видиш.

– А балони? – надвика пуфтенето на машината и Айри.

– Не, не, и балони не прелитат, даже и ракети – смееше се от сърце чичо Христос и за огромно удоволствие на машиниста отново дръпна ръчката на весело пищящата свирка. – Я погледни пак навън – посочи Господ зад гърба на спътника си.

Господи, откъде се взеха всички тези деца! Долината бе пълна с деца! Сякаш внезапно бяха поникнали от земята като прелестни пролетни цветя! Докъдето поглед стигаше – само деца! Айри изтича до другия прозорец на локомотива, извърна се безпомощно, но Спасителят вече протягаше ръце да го вдигне. И от тази страна на линията играеха безчет деца! Нашето дете погледа, погледа, скочи на пода и пак се качи на столчето си отсреща да наблюдава. А можеше спокойно да наблюдава, понеже влакът от само себе си бе намалил скоростта си до почти бебешка и всичко се виждаше хем бавно, хем като на длан.

Децата бяха облечени в най-разнообразни и най-разноцветни дрешки – и хубави, и удобни. И на възраст бяха доста различни: от две-тригодишни малчовци до източени дангалаци и дангалачки, вероятно на десет и дори на много повече години. И малките, и големите играеха заедно

обаче, и то на невъобразимо интересни и прелюбопитни игри, на каквито Айри никога не бе играл. Та и как да играе, като дори не беше чувал за такива игри, камо ли да ги беше виждал. При това в една от игрите участваха момченце с гипсиран крак, момиченце с превързана ръка, която бе прихваната на бинт през врата му и второ момче, доста голямо, което седеше в специална инвалидна количка, пригодена за детски игри.

– Всички играят навън – обади се Иисус. – Вътре няма никой.

Под „вътре“ чичо Христос имаше пред вид червените къщички, пръснати навсякъде из долината. Айри изобщо не бе предполагал, че червеният цвят може да има толкова нюанси и разцветки. При това кой от кой по-красиви и даже кой от кой по-червени! Не само разцветките – и самите къщички бяха магически красиви: малки, кокетни, като нарисувани, като любими играчки, като вкусни бонбони, като причудливи кексчета, като... Айри не можеше да намери още думи, за да изрази прехласването си, но той не ги и търсеше, а просто си се прехласваше.

И махаше вече, махаше на макс! Защото повечето деца бяха забелязали, разбира се, влака, бяха прекъснали, разбира се, игрите си и радостно махаха отвсякъде, за да приветстват новодошлите.

Айри и той махаше, но не забравяше и да се прехласва. Включително и заради църквата точно в средата на вълшебната долина. Той бе виждал много църкви, нищо че беше уж малък според някои, та можеше спокойно да се хване на бас дори и с чичо Христос, че по-прелестна едва ли съществува на Земята. Е, може би не измежду църквите по цялата Земя, но със сигурност бе най-прелестната в тази част на Земята, където Айри бе пътешествал през последните пет години. Църквата и тя като къщичките беше също малка и кокетна, като от шоколад направена, ама машинистът знаеше, че не е шоколадова, а е истинска, от камъни и тухли. И камбаната на камбанарията беше истинска, то си личеше, още преди тя да забие, и кръстът най-отгоре си беше абсолютно истински, метален и голям.

А гарата с един-единствен коловоз се оказа точно до църквата.

Айри помоли и получи разрешение да надуе свирката, в този момент удари и камбаната, запя с нежен, мелодичен, Христов глас за добре дошли, деца припкаха отвсякъде, цялото пространство около гарата се препълни с малчугани и само няколко възрастни.

Най-отпред на перона ги очакваше млад чичо с червена дълга дреха, в когото опитният вече Айри без грешка разпозна тукашния Властелин на планинско-долинното Царство. Без предварителни уговорки машинистът предостави на огняря да спре Томас – нали Айри никога не беше спирал влак, затова. Така че още отдалеч се бе доста понадвесил през прозореца, очите му срещнаха очите на чичото Йерарх и повече не можеха да се откъснат оттам. Не че искаха. Понеже червеният чичо имаше такива очи, такива очи – дълбоки, топли, добри, добри, добри...

Влакът изскърца и спря, а детето още потъваше в очите на Властелина.

Първи скочи отгоре Господ Бог Иисус Христос, пое приятеля си, сложи го пред себе си, като не свали ръце от раменцата му.

Нищо ново и непознато не последва, ама само в началото. Поклониха се на великия си гост и чичото Йерарх, и другите възрастни, повечето впрочем младежи, и всички пъстри дечица. И Иисус им се поклони заедно с Айри, размениха се приветствия, радостни детски възгласи, усмивки... И тогава последва новото и непознатото за нашия герой: чичото Властелин с добрите очи пристъпи с благоговение напред, чичо Христос внезапно заобиколи Айри, разпери ръце, братски, сърдечно и някак извънредно радостно прегърна домакина им и дълго го задържа в обятията си.

Чичо Христос беше с гръб, а лицето на чичото Йерарх бе обърнато към Айри, но детето вече не виждаше очите му: те бяха затворени, а върху лицето му лежеше изразът на смирение, мир и безпределно щастие.

Наоколо се бе възцарила смирена, мирна, безпределна тишина.

После, ама никой не можеше да каже след колко време дойде това после, Господ Бог пусна Владетеля с топлите очи, очите прогледнаха, тишината се взриви от детските викове, докато децата наобикаляха чичо Христос и го прегръщаха, прегръщаха до насита, катереха се по него и пак го прегръщаха до насита.

О, и Айри прегръщаха! И чичото Йерарх го прегърна, и новите му приятелчета го прегръщаха. О, толкова беше хубаво! Като в приказка, като в цветен весел сън! Като в Господните селения!

Най-накрая чичото Властелин вдигна ръка, гълчавата секна за секунди.

– Добре дошъл, Учителю – проговори той с глас, който удивително напомняше песента на камбаната от прелестната църква. – Добре дошъл, сине мой – понаведе се специално към Айри. – Аз съм Властелинът на Предаността, на Отдаването, на Идеализма, на Религията.

Гостенчето не разбра много-много, ама нали не му беше нито за първи път, нито щеше да му бъде за последен, не обърна особено внимание на значението на думите, някои от които не беше и чувал, а на звученето им. Да, да, и те звучаха като песента на камбаната.

Поне в устата на чичото Властелин на Предаността, Отдаването, Идеализма, Религията.

И тогава в един почти миг се случиха няколко магически неща едновременно. Влакът, тоест локомотивът, тоест Томас, спря да пуфти, да изпуска пара, да стене – ей така стана, отведнъж млъкна, замря. Господ Бог Иисус Христос пък просто изчезна внезапно от погледите им, сякаш се разтвори във въздуха. А Йерархът вече произнасяше преспокойно:

– Той е всичко, Господ е всяко нещо, той е и въздухът, що дишаме, затова и Господ Иисус Христос може да се слее с ефира, което означава, че се е слял със себе си.

– Добре, чичо Йерарх – отвърна Айри, защото му се стори и важно, и възпитано да се съгласи.

Чичото Властелин весело го изгледа, засмя се пак с такъв камбанен смях и рече тъкмо това, за което детето най-много си мечтаеше:

– Хайде върви да играеш и ти!

И без да чака втора подкана, Айри хукна с децата да играе.

Краката му някак сами се насочиха към групата, която играеше на нещо средно между волейбол и тенис на корт, само че без ракета, а направо с ръце. И топката беше на големина нещо средно между волейболната и топките за тенис. Между двете полета на импровизираното игрище нямаше мрежа, а просто лежеше мислената линия, „опъната“ между две сгънати прилежно якета. Двата отбора бяха

от по шест души – и малчугани, и доста пораснали деца, а публиката ги превъзхождаше по численост поне десет пъти. „Феновете“ не само викаха, пляскаха с ръце и окуражаваха по всякакъв начин любимия си отбор, но и бързо подаваха нови топки: играеше се с няколко топки, за да не се губи време, ако „играещата“ топка отскочеше далеч настрани. Публиката попълваше често-често и съставите, понеже нямаше ограничения за смените.

Всяко падане на топката върху тревата се смяташе за точка, а големите брояха на висок глас резултата, който прилежно се записваше от съдията – русоляв симпатяга с много особени дебели очила.

Айри бе запленил от играта, от бързината ѝ, от плонжовете, от ловките спасявания, от майсторски пласираните мятания точно там, където нямаше никой... Две неща обаче му направиха изключително впечатление. Първото – малко странно, тъй като на пръв поглед то изглеждаше съвсем незначително, – бе изумителната дисциплина ли да я наречем, коректност ли, толерантност ли, не е толкова важно, с която всички участници без изключение вдигаха топката сравнително високо над въобразяемата мрежа и никой не се опитваше да я хвърли ниско, та да падне веднага зад мислената линия, правейки я практически неспасяема. Второто – и много по-покъртителното – бе участието на момченцето с гипсирания крак и на момиченцето с прихванатата на бинт през врата му ръка в единия отбор, а в другия – на момчето в специалната инвалидна количка и на още едно момиченце, съвсем малко, което нямаше видими недъзи, но куцаше доста с лявото си краче. Само участието да беше! И четирите деца играеха всеотдайно, като никое от приятелчетата им не им помагаше нарочно, демонстративно, показно, да не говорим за какъвто и да е израз на съзлив жалост, на преиграно съчувствие, на отстъпване. Единственото, което правеха от единия отбор, бе да подават топката на момчето в инвалидната количка, когато тя падаше близо до него, защото то се оказва истински майстор на точните хвърляния и почти винаги бележеше точки.

Времето престана да съществува за Айри. А какво да говорим за малко по-късно, когато се оказа, че той вече

играе за отбора на момченцето с гипсирания крак, което боравеше с патеричката си като виртуоз.

След половин час Айри бе отбелязал цели две точки, бе спасил като лъв три мятания и се бе сприятелил със съотборничката си с превързаната ръка. И бе изживял цялата чистота, цялата хармония, цялата вътрешна радост, цялото щастие, цялата любов, които бе възможно да се попият от спокойствието, мира и добротата, с които бе напоена атмосферата на тази долина.

Много важно, че победи другият отбор.

Деца се пръснаха, омешаха се с други групи деца, които играеха на други игри. Айри реши, че ще последва баткото в инвалидната количка, който приближи до играещи на криеница хлапета. Айри тъкмо си помисли, че тук няма да е много интересно, и дори се озърна, за да потърси по-интригуващи забавления, когато начена нещо странно. Само в началото обаче бе странно. Сетне Айри се притесни, после бързо се смути, и то доста, смущението премина в угнетение, а угнетението – в дълбока скръб. Айри по никакъв начин нито различаваше чувствата си, нито ги осъзнаваше. Ала можеше спокойно да се закълне, че никога не би си представил, че точно в такава долина ще стане свидетел на онова, на което стана свидетел.

Криеницата бе в разгара си, когато момче на десетина години внезапно реши, че доста по-големият му приятел в инвалидната количка трябва да се включи в играта. Всички деца бяха стъписани. Самият батко в количката поклати глава, че не желае, ала самозваният му по-малък приятел не отстъпваше. Другите деца започнаха да спорят и да обясняват – отпърво с неудобство и по-плахо, а после по-откровено и на висок глас, – че това е глупаво и несправедливо, че всичко ще се обърка в играта, че не е честно не само към тях, но и най-вече към баткото, защото той няма как да се крие равностойно на другите с инвалидната си количка, заради което и никога не е участвал точно в този тип игри.

Нищо не помагаше. Никакъв довод не стигаше до десетгодишното упорито момче. То държеше на своето с фанатично упорство, безпомощен гняв кривеше хубавото му

лице, а на очите му избиха сълзи.

Играта така и не продължи, а децата се разпиляха надалеч.

Айри се остави на дълбоката скръб, която го бе обзела. Не помръдваше от мястото си, забил поглед в тревата. Не мислеше, скърбеше. Изведнъж му домъчня за чичо Христос, за мама и татко, за стаята му.

В този момент чу две неща: веселото гласче на малка камбанка или някакво звънче и гласа на баткото в инвалидната количка, който нечуто се бе приближил зад гърба му:

– Ела – рече баткото и протегна ръка да го заведе.

И бързо го заведе не къде да е, а на сватба! Да, на сватба! Чудесата се сипеха върху бедната глава на Айри и той просто не можеше да повярва на очите си какво се разиграва пред тях! Е, слава на чичо Христос, съвсем забрави и скръбта си.

Върху доста височка поставка на тревата се бяха покачили младоженците, около седем-осемгодишни. Булката бе облечена в прекрасна бяла рокличка в съчетание с червени обувки, а младоженецът бе с тъмен панталон и червено сако с цели три копчета отпред. И неговите обувки бяха червени. Венчаваше ги „свещеник“ само по фланелка с къси ръкави и къс панталон, но с чисти официални маратонки на краката. Тъкмо когато „пасторът“ започна своята извънредно кратка „проповед“, едно от момиченцата до Айри леко го побутна с лакът:

– Искаш ли да бъдеш шафер? – попита тихо то.

Айри зяпна, но съобрази да отвърне:

– Да.

– Аз съм шаферка – пошепна важно момиченцето.

– Какво значи да си шафер? – пошепна скромно Айри.

– Ти си към младоженеца, а аз съм към булката – обясни още по-важно момиченцето.

– Добре – съгласи се смирено Айри.

Понеже не му се видя страшно или сложно да е шафер.

Докато траеше диалога между шаферите, проповедта приключи, свещеникът пристъпи към „амвона“, вдигна нагоре глава към младоженците и строго и малко припряно ги запита вземат ли се един друг съответно за мъж и жена. След като чу утвърдителните отговори, произнесени ясно

и високо, свещеникът понечи да ги обяви за съпрузи, но прехапа език, сконфузи се и почервения от притеснение, защото бе забравил да се осведоми дали някой от публиката знае някаква основателна причина да не се сключва брака. Младоженците внимателно и нетърпеливо го наблюдаваха как се поти и се черви, очаквайки съдбоносната му реплика. Напрежението достигна връхната си точка, тишината стана потискаща, взривоопасна. И тогава откъм инвалидната количка се разнесе чистият, красивият, нежният глас на баткото, който равно съобщи, че никой от присъстващите не знае за никакви пречки пред този брак. Свещеникът кимна с облекчение, тутакси забрави конфуза си и тържествено изпълни докрай церемонията. Момиченцето до Айри взе да хвърля мънички бонбонки, други мяхаха монетки и жито, булката се обърна с гръб и захвърли високо букета си през глава, поне пет момиченца се сборичкаха, едно успя да го измъкне и притисна цветята до сърчицето си, всички ръкопляскаха и се смееха, прегръщаха се и скачаха от радост, включително и замръзналите до преди малко по местата си опулени момченца шафери – а нашето шаферче може би най-опулено от всички, отново удари камбаната, която действително се оказа малко звънче, каквито се закачат по елхите на Коледа, някои от шаферките кой знае защо плачеха с грейнали личица – изобщо отново всичко си беше такова, каквото и трябваше да бъде в тази долина, беше чисто, красиво и толкова нежно-обично, толкова ласкаво-любовно, досущ като гласа на баткото с болните крачета.

Едва сега Айри се усети, че все още стиска ръката му.

След малко шумът утихна, децата впериха погледи зад гърба на Айри. Извърна се и той, без да пуска ръката на баткото, разбра защо всички се умълчаха почтително.

Чичото Йерарх спря пред него, прегърна го, погали и баткото в инвалидната количка, понаведе се почти до ухото на госта си:

– Харесва ли ти? – осведоми се много сериозно и внимателно зачака отговора.

– Много – рече Айри, когато му мина смущението от близостта на Властелина.

– На макс ли? – уточни усмихналият се чичо Властелин,

а няколко дечица наблизко изпискаха от удоволствие.

Айри сведе очи, ала в тях способните да четат очи лесно можеха да прочетат проблясващата игрива палавост.

– Ела с мен – предложи чичото Йерарх и го поведе за ръка към поставката, където до скоро стояха младоженците.

И какво направи само този Цар на Предаността и на Идеализма! Вместо да се качи по петте стъпала, той се вдигна на ръце, много ловко се извъртя и седна на ръба, като краката му весело увиснаха във въздуха, после се наведе, ама изобщо без никакъв риск да падне напред, грабна Айри и го настани в скута си. И му заговори, ала доста високо, та всяко от мигом скупчилите се около подиума деца да може да го чува:

– Всички тези малки мои приятели са деца, които принадлежат на йерархията на Жертвоготовната Любов. Това е още едно от многото имена на моята йерархия. Техните родители най-често също са част от Царството ми, но не е задължително. Тук всички се учим да живеем заради всеобщото благо, а не заради капризите на личното аз, на личните желания, прищевки, страсти.

– И ти ли се учиш, чичо Йерарх? – продума удивеният Айри.

– И аз, разбира се – кимна Йерархът и продължи мисълта си: – Накратко да обобщя, сине мой. Тук при нас егоизмът, себичността, личното аз са оставени без хляб и вода, не ги торим, не ги поливаме, преследваме ги и ги гоним като най-зъл враг. Не е трудно човек да се досети защо. Защото не е възможно да се живее в хармония и красота, да се живее в безкористна любов към Господ Бог и към събратята ти, ако си подвластен на себелюбието и користната, сметкаджийската, омърсената със задни мисли любов. Нали?

– Да, да, да! – подвикнаха отвсякъде по-големи деца, а Айри този път само слушаше.

– Че това любов ли е, ако е себелюбива и сметкаджийска?

– Не, не, не! – обади се още повече гласчетата.

– Любовта на Господ Бог към земята, сиреч и към

всички нас, струи по безчет пътища и канали – продължичичото Властелин. – Неговата животворна Любов възвисява сърцата ни, дечица, тя ни прави истински хора. Ако не беше тази Любов, повярвайте ми, би престанала да съществува и цялата ни разкошна гостоприемна планета. Ние обаче трябва да отговорим и отговаряме на Божията Любов. Как? Като слушаме мъдрите съвети на собствените си души, на тези искри от Божия огън, на тези наши възвишени и обични учители – душите ни. Какво ни съветват мъдрите ни вечни души? Съветват ни, че доброто, доброто на цялото е по-важно и за небето, и за нас от доброто на отделната част. Че добруването на всички е по-добро от добруването на един от нас, пък който и да е той. Съветват ни, че всеки ден, всеки час, всяка минута трябва да сме готови да жертваме личното си благополучие заради всеобщото благо. Съветват ни, че Любовта ни и към небето, и към земята трябва да е чиста и безкористна. Че тя трябва да ни завладее и да ни води по определения ни праведен път. Че тя е най-верният защитник на истината. Че тя ни дарява с най-свидните ни качества, че тя е причината да притежаваме нашата преданост, прямота, нашата вяроност и благоговение пред Божието чудо, наречено живот. И още нещо за човешката душа, деца.

Насред пълната благоговейна тишина Айри чудесно чуваше не само словата на чичото Властелин, ала и песните на птичките, шумоленето на ветреца в листака на дърветата и дори жуженето на пчеличките в цветната градина наблизо.

– Вие знаете, вие виждате, че на света има и много болка – нареждаше топлият съчувствен глас на добрия чичо Йерарх. – Така е, защото душите ни понякога приемат да изтърпят тежки страдания, тежки, извънредни саможертви в името на най-висши цели. Душата на човека, деца, често е безжалостна и следва да бъде безжалостна към своята физическа форма, тоест към човека, който я носи. Душата разбира необходимостта от болка и трудности в този наш свят, тя много по-добре от нас и многократно по-дълбоко от нас осъзнава големите цели на човешкото съществуване. Ала тя никога не допринася за световната болка и скръб, а

я лекува в името на Божия промисъл. Затова и нейното, нашето отдаване на Божията воля, нашата обща с душите ни преданост на Божията воля са толкова освобождаващи и възхитителни. Един ден, съвсем скоро, обещавам ви, всички вие без изключение ще разберете докрай и докрай ще осмислите какво ви говоря сега. Да има гладни?

Минаха доста секунди, преди тишината да бъде взривена от щастлив смях и подвиквания.

– Хапни, после ще мина да те взема – скочи Властелинът на тревата заедно с Айри.

– В Чудатата Тайна зала ли?

– Къде другаде? – щипна го по носа чичото Йерарх и се отдалечи бързо по работите си.

След пет минути Айри дъвчеше и с дълбоко, пълно задоволството си мислеше колко добре бе сторил преди време, когато се научи да яде сладко. Наистина по-рано не ядеше много-много сладко за разлика от почти всички деца по шарения свят. Дори шоколад не обичаше, включително и шоколадовите бонбони. А сега дълбокото му, пълното му задоволството от решителната промяна на вкусовете му предпочитания чудесно хармонираше с дълбоко натъпканата му, с пълно препълнената му уста, която едва успяваше да предъква сладкишите. Едва успяваше, ама се справяше. Понеже сладкишите или по-скоро сладкишчетата, тоест малките най-разнообразни хапки, от които се състоеше междинната предиобедна закуска на децата, бяха страхотни. Страхотни даже не на макс, а и повече – на макс от макс.

Айри издъвка каквото имаше в устата си и си рече, че повече не може. Оказа се, че може да хапне още мъничко – само ей ония двете сладкишчета с ягодките отгоре, след което – отново с дълбоко, с пълно задоволство – си помисли, че най-вероятно тия сладки чудеса ги беше приготвил лично чичото Йерарх. Нямахме как да е иначе!

След още пет минути върху няколкото дълги маси на сред тревата, където бяха сервирани чудесата, останаха само празните продълговати чинии с весели рисунки по тях. Веселите рисунки изглеждаха сега още по-весели и дори комични заради шарените петна шоколад, глазура,

крем, остатъци от размазани плодови парченца и така нататък, които бяха полепнали по дъната на чиниите, допълвайки богато рисунките. Айри с упоение обикаляше между масите и разглеждаше веселите и смешни картинки, така че в първия момент не осъзна, че тихите слова на чичото Властелин са отправени към него.

– Чудатата Тайна зала те очаква, сине мой – чу Айри до ухото си, докато се смееше на изрисуваното мече с голям полепнал остатък от крем точно на нослето му.

Мечето приличаше досущ на клоун от цирка.

След първия момент дойде, разбира се, вторият момент и момчето успя хем да подскочи от изненада, хем и да се обърне. Очите му заблестяха с най-чисто детско доверие, протегна ръчица, пхна я в топлата длан на чичото Властелин.

Уж вървяха мълчаливо, но Айри не издържа пред напора на огромната си любознателност.

– Чичо Йерарх – попита със също толкова огромно уважение, – ти ли си правил онези вкусни сладкишчета?

Вярно, червената къща на чичото Йерарх се оказа доста близо, но истината е, че той още се смееше, докато пропускаше гостенчето си да мине първи през прага. Беше се смял и бе обяснявал на Айри кой готви в неговото прекрасно Царство, дори му бе казал как се казват лелите и чичото главен готвач, които приготвяха не само десертите и закуските, но и супичките, и основните ястия, и компотите, и всичко. Накратко – любознателността на малкия ни герой бе напълно задоволена и той почти не усети как бе настанен в Чудатата Тайна зала.

А после мигом потъна в магията ѝ.

Колкото и да не се ориентираше все още в тази сложна и объркана джунгла, наречена продължителност на времето, Айри съвършено правилно прецени, че в тази Чудата Тайна зала №6 бе престоял най-дълго и не само най-дълго, но и много по-дълго в сравнение с досегашните пет Чудати Тайни зали.

Нямаше как да знае защо е така.

Няма как да знаем и ние.

Ала детето знаеше със сигурност, че онези разтърсва-

щи картини, които беше видял вътре, ще останат завинаги и в сърцето му, и в очарованото му съзнание.

Ето, и ние го знаем вече. Поне това.

Чичото Йерарх го покани да седне в собствения си кабинет – неголяма стая, препълнена с книги, някои от които много странни: едни обковани в желязо, други с разни старинни букви, трети с такива фантастични рисунки по кориците, а на една от книгите върху писалището дори кориците се заключваха с някаква специална закопчалка. Да, Айри много бързо я забеляза тази книга с метални корици и добре я разгледа. Забеляза и друго през западния прозорец насреща си – слънцето почти клонеше към залез.

– Чичо Властелин, много дълго ли стоях в твоята Чудата Тайна зала? – пошепна пресипнало детето: то не само не бе проговаряло от часове, но и все още бе под силното впечатление от преживяното току-що.

– Изключително дълго, сине мой – кимна Царят на Предаността. – И точно колкото ти трябваше, нито миг повече.

– Слънцето залязва – рече учудено Айри.

– Тъкмо настъпи времето за моята приказка – усмихна се Властелинът и веднага започна да разказва.

Имало едно време човек, който бил необикновено добър. За щастие, притежавал и огромни, свръхчовешки способности да върши добро на събратята си. Заради хората бил готов и на всякаква саможертва. Във всеки момент бил готов да жертва дори живота си заради ближните си.

Този необикновено добър човек бил напълно наясно и за Божията милост към него, и с какви качества го е надарила Божията милост. И тъкмо понеже бил напълно наясно, че Божията милост не го е споходила случайно, а му е дарена, за да служи на братята си, той вложил цялото си сърце и всичките си умения в служба на хората.

Ала много пострадал от тази си служба. Страдал, докато служел на хората, а накрая тежко пострадал от тях. Бог обаче му помогнал отново. Божията милост пак го обгърнала и той си отишъл от този свят утешен и свободен.

Чуй как станало.

Когато осъзнал своите извънредни способности, необикновено добрият човек много умувал как най-добре да

служи на събратята си човеците. И решил – с пълно основание и напълно справедливо – да отдаде усилията си в най-важната според него посока – да помогне на ближните си да станат свободни.

И се заредили страданията му. Започнал той да проповядва със слово и да показва на дело с делата си какво означава човек да е свободен. И тук не иде реч, малко момче, за външната свобода, а за вътрешната свобода, за свободата да бъдеш себе си, да бъдеш такъв, какъвто желае да те вижда Господ и какъвто в крайна сметка желаеш да се виждаш и ти, ако си пределно откровен и се осмелиш да повярваш на най-смелите си благородни и праведни мечти за самия себе си. Защото, малък Айри, най-смелите възвишени и благотворни мечти на човека за самия себе си винаги се покриват с Божиите представи за самите нас.

Та започнал той да учи людетe със слово и да онагледява словото с делата си какво значи да си свободен. И най-вече наблягал на простичката истина, че колкото си по-отдаден на ближните си, толкова си по-свободен. И давал за пример себе си. Колкото повече любов изпитвал към хората, с колкото по-голяма отдаденост и преданост им служел, като по този начин предано служел и на общото човешко благо, толкова по-осезаемо ставало чувството му за свобода, усещането за свободна воля, за свободно разгръщаща се сила.

Хората добре виждали, че е така при него, но не искали първо да служат на всеобщото благо, а чак после на себе си. Хората не разбирали, че служенето на всеобщото благо е служба и на себе си, при това най-сигурната и най-благополучната служба. Макар и да виждали с очите си, хората не разбирали как се получава това при него и не вярвали, че и при тях ще се получи. Ревнували го. Завиждали му. Смятали го за магьосник.

И колкото и да е чудно – намразвали го заради добрите му дела.

А той продължавал да им служи и да набляга на следващите простички истини. Учел ги, че колкото си по-свободен, толкова си по-способен да си предан на Бог и ближните си. Защото свободата ни дава криле и увеличава многократно

възможностите ни не само да творим добро, но и да не се отклоняваме от пътя на доброто, който сме поели. Колкото си по-свободен, толкова си по-предан, по-твърд, по-непоколебим да следваш идеала си. А когато идеалът ти е Бог, свободата те прави великан в делата ти.

Хората добре виждали, че при него става точно така, но не искали първо да бъдат предани на Бог и на ближните си, а чак после на себе си. Хората не разбирали, че предаността към другите е преданост на себе си, при това най-сигурната, най-пряката и най-благотворната преданост. Макар и да виждали с очите си, хората не разбирали как се получава това при него и не вярвали, че и при тях ще се получи. Ревнували го. Завиждали му. Смятали го за магьосник.

И колкото и да е чудно – още повече го намразвали заради предаността му към тях.

А той продължавал да им служи и да набляга на следващата простичка, ала велика истина. Учел ги, че постигнеш ли способността, майсторството да си предан на Господ и ближните си, ти вече си прекрачил в царството, където обитават ангелите в човешки облик. Учел ги, че колкото си по-способен да си предан на Бог и ближните си, толкова си по-близо до Бога и до Божието Царство. Защото тъкмо Господ ни е примерът за служене. Тъкмо Господ е най-способният да се раздава за хората и да се отдава на хората. Той, Господ Бог, е идеалът за преданост.

Хората добре виждали, че при онзи добър човек става точно така, но не искали да бъдат по-близо до Бога и до Божието Царство, отколкото до себе си и до собствените си желания. Хората не разбирали, че да си по-близо до Господ е най-сигурният начин да си най-близо до себе си, до истинската си личност, до Божията искра у всеки от нас. Макар и да виждали с очите си как той все по-близо се извисява до Бога, хората не разбирали как се получава това при него и не вярвали, че и при тях ще се получи. Ревнували го. Завиждали му. Смятали го за магьосник.

И колкото и да е чудно – още и още повече го намразвали заради близостта му до Господа Бога.

И до днес е така, детето ми. И до днес мнозинството от хората не разбират все още. Те мислят и вършат обра-

тното на онова, което мислел и вършел онзи праведник. Мнозинството от хората си въобразяват, че колкото си по-отдаден на собственото си аз, аз, аз и колкото си по-предан на собствената си личност, на собствените си желания и страсти, толкова си по-свободен да правиш, да говориш и да мислиш каквото искаш. Не е така, малък мой Айри! Не е било така и никога няма да бъде! Тъкмо наопаки е! Няма, не е имало и няма да има по-голямо робство от робуването на самия себе си!

Да, ама мнозинството от хората не вярвали и все още не искат да вярват, че именно служенето на ближните им ги прави свободни. Те не желаели такава свобода. Те изобщо не желаят свобода на тази скъпа според тях цена. Те не желаят да са свободни, за да бъдат благословени със способността да си предан на Бог и на ближните си. Те не желаят да бъдат благословени със способността да си предан на Бог и на ближните си, за да се извисят по-близо до Бога и до Божието Царство. Най-напред и преди всичко те желаят и жадуват да задоволяват прищевките на собственото си аз, аз, аз...

А усилията, които полагат, за да угаждат на тези безбройни прищевки, напълно ги изтощават и те нямат нито воля, нито сила, нито стремеж, нито желание, дори и любов нямат да служат на Бог, а камо ли на събратята си.

Нашият добър човек служел и служел. Правел добро. Учел, давал личен пример, раздавал се, лекувал, помагал, грижел се за всеки, изпаднал в нужда пред взора му...

Особено обичливо се отнасял той към децата и мнозина дечица намерили утеха, закрила и безоблачно щастие покрай него и с него. Той им бил и като баща, и учител, и настойник, и защитник. И мнозина дечица вече били готови да го последват по пътя му – по пътя на предаността, отдадеността, жертвоготовността.

Ето тогава хората, по-скоро някои от най-върлите му врагове, не издържали. Тези нещастници, тези клетници не можели да си представят, че собствените им деца ще тръгнат по нов път, че собствените им деца ще предпочетат да служат на събратята си вместо на себе си. И сторили тези злочастни родители голям грях: убили, погубили добрия

човек, за да не им пречи с живия си пример, с живото си дело и най-вече за да не поведе децата им след себе си.

Ала се случило точно обратното на това, което те възнамерявали. Добрият човек се прибрал честит в Царството небесно, където и му било запазено вече подобаващото му се място, а долу в земния мир се оказало, че той си е спечелил много и много последователи, които и до ден днешен – от поколение в поколение – вървят по неговия път или по-скоро по пътя, избран от него. И не само това. Оказало се, че той не е бил сам. И преди него, и по негово време, и след него, разбира се, на много места по света се били раждали такива добри хора, които след трагичните си кончини оставяли и заразителния си пример, и достатъчно последователи.

А после, преди две хилядолетия, всички тези добри хора били споходени от велик Учител, който осмислил делата им, прославил пътя им, обединил ги и ги повел към още по-величествено служене на доброто. И той пострадал, и то жестоко, заради праведността си, но всичко на Земята вече било съвсем различно оттогава насам. Оттогава насам на Земята вече е посято и кълне семето на истината, на истинския живот, на истинския смисъл на живота. Затова и днес по света живеят толкова много и много хора, за които да си отдаден и предан на Бог и на ближните си е най-великата награда и най-естествената благодарност за дарения им свише живот.

Такъв отдаден и предан човек ще бъдеш и ти, малък Айри, и ще познаеш най-висшето щастие. Ти вече си стъпил на този благословен и праведен път.

Детето любезно почака достатъчно, ала явно чичото Йерарх нямаше да продължи, беше приключил. И понеже Айри нещо го гложеше извънредно настойчиво отвътре, буквално го хапеше нещото отвътре, той вдигна очи и доверчиво, но ясно попита:

– Чичо Христос не е ли пострадал жестоко и той на оня кръст?

– Да, Господ Бог Иисус Христос пострада жестоко и той на кръста – отвърна също ясно Властелинът.

Айри пак така любезно почака продължението, но чи-

чото Йерарх очевидно наистина беше приключил. Малкият помисли, помисли, дори на два пъти отвори уста, понечил да зададе следващите най-логични и най-закономерни въпроси, ала чичото Властелин така изпитателно и същевременно топло, някак даже всеотдайно се взираше в очите му, че Айри се отказа от въпросите си, преценявайки наученото дотук за задоволително и почти достатъчно.

Навън бе паднала вечерта. Децата бяха се прибрали по къщичките си. Бе тихо, свежо, спокойно. Айри малко се учуди, че отвън на терасата го очаква пълна купичка с топла супа вместо нещо друго, с каквото обичайно вечеряше. Опитва се да не показва учудването си, защото супичката изглеждаше доста вкусна на вид, а на вкус се оказа не достатъчно, а страхотно вкусна. И изобщо не му беше ясно от какво е приготвена. Загадката обаче ни най-малко не му попречи да я хапне до дъно заедно с мекия хляб. Чичото Властелин го наблюдаваше с любов как се храни, а накрая лично му донесе няколко от онези фантастичните сладкишчета за десерт.

Водеха лек, ведър разговор за детската градина на Айри, за навиците на някои от играчките му, за част от уроците, на които присъстваха тукашните деца от долината, за различни бели и поразии – и в детската градина, и в долината. Част от тукашните бели и поразии извънредно допаднаха на гостенчето на чичото Йерарх.

Той изпрати Айри до влака, прегърна го и го целуна, изчака детето да се качи в локомотива, където непознат усмихнат чичо вече бе разпалил пещта и явно щеше да бъде огнярят на връщане. Машинистът се запозна с помощника си, показа се на прозореца, стъпил на същото удобно столче-поставка, помахаше за сбогом. Тогава от тъмното се показа баткото в инвалидната количка, помахаше и той, Айри натисна лостовите, Томас потегли с включения си мощен фар, който осветяваше релсите далече напред. Ох, красота! А след малко пък така му се прииска да надуе свирката, преди да влязат в тунела! Сети се обаче, че е възможно да събуди многобройните си нови приятели, въздъхна мъченически, а чичото огняр гръмогласно се разсмя.

Отново цареше дълбока нощ, когато пуфтящият едва-

едва влак подмина зеления семафор и бавно-бавно спря в самия край на полегналата под уличните лампи железопътна линия.

Машинистът погледна въпросително своя огняр.

– Аз ще го върна – рече весело чичото огняр и дружелюбно протегна изцапаната си с въглища длан. – За мен беше удоволствие – добави и пак гръмко се засмя – да сипвам въглища в твоя локомотив.

Айри не знаеше какво да каже, но му стана толкова смешно, че прихна и той.

Смееше се и докато слизаше от влака, и докато тичаше към входа си. Въобще не се сети да се извърне, за да наблюдава как локомотивът даде на заден ход, как взе да избутва пред себе си двете вагончета, а зад него железопътната линия заедно с насипа и траверсите просто изчезват, стопяват се в мрака, няма ги, за да се настани на улицата познатата тиха, ведра, спокойна нощ.

А след малко вече се появили и първите коли, няколко такситата, даже неколцина окъснели или подранили минавачи. Айри обаче нямаше как да ги види – той вече пристъпваше предпазливо в стаята си.

Господ Бог Иисус Христос се надигна да го посрещне.

– Ето го и героя – рече ласкаво Спасителят и се втрени в омърлушения вид на приятеля си.

– Чичо Христос... – промълви Айри и сведе очи.

– Много ти домъчня, знам – прегърна го Учителят на хората.

– Само да надникнем...

– Добре.

– Само да видя как са мама и татко...

– Нека видим как са мама и татко – взе детето на ръце Господ Бог.

– Толкова ги обичам!...

– Толкова ги обичам! – повтори след малкия Айри и Господ Бог.

Спяха мама и татко. Спяха дълбоко и спокойно.

Иисус Христос притвори тихо вратата им, както и я отключи.

След минути и Айри спеше дълбоко и спокойно.

Отново бе странна, фантастична нощ – този път срещу неделя. Бяха минали нови осем дни от последната странна, фантастична нощ, когато Господ Бог Иисус Христос и Айри караха старовремския влак. И цели четиридесет и осем денонощия от оная първа странна, фантастична нощ, когато момчето бе споходено от Господа си.

За изтеклия повече от месец и половина Айри порасна (външно), а вътрешната му промяна би могла да се нарече гигантска, колосална, дълбочинна. Нямаше кой обаче да я нарече нито с такива, нито с никакви други изразителни слова, понеже промяната почти не беше видима. Никой на този свят дори не подозираше какво се е случило с детето Айри и как се е отпечатало всичко преживяно в душата му.

Само приятелят му знаеше. Най-добрият му Приятел.

Сега Иисус седеше тихо на стола до детското легло и замислено го наблюдаваше. Не бързаше да го буди. Момчето спеше дълбоко със съня на уморените люде. Бог бе наясно от какво е уморено. Бе заспало късно, защото се бе опитало да го изчака: малкият отдавна вече пресмяташе кога е осмият ден, но сънят го бе оборил. Бе уморен и от огромната тайна, която така му се искаше да разкрие на мама и татко, на едните баба и дядо, на другите баба и дядо, а и на приятелчетата си в детската градина. Както и на всички, които биха се заинтересували, а Айри не можеше да си представи, че съществува човек, който не би се заинтригувал какво прави чичо Христос по нощите. Пък и денем.

Понякога си мислеше, че ще му се наложи да разказва цял живот за тия приключения.

Някой би рекъл на шега, че той спи непробудно, за да събира сили за бъдещите си безкрайни разкази пред безчетните си слушатели. Разбира се, на Айри и през ум не му минаваше, че изобщо е възможно да се спи, за да се събират сили. Той просто си спеше, защото бе уморен – включително от многобройните си приключения.

Ала скоро Господ Бог Иисус Христос го събуди. Предстоеше им още работа заедно, последната една седма част от съвместната им работа през този период от живота на

детето. И бе дошло времето да я извършат.

– Тръгваме ли? – попита веднага Айри.

– Не още, полежи си – натисна го лекичко Спасителят.

Детето пак опита да се надигне, но меката Господня сила бе свършено непреодолима.

– Рекох, лежи си – повтори Господ Бог.

– Аз съм буден!

– Виждам. Лежи и слушай внимателно.

И чичо Христос бавно и много тихо заразказва за последния чичо Йерарх, когото щяха да посетят тази нощ, и за неговата много голяма йерархия. Тази свръхинтересна огромна йерархия – оказа се – се занимаваше с най-разнообразни дейности, при това извънредно различни и на пръв поглед крайно несъвместими. Което обаче не ѝ пречеше на суперйерархията, а тъкмо напротив – улесняваше я да решава непосредствените проблеми на хората и да им помага за какво ли не, включително – оказа се – и за многобройните им религиозни вярвания. А чичото Йерарх на Реда, както го назова чичо Христос, ръководел всичките тия сложни работи около помощта за хората. Като Цар на Реда той извършвал истински подвиг да изправя и лекува заблудите в човешкото съзнание, да разкрива красотата на Божия свят. Властелинът проявявал такова милосърдие към хората и такава безкористност в предаността си към Господа Бога, че на небето понякога го наричали представител на Бога в човешките дела.

Айри се бе ококорил и слушаше точно както му бе заръчано – внимателно. Жалко е, че човешките езици са толкова бедни откъм думи, защото тази дума „внимателно“ едва-едва изразява онова внимание на макс, с което детето слушаше Приятеля си.

Да, слушаше и не обръщаше внимание на нищо друго.

Това е причината Айри да бъде твърде изненадан, а защо да не употребя по-точната дума шокиран, когато се поогледа след пет-шест минути и шокиран осъзна, че е напълно облечен за новото приключение и му остава само да си обуе обувките.

Изумлението ни най-малко не му попречи да се засмее радостно и дори малко по-звънко, отколкото трябваше.

– Шт – усмихна се и чичо Христос.
– Тръгваме ли вече? – попита за втори път тази вечер малкият.

– Още не – гласеше отново отговорът. – Трябва да решим как ще пътуваме. Имаш ли някакви предпочитания?

Айри се пообърка.

– Това ще е последното ни среднощно пътуване – допълни меко Господ.

Айри съвсем се обърка.

– Беше предупреден, забравил си.

Айри окончателно се сбърка.

Мина време, докато се окопити. Окопити се, взе да мисли. Замисли се, започна да прехвърля в паметта си всякакви фантастични превозни средства от филмчетата, които бе гледал и по телевизията, и на дисковете, и в интернет. Не го задоволяваха. После сам взе да си измисля някакви превозни средства, и то моторни! И те не го задоволиха, нищо че бяха така хубаво измислени.

Нито Иисус бързаше, нито пък приятелят му бързаше да отговори как му се пътува.

Пътуваше му се на Айри някак по два начина. Хем да е на нещо ново и да е много на макс интересно това нещо ново, хем пък същевременно така му се искаше пак да се повози на всички превозни средства, с които бяха се придвижвали досега с чичо Христос! От колебание чак се изпоти дори какво да си пожелае. А пък и как му се летеше отново! Като че ли най-вече му се летеше! Или грешеше?

А не можеше ли да избере нещо средно? Хрумването извънредно му допадна. Какво пречеше да тръгнат с нещо специално и страхотно, а после да се повозят на превозните средства, които толкова бе обикнал предишните нощи? Какво пречеше? Ами нищо не пречеше.

– Ама ти си бил голям гингиян – обади се весело чичо Христос, а очите му се смееха.

Айри щеше да припадне от изненада, когато чу отдавна забравената любима дума. Думата изплува в паметта му топла и близка, и скъпа, и скъпоценна. Ох, как звучеше „гингиян”, особено пък в устата на чичо Христос! Думата датираше от старите бебешки времена и означаваше хит-

рушан. Айри бе направо влюбен в звученето на „гингиян” и затова продължи да я употребява любимата си дума дълго след като излезе от бебешката възраст и спокойно можеше да произнася „хитрушан” като възрастен. И как така я беше забравил! Колко ли отдавна я беше забравил!

И изведнъж в паметта му изплува още нещо любимо и отдавна забравено. Направо не беше за вярване! Изплува старата играчка, която беше някакъв удивителен хибрид между самолет, полицейска кола, линейка и пожарен автомобил. Тя беше такъв хибрид само във фантазията на Айри, което тогава бе напълно достатъчно, за да изпълнява ролята на самолет, полицейска кола, линейка и пожарен автомобил. Кога тогава? Ами когато беше малък и играчката-птица му беше верен другар месеци наред. Тя си имаше три колела, мърдащи се криле, отварящата се човка отпред и сигнална лампичка отгоре на главата си (при това се захранваше с две батерии!) – тоест имаше си всичко, което му бе необходимо тогава.

А сега?

– Искаш ли да се повозим на нея? – изправи се чичо Христос.

– На коя? – не разбра детето.

– На самолето-полицейско-линейко-пожарната – прегърна го ласкаво Господ Бог.

– О! – успя само да отрони омагьосаният Айри и примря от щастие.

Иисус помълча, та малкият да се успокои.

– А после пак ще се качим в моята кола – добави бодро, – ще летим с балона-ракета, ще караме влака, ще плаваме с ветрохода, ще летим като птици, а накрая малко и ще походим пеша. Хайде, капитане!

Капитанът вдигна нагоре щастливите си очи и пхна ръчица в ръката на Великия си Учител.

Долу пред входа, както бе обещал Господ Бог, ги очакваше самолето-полицейско-линейко-пожарната. Беше, беше, беше... колко ли пъти беше по-голяма от оная смешна бебешка играчка? Два пъти? Глупости! Двайсет пъти? Глупости! Та това чудо на улицата беше огромно! Беше поне хилядастотин пъти по-голямо от бебешката играчица! Че и

повече пъти!

И имаше очи! Живи, весели, игриви очи като на истинска птица! И човка, ей Богу! И изтрака два пъти с човката си да приветства Бога и човека!

Пак добре, че капитанът-гингиян отново се бе изхитрил да пхне ръка в ръката на Великия си Учител. Иначе като нищо щеше да подвие омекналите си нозе и да приседне на стълбите.

Чудото на небесно-земната техника тракна за трети път с човката си, чичо Христос стисна детската ръчица и двамата бързо-бързо се настаниха на предната седалка на машината, пред която примамливо примигваше цял команден пункт като за управление на самолет.

– Ще летим ли с него? – попита очарованият Айри.

– Не – поклати глава Господ. – В противен случай ще стигнем много бързо. Нищо не пречи обаче от време на време да размахва криле, стига да ѝ е приятно.

Птицата-самолет-кола твърде възпитано доизслуша Бога и едва тогава размахва няколко пъти крилата си. Звукът се получи хем като изпърхането на птичи криле, хем и един такъв, такъв... Да, като на самолет!

Детето реагира извънредно бурно дори и за малко дете. И при него се получи хем-хем. Хем буквално ревеше от възторг, хем пък успя и да се смее до захлас, пиццейки и крещейки. Само дете нямаше нищо металическо в звуците на детското блаженство.

После потеглиха върху трите колела, като птицата удивително послушно се подчиняваше и на най-малките извъртания на волана, зад който се бе разположил опитният малък шофьор. Той пък изпълняваше съветите на чичо Христос, който прекарваше гигантския птичечовко-автомобил през най-широките улици и през булевардите, за да не бутнат я някое дърво, я някой стърчащ балкон.

Както можеше и да се очаква, улиците и булевардите бяха свършено безлюдни.

А скоро напуснаха града и се понесоха по свършено пустата магистрала.

Получаваше се много особено. Уж не летяха и чичо Христос бе абсолютно прав, че няма да летят, защото на-

истина не летяха. Ама и летяха, макар и малко наужким, понеже птичечудото често-често размахваше криле и тогава изглеждаше, че наистина летят, и то със скорост сигурно почти хилядастотин километра в час.

Айри вече бе опитен водач на какви ли не сложни превозни средства – и моторни, и парни, и вятърни, и почти всякакви, – ама щеше да си признае, ако някой го попита, че и в най-сладките си фантазии не би могъл да си инфантазира, че съществува подобно удоволствие като това, което изживяваше в момента.

А момчето ни, както си знаем, притежаваше изключително сладка фантазия.

Така или иначе, Айри изживяваше невероятно удоволствие, вероятно действително най-удоволственото удоволствие в досегашните си приключения с чичо Христос. Откъде можеше да знае едно петгодишно дете, че най-често така е и при възрастните: удоволствието, което изпитваме в момента, възприемаме като най-приятното, най-сладкото, накратко – най-удоволственото.

И Айри – като всички нас – доста грешеше. Какви само още по-сладки удоволствия го очакваха – като всички нас – в следващите часове!

Не че той не знаеше какви страхотни удоволствия му предстоят. О, детето тръпнеше и предчувстваше с де що чувства има в него бъдещите удоволствия. Ала предчувствията ни най-малко не му пречеха сега да се наслаждава с пълна сила на моментното си върховно удоволствие, докато чудесната им птица се носеше стремително по магистралата, широко разперила криле над мантинели и ограждения, над мостове и виадукти, над всичко, което мигом изчезваше далеч назад от двете страни на пътя им.

Е, не над всичко.

В опиянението си Айри бе забравил, че на магистралите има и доста тунели. Така че бяха едва навлезли в сърцето на планината, когато отпред пред фаровете зейна черната дупка на първия тунел. И то твърде малка дупка в сравнение с огромния хълм над нея.

– Знаеш къде е спирачката – обади се делово Господ Бог Исус Христос. – Действай!

Капитанът задейства спирачката, самолето-полицейско-линейко-пожарното чудо полека намали, намали, спря. А детето пак се беше ококорило.

Пред тунела в сянката на аварийната лента преспкойно кротуваше личният, ако можем така да го наречем, автомобил на чичо Христос. Точно той! Същият! Досуш същият като в онази незабравима нощ, даже по-скоро две незабравими нощи, въпреки че те нали се брояха за една, когато Айри го бе карал и на отиване към пещерата, и на връщане от нея, когато пък бе взел любимите си стопаджии и така нататък...

Спасителят на човеците скочи от притихналата машина направо на асфалта.

– Хайде! – подкани отдолу.

Малкият скочи в ръцете му, стъпи на земята.

– А тя какво ще прави? – попита и преглътна шумно.

– Домъчня ли ти? – положи длан на главичката му чичо Христос.

– Много – призна си очевидното детето.

– Само гледай – рече Господ и му отвори шофьорската врата на колата си.

Айри се настани от удобно по-удобно зад кормилото и усети, че вече не му е толкова мъчно за птичечудото. Закопча си колана, свали прозореца, за да вижда добре. Христос Господ потупа самолето-полицейско-линейко-пожарната по хълбока, сетне я погали нежно, пошепна ѝ нежно нещо, тя се ухили и тропна веднъж с човката си, а той заобиколи автомобила си, седна отпред на мястото до водача.

Птицата внезапно и шумно размаха криле, завъртя се, засили се в обратна посока, литна. Иисус се бе втренчил право напред в отвора на тунела, а Айри вече бе стъпил на седалката, бе се надвесил до корем през стъклото и зяпаше ли зяпаше, омагьосан от гледката. Уха! Чудото бе запалило всичките си светлини, включително и сините полицейски, и червените пожарни, включително и някакви допълнителни на крилата, после едновременно се включиха и пожарните, и полицейските сирени, планината ечна, макар и за кратко, птицата бързо набра височина, отдалечи се, превръщаше се във все по-малка фигурка, почти в детска играчка, на-

право в бебешка играчица... И тъкмо да се скрие зад планинските върхове в далечината, миниатюрните ѝ криле се поклатиха за сбогуване, тоест поклатиха се миниатюрните червени светлини в края на крилете ѝ – и тя се скри от погледа на детето.

– Път ни чака, сине мой – обади се Господ зад гърба му.

– Чакат ни океани и цели континенти.

Айри чу, но думите още не стигаха до него. А след като стигнаха, му отне един миг да тупне обратно върху седалката и да сграбчи волана.

– Пали!

– Паля.

– Фаровете!

– Фаровете.

Все едно снощи бе карал автомобила на чичо Христос. Шмугна се в тунела, даде газ, профуча през тунела, даде още газ, още газ, полетяха.

Шофьорът, щастливо ухилен, щастливо клатеше очарованата си глава.

– Ти наистина си голям гингиян – рече весело чичо Христос.

Шофьорът щастливо изписка.

– Малък голям гингиян – уточни още по-весело чичо Христос.

Малкият голям гингиян щастливо изрева и намери за нужно да даде още малко газ.

И така нататък.

Пътуваха точно така, както бе рекъл Господ. В същия ред и със същото постоянно и несекващо удоволствие.

Оставиха личния автомобил на чичо Христос на един осветен, но пуст паркинг; летяха дълго с балона-ракета, а Айри, седнал на „балкона“, пак се любоваше на прекрасната ни нощна планета; после караха влака или за да бъдем коректни – детето караше Томас и двата стари вагона отзад, а Иисус помагаше на машиниста, неуморно мятайки въглища в огнената пещ; железопътните релси свършиха с един специален буфер буквално на два метра от скалист бряг, където на пристана бе закотвен ветроходът в нетърпеливо очакване да му опънат платната и да заподскачат

върху безбрежната морска шир; още бе нощ, когато шеметният бяг на кораба се укроти в един тих залив, а двамата приятели – Богът и човекът – литнаха като птици направо от капитанския мостик и летяха дълго и дълго, и бързо, и волно над земи и морета, а накрая и над хълмиста гола-голеничка пустиня.

И още бе нощ.

Ето така. По едно време Господ рязко се стрелна надолу и те двамата с Айри „кацнаха” направо наред голата пустиня. Още и още бе нощ, жълтата луна – доста окръглена, но все пак на дни от пълнолунието – меко осветяваше жълтата пустош, пясъкът сякаш мърдаше, сякаш се местеше, ала усещането беше измамно, нещо сякаш шумеше, шептеше, ала нямаше и полъх от вятър и цареше библейско безмълвие. Умопокъртителна красота. Умопокъртителна красота и безпределно величие. Христово величие.

Да, пътешествието им отиваше към края си. И накрая, както бе обещал Господ Бог, за кратко походиха и пеша през тази величествена пустиня.

Вярно, съвсем за кратко, понеже детето ужасно ожадня, а най-изненадващо се оказа, че Спасителят на хората не носи вода.

Малко преди ужасно да ожаднее, Айри си закопча якето догоре – да, нощем в пустините е доста студеничко, погледна приятеля си чичо Христос и предано му довери, че това пътуване му е било приятно на абсолютен макс.

Чичо Христос се засмя и му отговори дословно следното:

– Ще ти призная, сине мой и гингияне мой, че и на мен точно това пътуване ми достави огромно удоволствие. Спомних си на живо колко хубаво е да си дете, при това щастливо дете с богато въображение. Много ти благодаря, че си ми спътник в това благодатно и за двама ни приключение.

Айри, то се знае, просия не толкова, задето разбра какво всъщност му казва чичо Христос, а заради това, че чичо Христос му е благодарен на него, вместо напротив – той да е благодарен на Великия си Учител и Приятел, какъвто благодарен Айри си и беше, и то на макс. Той дори си помисли

да се опита да състави някакво такова благодарно и мило изречение, но само рече простичко и кратко:

– Много съм жаден.

– Ето го и оазиса – рече също простичко и кратко Господ Бог Иисус Христос.

И докато Айри вдигне поглед, докато съзре очертанията на оазиса в сумрака, докато попита какво е това оазис, докато изслуша отговора – там някъде отпред, в маранията на утринната дрезгавина, се показаха камилите. Айри беше виждал камили и в книжки, и по телевизията, и в зоологическата градина, но никога не бе допускал, че камилите могат да бъдат яздени като коне и да препускат като коне. Оказа се, че могат, понеже тези камили в далечината бяха обяздени, като някои от тях носеха дори по двама ездачи на гърба си! И приближаваха, приближаваха, препускайки, и колкото повече приближаваха, толкова по-странни и по-интересни изглеждаха и те, и водачите им, облечени във виолетови одежди.

А малко преди съвсем да приближат, без вече да препускат, дойде денят, ден седми.

Ама и слънце се показва над пустинята! Голямо и топло! А като взе да пече пък ... За това обаче – по-късно.

Възхитеният поглед на детето бе вперен в яздейния най-отпред чичо. Айри вече бе врял и кипял пътешественик, особено пък що се отнася до отношенията му с най-различни чичовци йерарси, така че и сега, в благодатната светлина на ранния изгрев, той бе абсолютно сигурен, тоест сигурен на макс, че този чичо отпред, дето препускаше да ги посрещне, е чичото Йерарх на Реда. Дума да не става – врелият и кипелият пътешественик беше напълно прав.

Ех, какви ги вършеше чичото Йерарх на Реда! Спря той, спря и цялата му виолетова свита. Той небрежно отметна виолетовата си пелерина, дрехата се свлече върху втората гърбица на камилата му, а тя сякаш се ухили, все едно е погъделичкана. Царят на пустинята скочи с лекота върху пясъка, без да изпръска нито песъчинка с обутите си в някакви много специални пустинни обувки крака, и дълбоко се поклони на чичо Христос, като главата му почти опря коленете – точно там, където свършваше дългата му вио-

летова одежда. И какъв висок беше! И какъв красив беше! И колко млад беше! И колко един такъв близък, близък и земен беше!...

Не че Айри смяташе другите най-различни чичовци йерарси за невисоки, некрасиви или немлади. Напротив! И те му бяха близки, и земни бяха, и такива добри и прекрасни, какъвто вероятно беше и този чичо Властелин. И все пак май че имаше нещо...

Чичото Йерарх го наблюдаваше, вече се усмихваше, вече се покланяше в отговор на детския поклон, вече говореше:

– Добра среща, Учителю! Добре дошъл, малък Айри!

Направи пауза, докато свитата му наскоча от камилите и мълком се поклони на Господа Бога и спътника му, сетне тихо добави:

– Няма нищо по-различно, сине мой. Просто съм последният и ти го знаеш.

Момчето ни не каза нито дума.

– Ела! – протегна ръце Властелинът.

Детето пристъпи не толкова плахо, колкото някак тържествено този път, някак благоговейно. Чичото Йерарх на Реда бързо извади от някакъв джоб на седлото красива манерка и я подаде на госта си. Малкият опита водата, измърка от наслада, надигна, пи, пи, пи... Пиеше най-вкусната, най-благословената, изобщо най-водната вода на света, както му се стори. Пък и бе една такава приятно студеничка, ама не много, а тъкмо колкото трябва. Миг след като детето отдели манерката от устата си, още миг, докато то изпръхтя щастливо от удоволствието – и чичото Цар на Реда вече го бе грабнал, завъртя го весело и го метна върху гърба на камилата, която пак се ухили и даже и тя изпръхтя от радост. Айри се понамести върху удобното голямо седло, погледна отвисоко пустинята, извънредно му хареса къде е и как се е разположил. Сърчицето му примря от поредното щастие и така му се прииска да го сподели с чичо Христос! Озърна се към него, но него го нямаше на мястото му, където стоеше допреди малко. Озърна се на обратната страна, към слънцето, присви очи и там, в утринната мараня, видя само едва очертаващия силует на Великия си Приятел.

Айри, разбира се, в момента не броеше, но ако примерно бе почнал да брой до пет, точно на пет чичо Христос вече се бе разтворил в потрепващия въздух.

– Заповядай да разгледаш храмовете ни – обади се чичото Йерарх на Реда и пеша поведе камилата с госта си към оазиса. – Вече се виждат над оградата.

– Уха! – успя само да отрони детето.

Действително картината бе магическа. И как така не бе забелязал нищо досега, след като вече бе и съмнало, и слънцето бе изгряло, и ей го къде се издигаше вече над морето от хълмист пясък.

Ала нямаше нито време, нито възможност за размисли и за чудене. Повече от достатъчно му беше чудото пред очите му!

– Това тук не е чудо, а резултат от нашия труд – рече отдолу чичото Властелин. – Нищо че е пустиня – засмя се радостно той и дори стисна шеговито Айри за крачето. – Днес ще видиш и други плодове на труда на моята огромна йерархия. Пустинята е само нашата нелека, понякога сурова работилница, в която мислим, сътрудничим на Бога и творим, откривайки красотата на Бога и претворявайки Божия План, като същевременно оживотворяваме и Земята.

Детето слушаше красивите вълшебни слова, а взорът му жадно поглъщаше все по-широко разгръщащата се отпред картина. Зад високата няколко метра ограда на оазиса се издигаха куполите, кулите, върховете и покривите на многобройни храмове, молитвени домове, места за молитва и медитация. Айри нямаше как да знае предназначението на различните сгради, пък и все още не ги виждаше целите. Скоро и това се случи. Грамадните порти на оазиса широко се разтвориха пред дружината ездачи, те влязоха вътре и отпред се ширна пищното цветно великолепие на християнските църкви (тях Айри разпознаваше), на будистките и индуистките храмове, на джамиите, на синагогите, на древноегипетски, древногръцки и древноримски храмове, храмове и светилища на всякакви други религии и вярвания...

Каква благодат извираше от това малко парченце пустиня!

Вероятно мнозина читатели ще се учудят, ала малкият гостенин бързо дойде на себе си и намери за нужно да попита домакина си:

– Чичо Йерарх, всичките ли тези сгради са ги построили хората?

Чичо Йерарх не отговори веднага, а с помощта на един от своите помощници се качи на камилата, настани Айри пред себе си, така че сега и двамата бяха върху седлото, и едва след това промълви в ухото на детето:

– Всичките до една. Всичките тези сгради бяха построени от хората, докато претворяваха Плана на Бога за хората. И още се строят и ще се строят.

Все така стояха едва-едва пристъпили зад портите на оазиса.

– Ще ми разкажеш ли за какво се използва всяка от тях? – помоли Айри и преспокойно се облегна назад върху гърдите на добрия Цар на Реда.

О, така беше много по-удобно да слуша дългия и увлекателен разказ за различните религиозни храмове и молитвени домове.

А слънцето се издигаше все повече на хоризонта.

– Искаш ли да ги разгледаш отвътре? – неочаквано предложи Властелинът, след като завърши.

– Много! – отзова се радостно детето.

– Да ги разгледаме тогава – опъна поводът на камилата Царят и поека към най-близкия огромен храм.

Поне два часа обикаляха църкви, джамии, синагоги, будистки и индуистките храмове, древни храмове на народи от Европа, Азия, Северна и Южна Америка...

Поне два часа чичото Йерарх, който очевидно знаеше абсолютно всичко за абсолютно всички религии и вярвания по света откакто съществува светът, обясняваше и показваше на омагьосаното си гостенче как се е служело и се служи на Бога с любов, безкористност и чисто всеотдайно сърце.

А слънцето се издигаше все по-нагоре по пътя си.

– Сега ще хапнеш един превъзходно вкусен сандвич, а от шишето можеш да си пиеш истински плодов сок от тукашните плодове – обяви Властелинът.

Отново двамата се бяха покачили на търпеливата камила, отново бяха се върнали досами изхода от оазиса.

Царят направи почти незабележим жест с ръка и тутакси притича усмихнат млад мъж, който се надигна на пръсти и подаде на госта много голям сандвич, който наистина изглеждаше превъзходно вкусен, и едно особено плетено шише с изящна многоцветна плетка, над която весело стърчеше тапа във формата на гъбка.

– Дай ми ги на мен за малко – рече мило чичото Йерарх.

Той пхна сандвича и шишето в малката кошничка, привързана към седлото, и пое от сътрудника си специалното детско наметало с качулка и с привързани ръкавици и още по-специалния шлем за пътешествия из пустинята. След минути Айри приличаше на бедуин или по-скоро на мисионер, един голям малък мисионер, поел към следващия оазис.

– Съвсем скоро доста ще напече – обясни му Царят на пустинята, докато му помагаше да завърже втората си изключително специална обувка. – Ако не си облечен подходящо, ще пострадаш.

Самият Цар също се облече подходящо, обърнаха камилите и придружени само от още трима екипирани чичовци, бавно се отправиха към втория оазис.

– Далече ли е? – поинтересува се детето.

– В пустинята всичко е далече – засмя се Властелинът на пустинята.

– Нищо – любезно се отзова възпитаният Айри и лакомо нахапа сандвича.

Да, напоследък големият малък мисионер беше благословен да опита какви ли не ястия и лакомства при гостоприемните чичовци йерарси, ала сандвич хапваше за първи път. За първи път и разбираше какво означава превъзходно вкусен сандвич, при това унищожаван върху гърба на кротко пристъпяща мила камила. Ами сокът! Ами сокът какво чудо се оказа! Ето значи какво означаваше истински плодов сок от тукашните плодове!

Властелинът на Реда слушаше похрупването, примляскването и гълголенето под качулката досами гърдите си, мълчеше си и се усмихваше на нещо в мислите си.

Когато малкият дояде сандвича, възрастният му взе салфетката, смачка я, сложи я в кошничката, където внимателно прибра и шишето, преди здраво да затвори капациите ѝ. После праметна още един ремък през кошничката, прекара ремъка през едни халки на седлото, стегна го, закопча го.

Мисионерът, полуизвърнат, ококорено наблюдаваше сърчните ръце на спътника си.

– А сега пак си сложи шлема! – нареди изведнъж чичото Властелин.

– Добре – чу се изпод качулката.

– Хвани се за седлото! – продължи да нарежда Властелинът. – Здраво! Още по-здраво! Така. Добре.

– Защо? – чу се изпод шлема.

– Защото ти предстои на живо да научиш как препускат камилите – гласеше лаконичният отговор.

– Уха! – гласеше лаконичният възторг.

– Напред! – изкомандва страховито Царят на пустинята, след като плътно прегърна детето през кръста.

И четирите камили се понесоха в стремителен бяг.

Айри нямаше никаква представа какво означава думата кариер, но и да имаше представа, тази дума даваше съвсем слаба представа за начина, по който камилите летяха по пясъка. По пясъка или над пясъка? Кой да погледне надолу! Как да се надвесиш надолу, та да видиш краката им докосваха ли изобщо земята! Те не препускаха, те наистина летяха! Господи, чичо Христос, че те летяха по-бързо от балона-ракета!

Айри – гингиянът му с гингиян! – се сети, че когато ти е много хубаво, ама много хубаво на макс, най-добре е да се отпуснеш и да се оставиш да ти е много хубаво на макс. Кое то той начаса и стори. Нищо не му минаваше през ума, само се наслаждаваше на огромното, на неземното удоволствие.

Е, веднъж му мина нещо през ума, ама за кратко. И това бяха ония шеговити думи на чичото Йерарх, дето в пустинята всичко било далече. И му стана така смешно, че кристалният му детски смях живо избликна изпод шлема и качулката и запрепуска заедно с камилите над безкрайните

напечени пясъци.

След малко, ама действително малко, отпред се очерта следващият оазис.

Във втория оазис престояха не до ранния, а почти до средния следобед. Айри нямаше часовник, но отдавна знаеше от възрастните, че обед е, когато слънцето е най-високо в небето. А той често-често поглеждаше към слънцето, докато обикаляха научните центрове на оазиса. Честичко вдигаше взор към небето по една единствена причина – такова слънце не беше за изпускане и той не искаше да го изпусне, ако случайно светилото решише да се скрие някъде. Не че се очертаваше такава и най-малка вероятност: отникъде не се забелязваше никакво облаче, а къде другаде да се скрие слънцето денем, ако не зад облак? Така или иначе малкият ни герой не пропускаше да погледне нагоре, колчем излизаха на открито. Понякога имаше чувството, че може да пипне жегата, стига само чичото Йерарх поне веднъж да му беше разрешил да си покаже на голо ръката изпод ръкава и ръкавиците на пелерината. Такова слънце! Слънце като печка, като пещ, като пещта на парния локомотив, ама по-жежко, слънце като огън, жив огън!

Беше топличко, навярно, но пък и толкова красиво!

На него обаче му беше дори хладничко, приятно хладничко под специалната пустинна пелерина с ръкавици и със специалните пустинни обувки.

Слънцето едно на ръка. Второто на ръка бяха лелите и чичовците учени и изобретатели! Страхотни! Айри вече бе виждал свръхинтересни лели и чичовци учени и изобретатели в оная прекрасна йерархия от двете страни на широката река, но тукашните лели и чичовци по нищо не им отстъпваха. Някои даже бяха по-интересни от предишните свръхинтересни лели и чичовци. Не само с начина си на приказване, но и с облеклото си, каквото малкият мисионер бе виждал само по разните исторически филми, които татко често гледаше, особено пък чичовците с перуките си, с островърхите си дълги обувки и дълги чорапи. Бяха интересни на макс лелите и чичовците със старовремските си любезни маниери, със специфичното си старовремско възпитание и изобщо държане, заради което на няколко

пъти на Айри му идеше – само чичо Христос вероятно знаеше защо му идеше – да коленичи и да целуне ръка на старовремската леля или старовремския чичо, но всичките няколко пъти успя да се сдържи и само любезно и внимателно да слуша божествено увлекателните им разкази най-вече за техниката и механиката, включително за параходите, а не само за ветроходите, за локомотивите, и то не само за парните, за автомобилите, за ракетите, при това не за ракетите-балони, а за истинските, „чистите“ ракети.

И за какво ли още не.

Накрая Айри си мислеше, че горе-долу е разбрал и какво значат тия двете думи техника и механика. Не беше кой знае колко сложно, особено при положение че имаш възможността хем да ги гледаш, хем да ги пипаш и техниката, и механиката. А той ги пипаше, о-хо, пипаше ги до насита! За гледането е излишно дори да се споменава.

Времето почти до средния следобед мина като да преброиш до пет. Сигурно и това е излишно да се споменава.

– Ще обядваш в моя оазис – съобщи чичото Йерарх.

Току-що се бяха разделили с изпращащите ги лели и чичовци учени, откриватели и изобретатели.

– Още не съм гладен – отвърна Айри изпод шлема.

– О, ще огладнееш! – обеща му Властелинът и го спипа в менгемето на мощните си ръце.

– Добре – обеща и детето.

– Не си и уморен, предполагам.

– Изобщо.

– Така и следва да бъде, щом Господ Бог е с теб – рече благоговейно Йерархът на Реда и гръмко заповяда: – Напред!

И отново полетяха през пустинята.

Третият оазис сякаш бе на две камилски крачки – толкова бързо стигнаха! И той бе заобиколен от ограда, но тази не беше зидана, а от жив плет, доста височък въпреки. Оазисът изглеждаше съвсем малък и точно такъв се оказва и отвътре. Дори по-малък от малък.

Айри се канеше да изрази известно разочарование от размерите му и а-ха да го изрази, но тъкмо тогава добрият чичо Йерарх на Реда гостоприемно разпери ръка – и него-

вата в ръкавица, засмя се и съобщи:

– Това е моят оазис.

Гостенчето му тутакси си прехапа езика, а в главата му блесна, че и този чичо Йерарх най-вероятно може да чете детски мисли досущ като останалите чичовци йерарси, та затова сигурно се беше засмял.

Само след миг Айри получи и потвърждение колко правилна бе мисълта, блеснала в ума му.

– Малък е, но ми стига – пошепна в ухото му чичото Йерарх и пак весело се засмя.

Малък, малък, ама чак толкова малък! Оазисът се състоеше само от една шатра, вярно – огромна, до нея широк кладенец, около тях – прекрасни палми, около палмите – прекрасна свежа трева. И това е.

– Заповядай – покани детето възрастният и поведе камилата към шатрата.

Шатрата поне си я биваше. Огромна отвън, отвътре тя се оказва някак още по-огромна, макар че умникът Айри чудесно осъзнаваше достъпната дори за бебетата истина, че няма как нещо да е по-огромно отвътре, отколкото е отвън. Ама можеше. Или поне така изглеждаше. Шатрата приличаше на цял дворец – със стаите му, със залите му, със спалните му, с баните и кухните, с всичко. Да, действително! Имаше си и трапезария, където чичото Йерарх, Айри и тримата им спътници обядваха сравнително леко, но от вкусно по-вкусно, което въобще не изненада свикналият вече на всякакви вкусотии малчуган, включително и най-вече обедни вкусотии. А лелите и чичовците, които ги обслужваха, бяха все тъмнокожи, ама тъмнокожи като шоколад, и бяха все млади, красиви и непрекъснато се усмихваха и смееха, така че белите им зъби пак непрекъснато проблясваха като светкавица на фотоапарат.

Беше хем забавно, хем вкусно, хем толкова топло и хубаво. Друго обаче чакаше Айри. Чудатата Тайна зала №7 чакаше той. Чудатата Тайна зала №7, където щеше да види на живо как работи йерархията на чичото Йерарх на Реда. И приказката чакаше след Чудатата Тайна зала.

И скоро ги дочака, макар и доста странно този път. Властелинът се надигна от масата за хранене, нищо не про-

дума, хвана го за ръка и все така мълком го поведе към Чудатата си Тайна зала.

След още много време пак така без нищо не продума, Владетелят на Реда заведе зашеметеното и притихналото за седми пореден път дете в кабинета си. Настани го на твърд, но удобен плетен стол, той самият седна на нещо като табуретка, подви нозе, втренчи взор в госта си и наче-на без никакви излишни слова.

Имало едно време, малък Айри, грамадна пустиня и тази пустиня обхващала едва ли не половината ни земя. Там, върху огромните унили пространства на тази вълшебно красива днес планета, тогава не растяла трева, не цъфтели цветя, не се извисявали дървета, не бликали извори, не се чувала радостна човешка глъч.

Ала Бог имал други планове за нас. Бог искал ние да превърнем пустинята в райска градина. Волята Божия била хората да станат създатели на своята собствена райска градина. Те да станат и откривателите, и творците на земната красота. Ала как да откриеш и сътвориш нещо на Земята, ако не си способен да откриеш и пресътвориш красотата на Бога?

И почнал да праща Господ тук долу хора с безкористни сърца и светли умове. Хора, които не познавали себе-любие. Хора, за които службата пред Бога означавала да служиш на събратята си. Хора, способни да мислят, да творят, да сътрудничат на Бога. Хора, способни да превръщат мъртвото в живо, грозното – в красиво, студеното – в топло, лошото – в добро. Божии хора.

Тези Божии хора се захванали здраво за работа. Работили векове и хилядолетия, за да превърнат пустинята в достойно обиталище на човешките същества. Преодолявали огромни трудности. Срещали съпротива на всяка крачка – и при най-малката крачка напред към светлината. Губели битки, давали незаменими жертви. Мнозинството от ближните им, които все още живеели в полудиво състояние, които все още били в плен на мрака, давали отпор срещу всеки опит за промяна в полуживотинското си съществуване. Светлите Божии пратеници воювали за налагането и на най-незначителния на пръв поглед порядък във формите на

земния живот, в начина на живот на Земята.

Ала светлите братя, трудещи се за благо на хората, все по-добре и по-дълбоко започнали да разбират Плана на Бога за бъдещето на нашата планета. И този уж незначителен на пръв поглед порядък, който те привнасяли с благословените си усилия, изразявал именно Божия План за Земята.

С годините и вековете ставало все по-трудно да се превъзвоят Божии промисли, защото растяла и съпротивата на мрака, на злото, на старото, на закостенялото, на глупавото. Ала все повече се множели и воините на светлината, все повече Божии люде усещали в себе си величието да служиш на светлото и на доброто, все повече осъзнавали цялата извечна красота и целия извечен дълбок смисъл на човешкото съществуване: служенето на Бога според Неговия План. Защото само така, сине мой, само по този начин и по никакъв друг, единствено изпълнявайки Плана според Плана, само така и ние можем да се превърнем в богове, каквито сме били и пак ще бъдем.

Минали още много години, векове, хилядолетия. Битката между светлината и мрака, между доброто и злото, между райската градина и дивата пустиня продължавала с нестихваща мощ. Ала нищо не можело вече да спре нарастващата сила на Божии пратеници, на светлите во-ини на Господа Бога. Множали се те, окуражавали се един друг, прихващали вдъхновяващия си пример един от друг, сплотявали се, обединявали се, превръщали се в несломима сила, в единно цяло, в едно.

Помагала им не само огромната вяра в Божията правда, огромната вяра в правилния им избор, но и нещо доста ново за тях, нещо, което започнали да разбират сравнително отскоро. Те вече осъзнавали, че докато превръщали земната пустиня в земна райска градина, те въздигат и достоен, величествен и вечен храм на Бога тук на Земята. Осъзнавали вече и още нещо извънредно и съдбовно важно за тях и за труда им: те вече знаели, че всеки, който въздига свещения храм на Бога на Земята, той построява същия този храм и в себе си. А когато такива блажени хора са мнозина, когато съградили Божия храм в сърцата си са

мнозина и стават все повече, те вече са се превърнали в непобедима светла сила, превърнали са се – макар и неусетно за самите себе си – в първообраз на бъдещите хора, в идеал за бъдещите хора, а отношенията помежду им са се извисили до първообраз на идеалното съжителство между хората.

И ставало все по-лесно да преустройваш Земята към добро с такова светло войнство. И все по-бързо ставало. И все по-ускорено. И все по-красиво се получавало. И все по-благодатно се получавало. И все по-радостна се усмивала оформящата се полека-лека райска градина наместо скръбната мрачна пустиня.

Ала и днес трудът на светлите братя не е приключил. И днес навсякъде по света има още много и много работа за довършване. И днес все още Земята е твърде далеч от блаженото време, когато ще заприлича напълно и завинаги на райска градина.

Вярно, по-голямата част от работата вече е свършена. Наистина, най-трудното вече е минало. Предстои обаче да се вложат още и още напрегнати усилия. Така че свещен дълг и най-велико достойнство на всеки праведен и добър човек на този свят е да приобщи своята воля, своята любов и своите способности към великото Божие дело. Защото само така, сине мой Айри, ще ти го повтора, само по този начин и по никакъв друг, единствено приобщавайки своите сили към Божието дело, само така и ние можем да се превърнем в богове, каквито сме били и пак ще бъдем.

Амин!

Чичото Йерарх пийна вода от красивата си висока чаша, а Айри се почуди, почуди, пък мило го попита:

– Чичо Йерарх, твоите оазиси и те ли по този начин са се превърнали от пустиня в райска градина?

– Е, опитахме се – усмихна се ласкаво чичото Властелин на Реда. – Мисля, че се получи нелошо.

Айри пак се поколеба, поколеба, пък отново мило отбеляза:

– Ама все пак твоят оазис е доста мъничък.

Тук вече чичото Йерарх се засмя на глас.

– Нали ти казах, че ми стига – рече през смях.

– Ама да беше малко по-голям...— въздъхна толкова

откровено и изразително детето, че на чичото Властелин явно не му остана друг избор, освен да слезе от специалната си табуретка, да вземе гостенчето си на ръце и да го понесе към изхода на шатрата си.

– Я да излезем да видим дали пък не се е уголемил малко – шеговито промърмори Йерархът, прекоси с едни такива огромни крачки две-три-пет зали и след минута вече бяха на открито.

Уха! Добре че Айри беше в ръцете на добрия Цар и добре че те го стискаха толкова здраво!

Уха! Уха! Уха!

О, чудо се бе случило навън! Приказката по някакъв чудодееен начин се бе сбъднала. Около шатрата навсякъде околоръст наред пустинята се бе ширнал прекрасен град – нито много голям, нито пък малък. И изобщо не можеше да се опише с думи този неголям-немалък град, защото той приличаше точно на райска градина, и то точно такава, каквата си я бе представял Айри, докато чичото Йерарх говореше за райските градини. И градът, и хората, които сновяха из него, и въздухът над него, и небето над него, и залязващото вече на запад слънце в небето – всички те изглеждаха вълшебно прекрасни.

– Красив град – рече чичото Йерарх, все така без да го пуска на земята. – Вълшебен град. И хората са такива. Не само изглеждат, такива са. Те действително са вълшебници.

Детето го зяпаше от упор и чакаше да продължи, но Властелинът замълча.

– Защо са вълшебници? – попита Айри.

Царят сякаш никак не бе изненадан от въпроса и веднага отвърна:

– Защото само вълшебниците претворяват Плана на Бога. А тук Планът на Господ Бог е претворен почти напълно.

– Като в приказките ли? – уточни за всеки случай нашето умно момче.

– Точно така, сине мой – стисна го за последен път чичото Йерарх и полека го остави пред себе си. Сетне изведнъж клекна, взе ръцете му в своите, взря се в очите му

и тихо му продума: – Всяка сбъдната приказка е част от Плана на Бога!

– Наистина ли?

– Наистина. Бъди вълшебник и ти. Сбъдвай всяка своя приказка, защото и ти самият си част от Плана на Бога!

– Чичо Христос постоянно ми повтаря, че той и аз сме едно.

– Съвършено вярно ти повтаря – кимна благоговейно Властелинът на Реда. – Той и ти сте едно, той и аз сме също едно. Дори сме застанали на една-единствена съвършено права линия – той, ти и аз.

След като произнесе тези твърде странни думи, чичото Йерарх се изправи бързо, усмихна се смирено натам – право зад гърба на детето, и дълбоко се поклони.

Заради поклона на Айри му просветна тутакси, извъртя се за миг, изписка щастливо и хукна към прегръдките на широко разтворилия обятия Господ Бог Иисус Христос. И потъна в тях, загубил изобщо представа за времето.

– Време е да си вървим – пошепна му Спасителят.

– Заедно ли ще се връщаме този път? – попита с надежда детето.

– Заедно.

– Слава Богу! – промърмори високо Айри.

Малко дори се стресна от избухналия наоколо смях. Смееха се и чичо Христос, и приближилият чичо Йерарх, и многобройните обитатели на града-оазис, които неусетно за малкия ги бяха наобиколили.

– Слава на Бога! – отзоваха се множество весели и радостни гласове.

Господ Бог Иисус Христос обходи хората с благия си взор, поклони им се и посочи с очи на приятеля си:

– Вземи водата! Ще летим над половината Земя!

Вълшебно красива девойка подаваше на Айри някакъв специален колан със закачени на него три малки плетени шишета с вода. Детето несръчно си сложи колана, а тя му помогна да го пристегне и закопчае.

– Хайде! – ведро нареди Господ Бог.

Литнаха едновременно право нагоре, направиха малък полукръг над изпращачите и без да бързат, се понесоха ни-

ско над пустинята.

– Само ще летим ли? – обади се Айри.

– Само ще летим – потвърди Спасителят. – И няма да бъдеш никак уморен, когато се прибереш.

– Така ли?

– Обещавам ти.

А слънцето почти се скриваше вече в пясъците на запад.

Беше все още късна, много късна вечер срещу неделя, когато двамата приятели влязоха тихо в апартамента. Айри ни най-малко не беше учуден, че обещанието, което му даде чичо Христос, се бе изпълнило. Ама чак пък толкова да се изпълни! Изобщо не бе уморен, никак, именно никак не бе уморен – досущ както се бе изразил чичо Христос. Дори напротив, усещаше такива сили у себе си, че би могъл като две и две четири ей-сега да литне и да прелети обратно до оазиса на чичото Йерарх, до оня вълшебен град с вълшебниците. И да се върне обратно без почивка, стига само чичо Христос да е с него, да си летят и да си приказват, както летяха и си приказваха тази нощ, стига само чичо Христос кротко, смирено и упойващо да отговаря на безброя въпроси и да разправя възможно най-увлекателните и най-възхитителните неща на този свят; и най-вече често-често да му напомня, че е малък голям герой, задето е изпълнил изцяло, блестящо, с една дума – изпълнил е супергеройски всичките си свръхтрудни изпитания, което си е направо супергеройско чудо; и най-вече постоянно да му напомня, че каквото и да се случва оттук нататък в живота му, Айри никога не бива да забравя, че Господ е с него, че Господ винаги ще е с него, че оттук нататък Господ и той ще заживеят заедно, но вече осъзнато заедно в сърцето и душата му, че Господ и той – винаги да го помни – са едно.

Та нито беше уморен Айри, нито беше учуден, че Великият му Учител се е оказал прав за пореден път. Друго вече го учудваше и даже го изумяваше как е възможно. Щом пристъпиха в тъмния коридор, чу гласовете на мама и татко, които спокойно разговаряха в хола, където светеше меката жълта светлина от оня специалния лампион. Светкавично се притесни, че те са видели, дето го няма в леглото. След миг светкавично му блесна, че това е невъзможно, затова беше възможно да разговарят спокойно в хола. Мина му притеснението, зачуди се какво да прави, а чичо Христос все си мълчеше, а очите му проблясваха в сумрака.

– Да си лягам ли? – попита шепнешком детето.

– А обещанието ми заедно да разкажем всичко на мама и татко? – попита на свой ред Господ, без обаче да шепне.

– Сега ли? – някак почти се стресна Айри.

– Че кога? Тъкмо ще се умориш да разказваш и утре ще си починете хубаво и тримата.

– Значи... – промълви смаяният Айри.

– Значи, влизаме. Ти първи, аз – след теб.

Така и сториха, но само чичо Христос знаеше защо мама и татко не му обърнаха на него никакво внимание, а се вторачиха разтревожени в момчето си, което застана мълком пред тях, постоя така, събра мислите си и протичко начена:

– Трябва да ви разкажа цял куп чудеса, които преживях напоследък с чичо Христос.

– С кого?! – възкликна татко.

– Ти защо не си с пижамата си?! – възкликна мама.

Междувременно Господ Бог Иисус Христос бе приседнал в ъгъла направо на пода и внимателно наблюдаваше какво се случва в дома на малкия му приятел Айри.

– С чичо Христос – отвърна детето на татко си.

– Понеже тъкмо долетяхме от оазиса в пустинята – отвърна детето на майка си.

Ей Богу, началото не се оказа никак лесно.

След половин час обаче мама и татко вече не бяха съвсем сигурни, че синът им е сънувал.

След още половин час мама и татко вече бяха съвсем сигурни, че синът им действително не е уморен. И слава Богу, понеже това им даваше основание да продължат малко по-спокойно да слушат удивителния му разказ.

След още половин час мама и татко най-после забелязаха, че синът им постоянно се извъръща към ъгъла, когато те отказваха да повярват на поредната фантастична картина от поредното фантастично приключение, а те пък постоянно не вярваха в едно или друго, или трето. В ъгъла обаче те не виждаха нищо.

– Защо непрекъснато гледаш към ъгъла? – попита недоумяващо татко.

– За по-лесно – отвърна малкият гингиян и срещна възхитената весела усмивка на чичо Христос.

След новия половин час мама и татко вече бяха съвсем сигурни, че синът им няма как да си е измислил всичко, което бяха чули през последните два часа, защото просто беше невъзможно петгодишно дете да си измисли не даже всички, ами и една десета от тези невероятни подробности. Не една десета – една хилядастотна не би могло да измисли!

След още половин час мама и татко вече бяха загубили ума и дума, тъй като се оказа, че предстоят още доста и доста невероятни подробности.

След още половин час мама и татко погледнаха часовниците си и бяха смаяни да видят, че синът им вече три часа им разказва и разказва, а още по-смаяни бяха да осъзнаят, че той разказва бавно, свързано и извънредно увлекателно една голяма вълшебна приказка, която няма как да си изфантазира и най-големият фантазьор на света, ако е на пет години. Пък и не само на пет, а даже и на петдесет и пет години да беше.

След още два пъти по половин час мама и татко чуха две неща.

– Това е всичко засега, ама съвсем накратко – каза първи Айри и внезапно почувства също две неща: огромно облекчение и огромна, нечовешка умора.

– Това е всичко засега – повтори след детето Господ Бог Иисус Христос. – И това всичко беше самата Божя истина.

Едва в този момент, малко след като започна да зазорява, мама и татко чудодейно прогледнаха за госта си в ъгъла и до немай-къде се стреснаха. Но Господ Бог така ласкаво им се усмихваше, така ги приласкаваше с погледа си, че уплахът им мина и замина, след него изчезна и объркването им, възрадваха се душите човешки.

Тогава навън съмна, а Спасителят се надигна от мястото си, без да добави нищичко повече, и кротко напусна дома на възлюбените си.

Нататък всичко като че е ясно и няма нужда да се добавя кой знае какво.

Да спомена все пак или по-скоро да подсетя, че ако оная свята нощ Господ Бог Иисус Христос не се бе обадил един-единствен път откъм ъгъла си, тази книга едва ли щеше да

се роди. Ала той се обади. И слава Богу.

Да спомена все пак и още нещо. След като Айри се наспа оная неделя до насита, оттогава всяка вечер застава-ше под разпятieto в хола, прекръства-ше се, усмихваше се щастливо и едва след това отиваше да спи. И никога, никога повече не попита къде живее чичото с трънения венец на челото.

Понеже вече знаеше. Както и се полага на блажените духом.

